CĂRȚI ROMANTICE

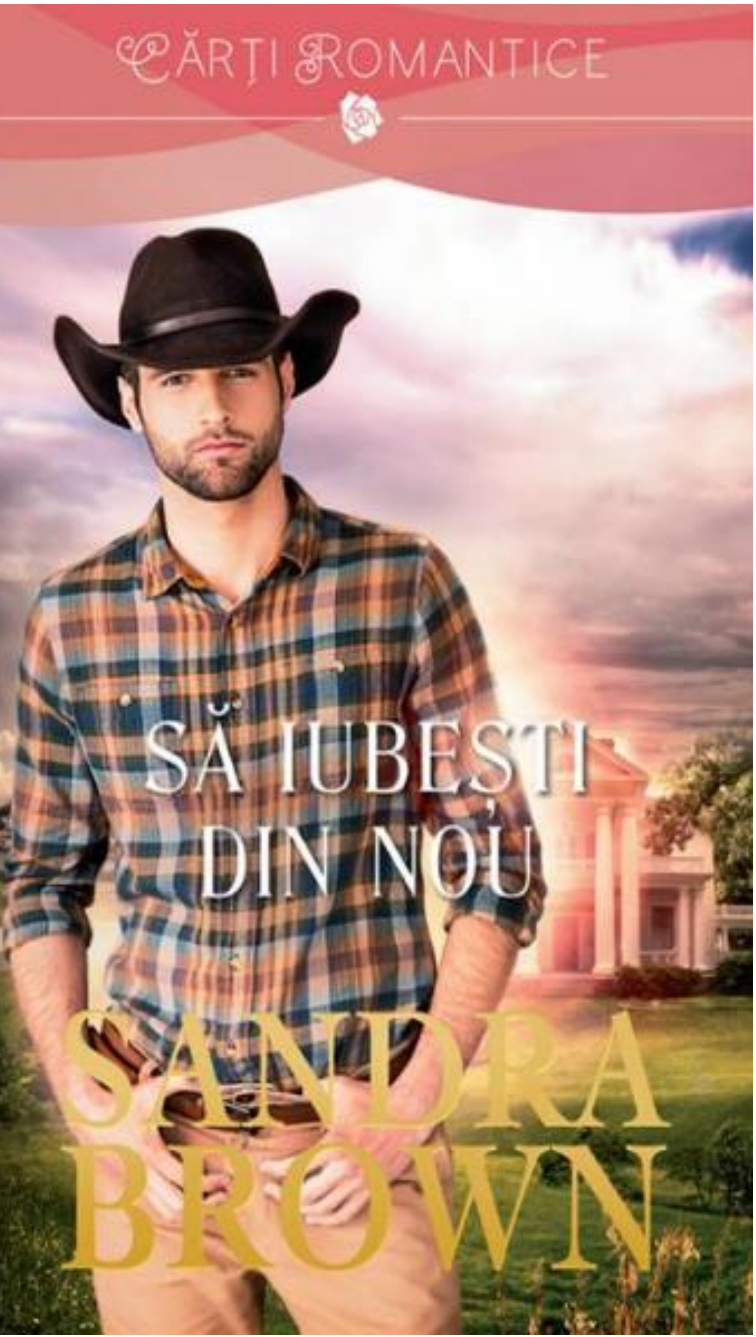

capitolul 1

Camille opri brusc mașina când zări Bridal Wreath. Respectase îndrumările primite de la biroul de informare turistică din zona istorică a Stanton Hall și o luă pe Homochitto Street pornind din centrul orașului Natchez. Doamna de la birou îi spusese că străduța care ducea la vechiul conac avea să fie pe partea stângă, chiar înainte ca drumul pe care se afla să se intersecteze cu Autostrada 65.

Aproape că ratase indicatorul mic și șters de vreme ascuns în tufișurile dese care arătau că drumul neasfaltat era strada pe care o căuta. Își croi drum peste gropile adânci, minunându-se de stejarii enormi de ale căror crengi extrem de mari atârnau mușchi care semănau ca niște bărbi cenușii; de magnoliile care mai aveau încă flori alb-crem parfumate, chiar dacă sezonul lor trecuse; și de arbuștii dispuși în formă de fârtână, după al căror nume a fost numită plantația[1]. Florile albe ca zăpada dispăruseră de mult în căldura verii, dar ramurile stufoase erau pline de frunzele lor verz gingașe.

Camille deschise portiera și coborî din mașină lăsând motorul pornit. Se uită la casa din fața ei. Îi trecură prin minte evenimentele importante ale istoriei sale. Fusese construită în 1805. Arhitectura colonială trăda asta. Avea un nivel. Încăperile de la etaj dădeau către un balcon care servea ca acoperiș pentru terasa care înconjura parterul pe trei laturi. Structura era din

[1] Bridal Wreath înseamnă floarea-miresei.(n.tr)

cărămidă roşie, deşi odată cu trecerea anilor culoarea se estompase într-un roz şters. Balconul era susţinut de şase coloane albe care se ridicau maiestuos din terasă. Ferestrele înalte, mari, flancate de obloane verzi ca pădurea erau distanţate simetric, câte trei pe fiecare parte a uşii imense din faţă, care era albă. Un candelabru din alamă stătea suspendat de un lanţ greu chiar deasupra intrării principale.

Camille Jameson oftă încântată şi se urcă din nou în maşină. În timp ce băga în viteză, râse în gura mare şi strigă:

– Să mori de ciudă, Scarlett O'Hara!

Faptul că fusese angajată să renoveze acel conac era un gând ameţitor. În sinea ei se ruga să poată face faţă provocării. Era important pentru cariera ei de decorator şi pentru viitorul său financiar.

Camille şi mama ei, Martha, aveau o firmă de decoraţiuni interioare în Atlanta. Martha Jameson încercase să o păstreze pe linia de plutire după moartea tatălui lui Camille, dar până când absolvise Camille facultatea, afacerea ajunsese să fie ceva cu puţin mai mult decât un magazin de cadouri cu antichităţi banale şi mărunţişuri mediocre.

Camille începuse numaidecât să comande obiecte contemporane şi oferea consultanţă clienţilor care solicitau sfaturi pentru alegerea tapetului, a draperiilor, a mobilei, şi pentru întregul proces de decorare. Bunul gust al lui Camille şi felul ei simplu şi prietenos de a fi îi aduseseră repede o bună reputaţie şi o clientelă respectabilă. Mai angajase două femei care să o ajute în „atelier", în timp ce mama ei se ocupa de vânzare şi de contabilitate.

Atunci când Camille fusese abordată de domnul Rayburn Prescott din Natchez, Mississippi, pentru a-i

renova conacul, profitase de ocazie. Era de departe cea mai importantă comandă a ei. Și cunoștea foarte bine casele antebelice[1] din vechiul Natchez. Vizitase împreună cu mama ei casele renovate în timpul uneia dintre călătoriile lor anuale de primăvară. Camille era mică atunci, dar casele acelea minunate îi lăsaseră o impresie de lungă durată.

Rayburn Prescott era genul tipic de gentleman din sud, foarte curtenitor când se adresa lui Camille sau Marthei. Celelalte femei din atelier fremătau de emoție când le vorbea tărăgănat cu un accent mai pronunțat decât erau ele obișnuite, chiar și în Atlanta. Coama lui de păr alb era încă deasă și îi cădea ondulată pe fruntea lată. În ochii săi albaștri încă se putea vedea o scânteie, deși probabil se apropia de șaptezeci de ani. Era înalt, impunător, distins și elocvent.

După schimbul inițial de amabilități, el îi povesti lui Camille despre casa din Natchez:

– Mi-e rușine cu ea, domnișoară Jameson. După ce mi-a murit soția, în urmă cu mai bine de douăzeci de ani, am lăsat-o să cadă în ruină. A devenit o casă de celibatari. Fiul meu își petrece cea mai mare parte din timp pe plantația noastră de dincolo de râu, dar este de acord cu mine că ar trebui să readucem Bridal Wreath la frumusețea de odinioară.

„Are un nume atât de frumos", se gândi Camille, închipuindu-și deja casa.

– Accept cu plăcere comanda.

– Dar nu am discutat despre onorariul dumneavoastră și nici alte detalii! exclamă el.

– Nu contează. Știu că vreau să o fac.

[1] Referire la perioada de dinainte de Războiul Civil american. (n.tr)

Râse de expresia surprinsă a bărbatului înainte ca aceasta să se transforme într-un zâmbet plăcut. Camille îi fusese recomandată cu căldură de către un prieten de-al lui care deținea un restaurant în Peachtree Plaza pe care îl decorase ea. Rayburn Prescott era convins de abilitățile ei. Discutară despre onorariul ei, iar ea fu uluită de suma propusă. Îi oferise un buget aproape nelimitat pentru renovare. Se părea că nu trebuia să facă cine știe ce economii. El insistă ca ea să locuiască la Bridal Wreath pe timpul lucrărilor, promițând că se vor face pregătiri în acest sens. Stabiliră de comun acord o dată potrivită pentru sosirea ei, iar acum se afla acolo, pe terasa de la intrare, cu poșeta la subsuoară, așteptând să răspundă cineva la sonerie. Observă numaidecât vopseaua crăpată, rugina de pe ornamentele de bronz ale ușii principale și scândurile încovoiate ale terasei de sub tălpile ei. Dacă interiorul era la fel de degradat ca exteriorul, avea multă treabă de făcut.

Camille zâmbi pentru sine. Nu avea nimic altceva de făcut decât să muncească. Viața ei se învârtea în jurul carierei sale, spre consternarea mamei și a prietenilor apropiați, majoritatea dintre ei fiind căsătoriți și cu copii. Mama ei o încuraja să iasă la întâlniri cu tinerii care treceau pe la atelier cu diverse treburi născocite, dar Camille rămânea indiferentă la avansurile lor. Ea considera că flirturile lor erau fără importanță, așa că Martha Jameson își făcea griji în privința lipsei evidente de interes a fiicei sale față de sexul opus.

Pe Camille o întrista să o vadă pe mama ei nemulțumită de viața ei amoroasă sau, mai degrabă, de lipsa acesteia, dar nu îi putea spune motivul. Nu-i putea zice: „Mamă, m-am dăruit o dată unui bărbat și după aceea nu am simțit nimic altceva decât rușine și umilință.

Nu intenționez să cad din nou în aceeași capcană". Nimeni nu-i spune mamei astfel de lucruri. În plus, unele amintiri erau prea dureroase ca să fie rostite. Camille se cutremură și oftă adânc amintindu-și toate astea, dar tocmai atunci se deschise ușa. O întâmpină un chip zâmbitor.

– Bună ziua. Sunt Camille Jameson, zâmbi ea, fără să știe cât de fermecător arăta cu lumina soarelui căzându-i pe părul negru și ondulat.

– Bună ziua, domnișoară Jameson. Fața bărbatului era numai zâmbet. Domnul Prescott vă așteaptă. Este la fel de entuziasmat ca un elev care merge la primul său bal. Sper că ați călătorit bine. Își făcea griji că o domnișoară tânără ca dumneavoastră va conduce singură tot drumul tocmai din Atlanta.

– Nu am întâmpinat nici o problemă pe drum și sunt la fel de nerăbdătoare să-l revăd pe domnul Prescott.

Intră în holul de la intrare când bărbatul se dădu la o parte. Se uită cu venerație în jurul ei. Era exact cum sperase să fie!

– Numele meu este Simon Mitchell, domnișoară Jameson. Chemați-mă oricând aveți nevoie de ceva, spuse bărbatul, distrăgându-i pentru o clipă atenția de la studierea casei.

– Vă mulțumesc, domnule Mitchell.

Zâmbetul ei era sincer.

– Spuneți-mi Simon, vă rog. Luați loc, domnișoară Jameson, mă duc să-l caut pe domnul Prescott. Cred că este în spate, udă plantele.

– Nu vă grăbiți. Nu mă deranjează să aștept.

El încuviință din cap și traversă holul lung, îndreptându-se spre partea din spate a casei. Camille și-ar fi dorit să arunce o privire în încăperile care se deschideau de pe coridor, dar simți că trebuia să aștepte

ca gazda să-i arate casa. Sudiştii, precum Rayburn Prescott, ţineau la respectarea manierelor şi a etichetei.

Se aşează pe un scaun din hol şi se gândi că preluase de la mama ei poziţia aceea de doamnă: spatele drept, genunchii strânşi, mâinile împreunate graţios în poală. Îşi dori dintr-odată să fi avut o înfăţişare mai sofisticată. Avea ghinionul să aibă un păr negru ondulat, potrivit de lung, astfel încât în zilele cu umiditate crescută să şi-l poată prinde în coc şi doar câţiva cârlionţi să-i scape indisciplinaţi în jurul feţei. Părul întunecat era completat de un ten de culoarea caisei. Nu era suficient de închis ca să poată fi numită măsliniu, dar nici suficient de rozaliu ca să poată fi considerat alb. În schimb, strălucea cu o nuanţă asemănătoare mierii calde. Ea îşi invidiase întotdeauna prietenele care aveau tenul ca porţelanul şi care roşeau sfios. Nu găsea nici un avantaj că pielea îi devenea negricioasă când se bronza sub soarele verii.

Şi nimeni altcineva de pe pământ nu avea ochii ca ai ei. De ce nu putea să aibă şi ea ochi albaştri sau verzi sau chiar căprui fără acele puncte aurii din ei? Alţi ochi căprui aveau câte o scânteie de culoare gălbuie sau erau misterioşi şi profunzi precum abanosul, dar ai ei reflectau aur în adâncul lor. Îi displăceau. Genele lungi negre, gura largă, frumoasă, şi nasul cârn în combinaţie cu părul negru îi ofereau un aspect gitan. „Ţigăncuşa mea", aşa o alinta tatăl ei.

Nu îşi putea schimba trăsăturile, aşa că se îmbrăca întotdeauna cu cea mai mare grijă. Talentul la culori şi design, care era atât de important în cariera ei, se vedea şi în garderobă. Acum îşi trăgea peste genunchi fusta costumului din in galben, dorindu-şi să-şi fi putut da jos sacoul şi să rămână doar în bluza răcoroasă

din voal cu imprimeu simplu. Umezeala din Natchez îi pleoștea hainele, ca să nu mai pomenim de ce îi făcea părului ei, pe care se străduise să-l îmblânzească în acea dimineață. Acum știa că i se ondula într-o dezlănțuire sălbatică.

Auzi scrâșnet de roți de mașină afară pe alee, apoi zgomotul unei portiere închise cu putere. Numără cei trei pași pe care cineva îi făcea până la terasă și încă trei pași mari până la ușa de la intrare. Clanța fu răsucită, iar ușa se deschise larg. Aceasta se lovi de perete înainte ca silueta care se profila în soarele după-amiezii să o închidă. El intră în hol, lăsând urme de noroi pe parchetul din stejar. Se mișca cu o ușurință care îi era vag familiară, dar Camille era atât de furioasă de neglijența și de lipsa lui de respect față de podeaua, ușa și peretele agresate, încât nu acordă o atenție prea mare familiarității. Înainte să se poată gândi, izbucni cu voce tare:

– Nu e de mirare că această casă se află într-o stare atât de deplorabilă. Dacă toată lumea care ar veni aici ar fi la fel de neglijentă ca dumneata și nu ar aprecia frumusețea ei, s-ar prăbuși într-o săptămână!

Bărbatul se opri brusc și se uită repede de jur împrejur, surprins de vocea feminină care îl mustra. Tocmai venise din lumina strălucitoare și orbitoare a soarelui și îi trebui o clipă să își adapteze ochii și să o vadă stând în umbrele din hol. Își scoase pălăria de pai cu boruri largi fără să vorbească și își trecu brațul peste fruntea asudată. Apoi, ținând încă pălăria într-o mână, își puse ambele mâini în șold și se uită pentru prima dată cu atenție la ea.

– Vă rog să mă scuzați, spuse el cu un calm înșelător, stăpânindu-și mânia.

Făcu cinci paşi în faţă şi se opri la un metru de picioarele ei. Privirile li se întâlniră, după care rămaseră fixate şi amândoi traseră adânc aer în piept.

Nu se putea! El nu putea fi acolo! Ce căuta acolo? Oare era el? Da! Nu! Nu se poate! Gura lui Camille se uscă precum bumbacul şi încercă să înghită din greu. Inima îi bătea atât de tare, încât ştia că el putea vedea materialul bluzei mişcându-se pe pieptul ei. Se înroşi toată, apoi începu să tremure de frig. Vuietul din urechi era ca o canonadă. După poziţia şi expresia lui şocată îşi dădu seama că era la fel de uluit ca ea.

Arăta la fel ca în urmă cu aproape doi ani în Utah. Poate că îi apăruseră câteva riduri în colţurile ochilor, dar irisurile erau albastre ca întotdeauna, uimitoare, pătrunzătoare, hipnotizante. Ea le cunoştea prea bine puterea! Era mai înalt? Nu. Pesemne i se părea, fiindcă ea stătea jos, dar ştia că dacă s-ar fi ridicat în picioare nu i-ar fi ajuns decât până la claviculă. El avea umerii la fel de laţi şi şoldurile înguste cum îşi amintea. Trupul care făcuse parte din fanteziile ei în acele luni multe nu fusese exagerat în amintirea ei, aşa cum era convinsă uneori că se întâmpla.

Părul lui şaten era brăzdat de fire albite de soare.

Pielea bronzată de pe chipul slab intensifica albastrul ochilor, care o studiau cu aceeaşi privire flămândă pe care o simţea şi ea.

Nu era îmbrăcat în pantalonii strânşi de schi şi cu puloverele moi pe care şi le amintea ea. Ci purta jeanşi croiţi în stilul western şi cizme de cowboy – pline de noroi care murdărea podelele. Cămaşa sa albastră de blugi era descheiată până la mijlocul pieptului, iar mânecile, suflecate până la coate. Era udă şi pătată de transpiraţie. Părul de pe braţe şi piept era decolorat aproape complet, iar între cârlionţii de pe piept se vedea cruciuliţa

de aur pe care Camille și-o amintea cu nostalgie. El îi spusese că-i aparținuse mamei lui. Lanțul de care atârna în jurul gâtului era greu. Bijuteria nu părea în nici un caz feminină, cuibărită cum era în părul umed de pe pieptul său.

– Zack Prescott? Abia dacă putea să-i pronunțe numele.

Când domnul Rayburn Prescott i se prezentase și își rostise numele, ea simțise acel junghi ascuțit în inimă care însoțea fiecare amintire a vacanței de schi de după absolvirea facultății.

Nu și-ar fi imaginat niciodată că cei doi bărbați erau rude. Zack nu îi spusese de unde era.

Oare îl întrebase vreodată? Oare îi păsase?

– Nu cumva te cunosc de undeva? spuse el replica sentimentală de film, cu tot sarcasmul pe care-l putu aduna.

Nodul din gâtul lui Camille se relaxă suficient de tare încât să poată răspunde:

– Mi-ai zis că ești fermier, dar am crezut că glumești.

Încercă să zâmbească, dar buzele îi tremurau. Nu își putea mișca mușchii feței.

– Ce altceva ai mai „crezut" despre mine? Aș fi curios să aflu.

Înverșunarea cu care rosti cuvintele o uimi pe Camille și o făcu să tresară. Apoi, regretele obișnuite care o bântuiseră zile, luni și ani reveniră, și împreună cu ele și sentimentele de vinovăție și de rușine pe care i le provocase el. Mânia izbucni din străfundurile aurii ale ochilor ei când mârâi:

– Ce crezi că am presupus despre un bărbat care a sedus fără milă o fată nevinovată?

– Nimic mai mult decât a crezut el despre o *femeie* atât de ușor de sedus.

Cuvintele lui căzură asupra ei ca niște lovituri, și ea sări de pe scaun ca să stea direct în fața lui.

– Tu... ești plin de ură și imoral, fără conștiință. Te disprețuiesc pentru ceea ce mi-ai făcut...

– Ai o modalitate neconvingătoare de a-ți afișa dezgustul, Camille, o întrerupse el, iar ei îi veni să-l plesnească pe fața lui arogantă.

Dar auzul numelui ei ieșind de pe acele buze pline, moi și senzuale o împiedică să facă vreo mișcare. Abia își stăpânea dorința de a se întinde să-i mângâie obrajii uscățivi și bronzați. Își încleștă pumnii pentru a-și înfrâna imboldul. Se uitară unul la altul un moment îndelungat înainte să audă pașii lui Simon venind pe hol. Camille plecă de lângă Zack și încercă în zadar să-și vină în fire.

– Domnișoară Jameson, domnul Prescott vă va primi acum. Bună, Zack. Ai făcut cunoștință cu domnișoara Jameson?

Camille stătea cu spatele la el, iar Zack trebuie să fi încuviințat din cap, deoarece nu scoase nici un cuvânt.

– Ei bine, atunci veniți cu mine, domnișoară Jameson, iar Zack vă poate însoți mai târziu la o gustare. Domnul Prescott speră că nu vă deranjează să vă întâlniți cu dumnealui pe terasă.

– Nu, este în regulă.

Ar fi făcut orice ca să fie cât mai departe de prezența tulburătoare din spatele ei. Îl urmă pe Simon de-a lungul holului fără să se uite înapoi.

Traversară o verandă mare acoperită, situată în partea din spate, care continua pe toată lungimea casei oferind vizibilitate maximă asupra terenurilor. Simon ținu deschisă pentru Camille o ușă cu plasă, iar ea păși afară pe terasa de cărămidă. Domnul Rayburn Prescott

se ridică galant de pe scaunul său de răchită și se îndreptă spre ea cu brațele întinse.

Îi prinse ambele mâini într-ale sale.

– Domnișoară Jameson, este o plăcere să vă privesc. Bine ați venit la Bridal Wreath.

Vorbea cu vocea blândă și melodioasă pe care și-o amintea Camille. Ea îi răspunse cu un zâmbet larg, aproape uitând de întâlnirea cutremurătoare de adineaori cu Zack.

– Vă mulțumesc, domnule Prescott, dar vă rog să-mi spuneți Camille. Îmi place casa dumneavoastră. Este chiar mai minunată decât mă așteptam.

El clătină din cap cu tristețe.

– Dacă ar putea-o vedea Alice, răposata mea soție, mă tem că ar fi foarte supărată pe mine. Am intrat într-o depresie foarte adâncă mulți ani după ce am pierdut-o. Zachary, fiul meu, a reprezentat o oarecare alinare, dar nimeni nu o putea înlocui în viața mea. M-am concentrat asupra plantației și, ca urmare, aceasta a prosperat, dar de atunci mi-am permis puține distracții, cu excepția câte unei partide ocazionale de poker, și am lăsat casa să cadă în ruină. De aceea te-am angajat să o renovezi. Desigur, avem toate utilitățile moderne, dar trebuie să fie reamenajată. Am toată încrederea în abilitățile tale.

Îi zâmbi amabil și blând în timp ce o conduse către o masă din sticlă pe care se aflau o carafă cu limonadă și mai multe pahare sclipind în lumina pestriță a soarelui care pătrundea prin umbra copacilor imenși. Îi trase scaunul și îi oferi un pahar cu limonadă, pe care ea îl acceptă.

În timp ce privea peluzele minunate, întreținute mult mai bine decât cele din fața casei, ea se întreba cum să facă să-i spună că îi era imposibil să-i accepte oferta. Nu putea să locuiască și să lucreze la Bridal

Wreath în preajma singurei persoane din lume pe care își dorise să nu o mai vadă vreodată. Nu suporta ideea de a se întâlni cu Zack de mai multe ori pe zi, venind și plecând de la treburile lor, și de-a se simți jenată de fiecare dată când dădea cu ochii de el, realizând că acesta își amintea bine ultima dată când fuseseră împreună. Nu o putea face! Dar cum să îi spună acestui bătrân gentleman că trebuie să-l dezamăgească, pentru că altfel risca să-și piardă mințile? Se simțea obligată să plece din casa lui și a fiului său cât mai curând posibil, atunci, în acea zi. Gândul era zdrobitor. Ce avea să însemne acest lucru pentru cariera ei? Cum putea să sacrifice o asemenea ocazie incredibilă?

– Îți place grădina mea?

Întrebarea domnului Prescott o făcu să se trezească din visare.

– Sunt mândru de plantele mele. Din moment ce nu mai sunt în stare să muncesc pe terenurile plantației – Zack a refuzat categoric să-mi mai dea voie să traversez râul –, petrec cât mai mult timp posibil cu aceste plante. Am niște roșii extraordinare aici.

Arătă către plantele care creșteau în butoaie mari din lemn în colțul terasei, iar Camille răspunse cu laude sincere:

– *Chiar* arată minunat. Nu am văzut niciodată roșii atât de mari și sunt sigură că sunt la fel de bune la gust precum arată.

El zâmbi.

– Vom avea câteva la cină. Sunt mândru de ele. Îmi place să cultiv legume, dar îmi iubesc și florile.

Camille se uită în jur la nenumăratele straturi de flori, coșuri atârnate și ghivece, fiecare cu propriile specii. Erau înflorite într-un curcubeu de culori. Ferigile care creșteau în coșuri de sârmă atârnate de crengile

copacilor de lanțuri lungi erau bogate și de trei ori mai mari decât lungimea brațului lui Camille. Arăta ca un paradis tropical.

– Cred că vă va fi dor să lucrați afară când vremea va începe să se răcească, nu-i așa? întrebă ea.

El încuviință din capul său cărunt.

– Da, dar atunci eu și Simon ne îngrijim de plantele noastre în interior. Ducem înăuntru majoritatea acestor ferigi și plante tropicale. Zack mă acuză că încerc să-l fac să se mute de aici atunci când casa este atât de aglomerată cu plante.

Îi mai oferi limonadă, dar ea refuză. Era atât de generos și de blând! Cum putea ea să facă într-un mod delicat ceea ce trebuia?

El rostise de trei ori numele lui Zack de când se așezaseră. De ce nu-l menționase în Atlanta?

Ea ar fi recunoscut imediat numele, fiindcă nu era niciodată prea departe de gândurile ei. Ar fi putut născoci o scuză pentru a refuza oferta de muncă și ar fi evitat orice neplăceri.

Începu să transpire și simți cum părul îi scăpa de sub controlul pe care sperase să i-l asigure fixativul. Probabil că arăta groaznic. Emoțiile pe care le simțea față de ceea ce trebuia să-i spună nu o ajutau deloc. Își umezi buzele și își ridică privirea către el.

– Domnule Prescott, mă tem că am ceva...

– Bine că ai venit, Zack! Vino să o cunoști pe musafira noastră. Ochii lui Rayburn Prescott priveau peste capul ei, iar ea auzi sunetul inconfundabil al cizmelor de cowboy. Camille Jameson, ți-l prezint pe fiul meu, Zack.

Camille își studia poșeta pe care o strângea cu putere în poală, apoi se uită în sus la bărbatul aflat atât de aproape de scaunul ei.

– Ne-am cunoscut, tată. Zack făcu o pauză considerabilă, apoi adăugă: În hol.

– Bun, bun. Vrei niște limonadă?

– Da, te rog. Este mai cald decât...

– Zack! Nu uita că de acum încolo vom avea o femeie prin preajmă, îl dojeni Rayburn.

– Desigur. Te rog să mă scuzi. Zack făcu o plecăciune batjocoritoare către Camille. Nu ți-e cald, domnișoară Jameson? Lăsă-mă să te ajut cu sacoul.

Înainte ca ea să poată accepta sau refuza, el se strecură în spatele ei și își puse mâinile mari, masculine pe umerii ei. Ea tresări la atingerea lui și îi veni să țipe de furie și frustrare observând că el mai avea încă puterea să o facă să tremure de emoție. Zack își strânse degetele pe umerii ei și își ținu mâinile acolo mai mult decât era necesar înainte să-i dea jos sacoul, urmărindu-l cu mâinile pe brațele ei până când își scoase degetele de pe mâneci. Îi puse sacoul pe spătar, apoi se așeză pe scaunul din fața ei.

Ea mormăi un „mulțumesc" înainte să-și ridice privirea.

El făcuse duș, iar părul umed îi cădea peste frunte. Renunțase la blugii de lucru pentru o pereche curată de pantaloni, apretată, cu o marcă de firmă pe buzunar. Se potrivea mult prea bine pentru șoldurile sale înguste și pe coapsele musculoase. Ochii fixați asupra ei erau de un albastru viu și plini de amuzament ironic. Îi plăcea această situație dificilă! Dorea ca ea să se simtă rușinată și jenată! Era un mitocan de cea mai joasă speță. Folosea femeile pentru propria plăcere și apoi se bucura de rușinea lor. Ea își îndreptă umerii și îi aruncă o privire plină de venin înainte să-și întoarcă atenția către Rayburn, care nu observase tensiunea dintre fiul său și noua angajată.

Camille încercă să-i prindă ultimele cuvinte.

– ... știu că ai gusturi excelente și că vei face o treabă bună, iar eu nu voi îndrăzni să-ți spun cum să-ți faci munca.

– Ceea ce încearcă tata să spună, domnișoară Jameson, îl întrerupse Zack, este că noi nu dorim ca această casă să arate ca un bordel de pe Bourbon Street, amenajat ca în basme.

– Zachary, nu așa se vorbește cu o doamnă. Ai stat prea mult pe câmp, îl mustră tatăl său.

– Îți cer scuze, domnișoară Jameson.

Cuvintele lui Zack păreau sincere, dar privirea pe care i-o aruncă arăta că el nu credea deloc că ea era o doamnă. Se simți și mai insultată atunci când privirea lui coborî de la ochi la pieptul ei. Bluza simplă din voal ar fi putut dispărea sub căutătura lui, făcând-o să se simtă și mai expusă. Oare își amintea cum arăta ea pe sub haine? Sau avusese atât de multe femei de atunci, încât o uitase de mult? În orice caz, voia ca el să nu se mai holbeze la ea cu acea expresie încrezută și atotștiutoare pe chip. Avea o dorință nebună să-și ia sacoul și să se acopere.

Camille se îmbujoră. Pesemne bătrânul domn Prescott credea că disconfortul ei era din cauza căldurii, fiindcă spuse:

– Iartă-ne, Camille, ți-e cald și trebuie să fii obosită după călătorie. Putem discuta detaliile după cină. Acum trebuie să te odihnești. Te vom caza în ceea ce numim noi „casa văduvei". Îi arătă un mic apartament situat vizavi de terasa casei principale. Recunosc că e un nume obraznic, dar mama soției mele a stat cu noi timp de mai mulți ani după ce ne-am căsătorit și a insistat să locuiască sub un acoperiș separat. Ea a transformat ceea ce fusese odinioară un depozit pentru trăsuri

într-un apartament confortabil. Cel puțin așa sper să-l consideri. Ea i-a pus acest nume și a rămas neschimbat în toți acești ani.

Camille nu se putea uita la Zack. Inima îi bătea cu putere și se temea de următoarele câteva minute, dar trebuia să pună capăt. Cu cât mai repede, cu atât mai bine. Nu-l putea lăsa pe acest bătrân amabil să creadă că avea să rămână acolo și să facă ceea ce o angajase să facă. Era bucuroasă că nu încasase nici un ban și că nu comandase încă materiale pentru renovare.

Se uita la paharul gol din fața ei, urmărind cu privirea un mic șirag de mărgele de condens coborând în josul sticlei și devenind una cu balta care se forma acolo.

– Domnule Prescott, nu știu cum să vă spun...

– Domnișoară Jameson, permite-mi să spun că și eu sunt la fel de entuziasmat ca tatăl meu. De câteva luni se gândește la acest proiect și abia așteaptă să-l înceapă. E nerăbdător să-și pună planurile în practică – de aceea v-a angajat – și sunt sigur că ești la fel de dornică să demarezi lucrările de renovare cum este și el. Cât *mai curând posibil.*

Ultimele patru cuvinte ale lui Zack o străpunseră ca un cuțit. Se uită repede la el și văzu expresia amenințătoare pe fața lui cizelată. Simțise că ea avea de gând să renunțe la înțelegere și o amenința să nu o facă. De ce? „Cât mai curând posibil." Începu să priceapă când se uită din nou la domnul Prescott. Acesta se uita visător de-a lungul grădinii, pierdut în propriile gânduri. Deși stătuse pe scaun în ultimele câteva minute, părea să respire repede și superficial, roșu la față de parcă ar fi alergat. Camille înghiți nodul din gât și se întoarse spre Zack. Ridică întrebător din sprâncene, iar el încuviință din cap aproape imperceptibil. Se cufundă în scaunul ei, dezumflată de această nouă turnură

a evenimentelor. Ce să facă? Să rămână aco și să îndure dispreţul lui Zack? Fusese de acord să lucreze pentru domnul Rayburn Prescott. Dacă el avea stare de sănătate precară, ea era obligată din punctul vedere moral să vadă proiectul finalizat. Ceea ce se întâmplase între ea și Zack nu avea nimic de-a face cu obligaţia pe care o avea faţă de tatăl lui. Trebuia să-și alunge din minte gândurile despre Zack și să nu-i ia în seamă sarcasmul. Poate că nu aveau să se vadă atât de mult pe cât anticipase ea. Poate.

Rayburn realiză că se aşternuse tăcerea şie ridică.

– Zack, unde-ţi sunt manierele? Eu o voi conduce pe Camille la apartamentul ei, iar tu îi vei aduce bagajele.

Decizia fusese luată pentru Camille. Scoase din geantă cheile maşinii şi le dădu drumul în palma lui Zack, evitând să-l atingă. Îi ignoră rânjetul ironic.

– În maşină am şi nişte cataloage de mostre. Lasă-le acolo. O să le iau eu mai târziu.

Rânjetul lui se stinse şi păru iritat.

– Unde le vrei?

– Ce anume?

– Cataloagele de mostre.

– În... în hol, cred.

Zack încuviinţă din cap, traversă repede terasa şi coti pe lângă colţul casei. Ea apucă braţul întins de Rayburn şi merseră împreună către „casa văduvei". i plăcea acel nume caraghios. El îi deschise uşa şi păşră înăuntru. Chiar dacă nu dispunea de aer condiţionat, pe tavan exista un ventilator imens care circula aerul şi răcea micul apartament. Va fi plăcut să adoarmă cu zumzetul ventilatorului, se gândi Camille. Camera principală nu era foarte mare, dar, după cum i se promisese, era foarte confortabilă. Mobilierul şi utilităţile erau demodate şi învechite, însă Camille nu le-ar fi schimbat cu mediul

steril dintr-o cameră de hotel. Patul era dintr-un lemn minunat de trandafir și avea baldachin. Valurile ocru de material atârnau până la podea. Ferestrele erau acoperite doar cu perdele albe transparente, iar Camille era bucuroasă să vadă că existau și jaluzele care puteau fi trase pentru a avea intimitate pe timpul nopții.

– Este în regulă? întrebă Rayburn cu nerăbdare.

Dorința lui de a o face să se simtă bine-venită era înduioșătoare.

Ea își puse mâna pe brațul lui și răspunse:

– Este minunat, vă mulțumesc.

El îi zâmbi.

– Acolo se află o mica bucătărie – arătă el spre un colț –, deși te așteptăm să iei toate mesele cu noi, în casa mare. Frigiderul este aprovizionat cu sucuri și băuturi. Dacă ai nevoie de altceva, spune-i lui Simon. Baia este pe acolo, iar aici este dulapul. Traversă încăperea și deschise o ușă. În cameră pătrunse un miros plăcut. Camille îl urmă și aruncă o privire peste umărul său. El râse. Este un dulap din cedru. Soacra mea l-a comandat când a mobilat apartamentul. Închise ușa dulapului și îi cuprinse din nou ambele mâini, ținându-le între palmele sale bătătorite. Mă bucur că ești aici, Camille. Nu ai idee cât de mult vreau să fac acest proiect. Zack crede că este moftul unui bătrân și că îl fac pentru mine, dar de fapt îl fac pentru el. Am sperat ca Zack să se însoare și să-și crească copiii în această casă cu multe coridoare. Sunt pe cale să renunț la speranța de a-mi vedea vreodată nepoții. Îmi doresc ca renovarea casei să-l facă să se gândească la o familie. O să mă simt mai bine în privința... plecării... dacă știu că este așezat la casa lui. Desigur, acesta este secretul nostru, îi făcu el cu ochiul.

– Bineînțeles, reuși ea să spună.

El îi mângâie mâinile.

– Acum eu trebuie să plec ca să te poți odihni înainte de cină, care va fi la ora opt. Zack va veni în scurt timp cu bagajele tale. Simte-te ca acasă, zise și îi zâmbi încă o dată înainte să închidă ușa în urma lui.

Camille făcu o inspecție sumară micuței bucătării și băii. În timp ce se rotea alene, ventilatorul îi făcea umbre care pâlpâiau pe pereții zugrăviți în culori pastelate. Perdelele transparente se agitau în cameră mișcate de o mică adiere de vânt. Camille își scoase pantofii și își aruncă geanta pe comoda din lemn de trandafir. Își puse ceasul și brățara lângă geantă și își scotea cerceii când unul dintre ei îi scăpă din mână și se rostogoli sub pat. Se aplecă după el, lăsându-se în patru labe, cu spatele la ușă. Își mijii ochii în întunericul de sub pat, rezemată cu obrazul pe podea când îl auzi pe Zack spunând în spatele ei:

– Frumoasă priveliște.

Camille sări repede și se întoarse spre el, îndepărtându-și buclele răvășite de pe chipul îmbujorat.

– Un gentleman ar fi bătut la ușă înainte să intre, răbufni ea.

El ridică din umeri fără să fie deranjat câtuși de puțin de supărarea ei.

– Din păcate, aveam mâinile ocupate. Avea câte o geantă de voiaj în fiecare mână.

– Asta nu e o scuză. Ai fi putut să strigi.

– Da, aș fi putut, recunoscu el fără nici un regret.

Îi aruncă un zâmbet viclean, iar Camille își dori să nu se fi simțit atât de izolată și de neprotejată cu el acolo. Îl privi cu precauție cum așeză geanta mare lângă dulap după care o duse pe cea mică în baie, ghicind că în ea se aflau produsele ei de toaletă. Ei bine, el se simțea, cu siguranță, ca acasă, nu-i așa? Era geloasă pe calmul lui aparent în timp ce ea fierbea în interior. Cămașa lui lejeră din bumbac era deschisă până la mijlocul pieptului,

iar când manevrase genţile grele, Camille nu putuse să nu observe cum i se unduiseră muşchii umerilor şi ai braţelor sub material. Ventilatorul de deasupra îi agita buclele decolorate de soare.

– Vă servim cu plăcere, doamnă, bombăni el când se întoarse de la baie şi îi aruncă cheile de la maşină. Nu mă pot abţine să nu mă întreb cine ţi-a cărat bagajele în noaptea în care ai fugit din Snow Bird. Trebuie să fi fost grele, deoarece erau înţesate cu toate hainele tale de schi. Erai atât de grăbită să pleci, încât te-ai descurcat singură cu ele? Aş fi crezut că erai prea obosită pentru un efort atât de mare.

El zâmbea, dar avea o amărăciune în voce, iar ochii albaştri erau de gheaţă.

– Te rog, Zack, pentru binele tuturor, hai să nu mai facem referiri la cum... ne-am cunoscut înainte, insistă ea. Va fi mai bine pentru toată lumea.

– O, sunt sigur că va fi mai bine pentru tine, laşă ce eşti. Era cât pe ce să fugi din nou, nu-i aşa? Afară pe terasă, te pregăteai să ţii un mic discurs frumos prin care refuzai oferta tatălui meu.

– Da, mărturisi ea. Nu mi-a trecut niciodată prin minte posibilitatea ca domnul Rayburn Prescott să fie rudă cu... cu tine... Am crezut... am sperat... să nu te mai văd niciodată. Nu eram dispusă să rămân în asemenea împrejurări, dar îmi dau seama că renovarea este importantă pentru el. Şi fusesem deja de acord să o fac.

– Ei bine, oricare ar fi motivele tale, mă bucur că te-ai hotărât să rămâi. Rosti cuvintele cu jumătate de gură, ca şi cum nu ar fi vrut să-i acorde încredere că putea face ceva bun sau nobil.

Camille ignoră durerea ascuţită pe care o simţi înţelegând ce credea el cu adevărat despre ea şi îl întrebă:

– Este bolnav, Zack?

– Da. Se întoarse cu spatele la ea și privi afară prin ferestrele mari. Anul trecut a suferit un atac de cord și nu și-a revenit complet de atunci. Prognosticul nu este foarte bun. Când a început să-și exprime dorința de a renova casa, l-am încurajat. Are nevoie de un proiect, iar acest loc înseamnă foarte mult pentru el. Oricât de mare ar fi suma de bani de care este nevoie pentru renovare, sunt mai mult decât dispus să o cheltuiesc.

„Este o moștenire pentru tine, Zack", ar fi vrut ea să-i spună, dar desigur că nu putea.

Zack continuă:

– Mi-a spus că a angajat un decorator din Atlanta. A vorbit foarte frumos despre abilitățile tale profesionale și despre impresia pe care i-ai lăsat-o ca om. Nu mi-a spus cum te cheamă. Iar eu nu m-am gândit să-l întreb. Nu mi s-a părut important, atât timp cât era mulțumit, zise el, rămânând cu spatele la ea, după care adăugă încet: Am fost la fel de surprins ca tine când te-am văzut azi și ți-am auzit dojana insolentă în propria mea casă.

Apoi, cu un zâmbet forțat, se întoarse spre ea și ridică din umeri.

– Voi face treabă bună, Zack, promit. În ciuda fostei noastre... relații. Ea șopti ultimul cuvânt, rușinată de intimitatea pe care o implica.

Fața lui aspră păru să se îmblânzească... sau putea fi doar jocul de umbre de pe ea.

– Îți mulțumesc, Camille, murmură el înainte să plece în grabă.

capitolul 2

Camille făcu duș și își puse un halat subțire. Nu trase jaluzelele de la fereastră de teamă să nu blocheze mica adiere de vânt care mai exista, dar se așeză pe pat sperând ca nimeni din cei care treceau pe acolo să nu poată vedea înăuntru. Cearșafurile erau reci și parfumate. Se lungi, întinzându-și degetele de la picioare și încordându-și fiecare mușchi din corp. Apoi se relaxă ușor, bucurându-se de eliberarea tensiunii pe care o acumulase de când sosise și îl văzuse pe Zack Prescott în holul casei mari.

Niciodată, nici măcar în cele mai sălbatice închipuiri, nu se așteptase să-l mai vadă vreodată. Faptul că era proprietarul și locuia la Bridal Wreath, pe care ea acceptase să o renoveze, o punea într-o situație imposibilă. Cum avea să facă față? I-ar fi fost mai ușor să fugă, după cum își dăduse seama Zack că intenționa să facă. Acela fusese primul ei impuls, dar acum știa că nu putea acționa atât de drastic. În primul rând, pentru că renunțarea la o asemenea slujbă nu ar fi fost bună pentru cariera ei. Avea nevoie de un proiect major, precum acesta, ca să-l folosească pentru referințe ulterioare. Banii pe care urma să-i câștige erau prea mulți ca să-i ignore. Rayburn Prescott avusese încredere în ea și era evident că avea o părere bună ea despre, așadar, nu voia să-l dezamăgească, mai ales că era grav bolnav. Cum ar putea să-i explice mamei ei faptul că refuzase oferta? Evitând să-i spună adevărul, cu siguranță. Și dacă era să fie sinceră, nu voia ca Zack să aibă satisfacția că o alungase. Ar fi presupus că ea nu putea face față presiunii, că nu era suficient

de matură. Nu! Nu voia să-i ofere această plăcere. „Am de gând să rămân să-mi fac treaba și o să-l ignor cât mai mult posibil."

Camille se întoarse cu fața în pernă și suspină, conștientă că existau foarte puține femei care să poată ignora un bărbat ca Zachary Prescott. Nu cumva nu-i rezistase nici ea când îl cunoscuse în Utah?

Oftă. Oricât de mult ura amintirile și încerca să le ascundă într-un cotlon al minții, acestea ieșeau singure la suprafață, unde ea era forțată să le înfrunte. Slăbi controlul conștient asupra gândurilor și capitulă în fața dulcii dureri a amintirilor. Își aminti de Utah... își aminti de Snow Bird... își aminti de Zack...

Excursia la schi fusese un cadou de absolvire de la mama ei. Camille se simțise vinovată știind cât de mulți bani trebuie să fi costat și ezitase să-l accepte de la mama ei văduvă, împovărată financiar, dar fuseseră făcute toate pregătirile și Martha insistase.

În plus, mergeau și două dintre prietenele lui Camille. Părinții fetelor se întâlniseră în secret și plănuiseră acea excursie hibernală, de vreme ce fetele terminau facultatea la sfârșitul toamnei.

Kathy Grayson și Jan Murhy erau două dintre colegele ei din frăție și petrecuseră multe ore împreună în camerelor lor de cămin visând la aventuri. Kathy și Jan schiau bine și erau mai interesate de perspectiva de a întâlni tineri eligibili, decât de starea pârtiilor. Camille nu schiase niciodată și ardea de nerăbdare să învețe.

Stațiunea Snow Bird, aflată la o oră distanță de Salt Lake City, era tot ce și-ar fi putut dori ele. Cele trei fete se instalaseră în camerele lor din cabană, vizitându-se una pe alta și discutând despre bărbatul pe care îl văzuseră în lift, despre planurile lor pentru cină și, cel mai important, sfătuindu-se cu ce să se îmbrace.

În prima seară, la cină, Kathy și Jan cunoscuseră doi tineri din California. Camille era mai precaută când venea vorba de orice formă de relație cu un străin. Avea mulți prieteni la facultate - avusese și câteva idile, unele care îi frânseseră inima, altele frumoase - dar nu fusese niciodată în stare să se îndrăgostească și să-i treacă repede, cu acea regularitate indiferentă cu care o făceau majoritatea prietenelor ei.

În primele două zile se concentrase asupra schiatului, luând lecții pe pârtia pentru începători și simțindu-se ca o mocofană neîndemânatică în timp ce Kathy și Jan coborau muntele în viteză împreună cu cei doi californieni agili.

Fiecare mușchi o durea în semn de protest pentru că îi forțase, și existau puține locuri de pe șolduri și coapse unde să nu aibă vânătăi urâte. Oare era făcută pentru acest tip de sport? Toți ceilalți păreau să-l iubească. Ea trebuie să fi fost o ciudată.

Se strâmbase de durere când se așezase la masă în sala de mese din cabană. Era seara celei de-a doua zile.

Kathy și Jan plecaseră cu băieții lor să ia cina în Salt Lake City și, deși o invitaseră să le însoțească, ea refuzase. Nu dorea să fie a cincea roată la căruță, ci doar să mănânce repede și apoi să meargă în camera ei și să facă o baie fierbinte care să-i mai aline durerile.

Nu se așteptase să i se adreseze cineva și tresărise când auzise în spatele ei vocea lui Zack întrebând-o dacă era singură și dacă i-ar plăcea să aibă companie la cină. Întorcându-se să vadă sursa unei voci atât de interesante, fusese imediat captivată de strălucirea ochilor lui albaștri. Zâmbetul îi era blând și firesc, hainele, impecabile; era superb. Acest bărbat - un bărbat cu câțiva ani mai mare decât ea - îi cerea să ia cina împreună?

Ea bolborosise un răspuns fără sens, și el se așezase pe un scaun vizavi de ea. Nu reușise niciodată să-și aducă aminte ce se întâmplase în minutele care urmaseră. Era atât de șocată de el și de prezența lui impunătoare, încât mai târziu sperase că fusese în stare să poarte o conversație cât de cât inteligentă. La scurt timp însă, felul lui amiabil de a fi devenise contagios și ei discutaseră pe îndelete despre filme, cărți și schi.

Era evident că accentul lui era din sud, iar când îl întrebase cu ce se ocupa, el izbucnise în râs și îi spusese că era fermier. Ea își închipuise că glumise și râsese la rândul ei, după care trecuseră la alt subiect. Apoi o invitase la dans, dar ea refuzase, recunoscând că o durea prea tare tot corpul pentru o altă stimulare fizică, în afară de mâncat. După cină, rămăseseră să stea de vorbă la o ceașcă de cappuccino în fața șemineului din capătul sălii de mese, apoi o condusese până în fața ușii.

– Vei fi mâine pe pârtie?

– Cred că o să fiu în formă mai bună până atunci. Sper să fie așa, râsese ea încordându-și un mușchi.

Zâmbetul și felul lui de a fi erau atât de plăcute, încât ea râsese din nou încântată.

– Îți mulțumesc că ai luat masa cu mine în seara asta, Camille. Probabil că o să ne vedem mâine pe pârtie.

Îi strânsese scurt mâna, apoi se întoarse și se îndreptase cu lejeritate către lift.

În dimineața următoare, Camille fusese inexplicabil și enervant de emoționată și se îmbrăcase cu cel mai drăguț costum de schi al ei. Se dojenise că se purta ca o adolescentă care avea o pasiune sălbatică pentru căpitanul echipei de fotbal, dar la micul dejun, în ciuda hotărârii de a nu o face, îl căutase din priviri prin încăpere.

Nu reușise să-l vadă decât aproape de prânz. Trecuse pe lângă ea pe pârtie cu viteza fulgerului, apoi

se oprise şi o aşteptase să-l prindă din urmă. Lui Camille îi displăcuse faptul că el fusese martor la manevrele ei stângace.

- Bună dimineaţa, strigase el vesel.

Părul îi strălucea în lumina soarelui şi era ciufulit de vânt. Corpul i se dezvăluia tulburător prin pantalonii mulaţi de schi, iar ochii erau oglinzile de safir ale cerului din Utah.

În restul zilei stătuse mereu în preajma ei.

Ea se întorcea şi îl surprindea privind-o, aşa că îi zâmbea. Când venise la masa ei şi vorbise cu ea la prânz, Kathy şi Jan aproape că se înecaseră cu sendvişurile.

- Este o vedetă de cinema? Dumnezeule, este superb. Camille, ce s-a întâmplat aseară? Te-ai ascuns de noi? Dă-ne toate detaliile.

Camille era ruşinată de interesul lor mult prea zelos, şi chiar mai ruşinată de faptul că nu era nimic de spus cu adevărat. El fusese politicos şi atâta tot.

Cinase cu prietenele ei, supărate că cei doi domni ai lor plecaseră acasă în acea după-amiază. Când terminaseră de mâncat şi mica trupă începuse să cânte, Zack se o invitase pe Camille la dans. Ea păşise în braţele lui, încercând să ignore expresiile uimite ale celor două prietene şi sperând cu disperare ca Zack să nu le fi observat privirile curioase.

El o ţinuse în braţe cu mai multă încredere decât o ţinuse vreodată un bărbat. Se simţea neputincioasă în braţele lui puternice şi era un sentiment ameţitor, îmbătător. El dansa graţios, aşa cum făcea toate lucrurile, iar Camille se lăsase condusă. Acesta îşi atinsese o dată bărbia de părul ei negru, iar ea crezuse că îi şoptise ceva, dar se părea că se înşelase. Când el îi dăduse drumul şi o condusese înapoi la masă, ea îşi ascunsese dezamăgirea cu un zâmbet şovăitor.

După micul dejun din dimineața următoare, el se îndreptase spre ea și le salutase pe Kathy și pe Jan cu un zâmbet care îți topea inima.

– Am văzut la avizier un anunț în care scria că astă-seară se organizează plimbări cu trăsuri trase de cai. Ai dori să mergi, Camille?

– Da, zâmbise ea. Pare să fie distractiv.

Vocea ei sunase foarte liniștită, dar avea inima în gât.

– Bun. Vin să te iau din cameră cu câteva minute înainte de ora nouă.

Își făcuseră cu mâna pe tot parcursul zilei când se întâmpla să se întâlnească pe pârtie. El nu fusese la cină, dar Camille terminase repede și se dusese în cameră să se îmbrace pentru plimbarea cu trăsura. Își luase o pereche de blugi strâmți pe care îi considera foarte potriviți pentru silueta ei și se încălțase cu niște cizme până la genunchi. În partea de sus își pusese un pulover galben și moale de angora. În această stare de spirit feminină, renunțase să poarte lenjeria de corp cu izolare termică pe care o avusese pe sub hainele de schi și spera să-i fie suficient de cald.

Îl privea pe Zack pe ascuns când se îndreptau către lift după ce venise s-o ia. Și el era îmbrăcat în blugi. De sub tivurile zdrențuite ale pantalonilor se iveau niște cizme uzate de cowboy. Iar pe sub haina căptușită cu blană de oaie, avea un pulover alb împletit. Degetele care apăsaseră butoanele de pe panoul liftului erau lungi și puternice. Dosul palmei îi era bronzat și presărat cu păr blond-deschis.

Înainte să iasă în aerul rece și să se urce în trăsură, el o trăsese spre el și, cu degete sigure, apropiase marginile hainei ei din blană de iepure, îi aliniase partea

de jos a fermoarului și îl ridicase încet peste piept până sub bărbie.

– Nu vreau să răcești, șoptise el, iar Camille fusese uimită de intimitatea lui încrezătoare.

Se așezaseră în fânul frumos mirositor, ghemuiți sub păturile oferite de cabană. Când începuse să cânte toată lumea, Camille zâmbise, deoarece vocea lui de bariton îi mângâia urechea și respirația lui caldă se revărsa peste obrazul ei.

El își pusese brațul în jurul ei și o trăsese mai aproape, în vreme ce picioarele lor erau deja încolăcite ca să se încălzească. Ea fusese șocată când el îi desfăcuse fermoarul câțiva centimetri și își pusese mâna care până atunci stătuse pe umărul ei în interior și o așezase la baza gâtului ei. Pulsul începuse să-i crească atunci când degetele lui se jucau de-a lungul claviculei și îi mângâiau gâtul. Când ea îl privise sfioasă, el doar zâmbise și se aplecase să o sărute ușor pe frunte.

Tocmai începuse să ningă când trăsura se întorsese la cabană. Zack o ajutase să coboare, iar Camille pornise spre treptele clădirii. El o apucase de cot și o trăsese ușor înapoi.

– Știu să fac un cappuccino mediocru. Ai vrea să vii la mine în cameră să bem împreună câte o ceașcă? Te rog?

Vocea lui era convingătoare, zâmbetul, tandru, iar Camille nu se opusese deloc acestei combinații, deși în capul ei începuseră să sune semnale de avertizare. Încuviințase fără să spună nimic și îl apucase de braț. Străbătuseră agale aleile înghețate ale complexului către un alt corp de clădiri. Acestea erau proprietățile private, iar Zack îi explicase că unul dintre prietenii săi deținea o astfel de proprietate și i-o închiriase. El descuiase ușa

unuia dintre apartamente și păsiseră înăuntru. Încăperea avea un aer masculin.

Pe tavanul înalt și înclinat erau expuse bârne late negeluite. Într-o parte a camerei exista o fereastră mare care dădea către priveliștea munților. În spatele ușilor batante se afla o mică bucătărie, iar Camille presupusese că cealaltă ușă ducea către baie. Pe un alt perete era un șemineu din piatră și chiar vizavi de acesta se găsea un pat imens cu o cuvertură din piele de căprioară aruncată peste el.

Pentru a-și ascunde emoțiile, Camille remarcase:

– Se pare că acesta este sectorul cu tarife mari. Camera mea de la cabană este frumoasă, dar nu se compară cu asta.

El o ajutase să se dezbrace de haină și i-o pusese pe un scaun.

– Da. Prietenul meu nu are probleme cu banii. Mă îndoiesc că a venit aici mai mult de câteva ori. Du-te și așază-te lângă foc până pregătesc eu băuturile.

El se îndreptase spre bucătărie fluierând. Părea obișnuit să fie singur cu o femeie în ceea ce era puțin mai mult decât un dormitor fascinant. Camille se dusese la fereastră și admirase peisajul, ascultându-l cum zăngănea tacâmurile din bucătărie.

– Ninge mai tare. Mă bucur că nu a început să ningă decât după plimbarea cu trăsurile.

În mod inconștient, trăsese cordonul care acționa draperiile.

Când se întoarse cu două căni aburinde, el încercase să-și ascundă zâmbetul pe care gestul ei i-l provocase.

Se simțea ca o neghioabă. Chiar acoperise ferestrele! Oare el credea că ea își dorea intimitate față de lumea de afară? Oare era adevărat?

O trăsese lângă el pe covorul din fața focului și îi scosese cizmele ude, masându-i degetele de la picioare

până i le încălzise, după care se descălță și el și își întinse picioarele către foc.

Discutaseră despre tot felul de lucruri neînsemnate și glumiseră pe seama unui bărbat, care în timpul plimbării cu trăsura, nu putea ține ritmul cu melodia, dar cânta mai tare decât toți ceilalți și îi deruta. Când terminară de băut cappuccino și conversația menită să calmeze tensiunea dintre ei se apropiase de final, el îi luase cana și o așezase lângă a lui. Se întorsese cu fața spre ea, o luase de ceafă și o trăsese spre el.

Buzele pe care le întâlnise erau calde și convingătoare, mișcându-se peste ale ei cu pricepere, cerându-i tandru să răspundă. Atunci când limba ei o atinsese prima dată pe a lui, o străfulgerase un curent electric o făcuse să-și înfășoare brațele în jurul lui. Se imaginase sărutându-l, dar nu fusese pregătită pentru impactul pe care îl avea atingerea lui asupra ei. Sărutul era tandru, dar poruncitor. Ea nu se simțea asaltată, ci mai degrabă descoperită.

O copleșise cu săruturi fierbinți, stăruitoare, iar ea nu știa nici acum cum reușise el să-i scoată puloverul. Se uitase ironic la țesătura lucioasă a sutienului ei, care îi făcea sânii să arate mult mai goi decât dacă ar fi fost descoperiți.

– Ăsta nu ne ajută prea mult, nu-i așa? chicotise el în tip ce descheia clema din față.

Mâinile lui știau ce fac și o stârneau așa cum nici una dintre bâjbâielile altor bărbați care dibuiau ca niște școlari nu o făcuse. El își îngropase fața între sânii ei și murmurase:

– Camille. Camille, ești așa de dulce și de frumoasă. Vreau să fac dragoste cu tine.

Oare ea fusese de acord încuviințând din cap sau vorbise, sau el considerase că tăcerea ei îndelungată era o consimțire? Nu își amintea. El o dusese în brațe până

la pat și dăduse la o parte cuvertura. Ea trebuie să-și fi scos blugii când el se întorsese cu spatele cca să se dezbrace, pentru că următorul lucru de care își amintea era că stăteau goi sub cearșafurile fine. Trupul lui era superb. Lumina focului dansa prin încăperee și îi scălda părul de pe piept, de pe brațe și de pe picioare cu o strălucire aurie.

– Camille, șoptise el mângâindu-i sânii.

Își pusese gura peste a ei, iar ea nu putuse să facă altceva decât să-i satisfacă dorința. Felul lui de a face dragoste era tandru și feroce. O purtase cu el într-o călătorie pasională, iar când atinsese punctull culminant, ideile preconcepute ale lui Camille despre cum ar trebui să fie fuseseră zădărnicite de splendoarea momentului.

Când el se retrăsese în cele din urmă din ea, îi îndepărtase șuvițele umede de pe tâmple și îi căutase ochii de chihlimbar.

– Trebuia să-mi spui, Camille. Îmi pare rău.

Ea stătea fără vlagă în brațele lui, bucurându-se de ritmul constant al inimii bătându-i sub ureeche.

– Îți pare rău? șoptise ea.

– Nu, râsese el încet. Însă o trăsese mai aproape, mângâind-o ușor în timp ce își îngropa fața în părul ei. De ce nu mi-ai spus nimic?

Ea se ridicase și se uitase neîncrezătoarce la el.

– Ei bine, nu e un lucru despre care să vorbești. „Este o zi minunată, nu-i așa? A, apropo, nu am mai fost niciodată în pat cu vreun bărbat." Ce-ai fi făcut dacă aș fi spus asta?

– Probabil tot ceea ce am făcut. Își coborâse privirea spre sânii ei. Nu aș fi putut să-ți rezist. O sărutase adânc din nou, apoi o întorsese cu spatele la ell și o lipise de pieptul și abdomenul lui. Culcă-te.

Își frecase nasul de urechea ei și își pusese capul pe aceeași pernă.

Camille nu dormise deloc în noaptea aceea. Îi ascultase respirația regulată și știa că el dormea, dar ea era prea tulburată. Răsuflarea lui caldă îi agita părul. Mâna lui stătea posesivă pe șoldul ei. Se simțea caldă, relaxată și în siguranță. Ca acasă. Împăcată. Împlinită.

Așa lipsită de experiență cum era, fusese mulțumită să-i audă micile strigăte de plăcere. Îl satisfăcuse.

Ceva din ce spusese el nu-I dădea pace. Oare asta fusese tot pentru el? O călătorie de plăcere? Toate semnele indicau faptul că el era priceput în arta de a face dragoste. Probabil că fusese nevoit să lupte pentru a câștiga o femeie. Camille realiza că ea, cu siguranță, nu-i opusese nici o rezistență. Venise de bunăvoie în brațele și în patul lui! Apoi începuse să enumere lucrurile pe care le știa despre el. Nimic! Nimic, în afară de numele lui și de faptul că avea un prieten bogat care deținea acel pat pe care ea îl împărțea atât de senin. Nici el nu o potopise cu întrebări. Nu dorise să știe nimic despre ea. Nu-l interesase! Petrecuse câteva zile și o noapte împreună cu o femeie care era cu zece ani mai tânără și a cărei lipsă de experiență trebuie să fi fost o noutate pentru el. Camille se simțea murdară și rușinată. Felul lui de a face dragoste fusese tandru și blând, și aparent sincer, dar era sigură că făcea parte din planul său de a o cuceri.

Un alt gând terifiant o făcuse să se cutremure. Sarcina!

Dumnezeule! Nu lua pastile și nici nu folosise altă metodă contraceptivă, și nici el. Ce se întâmpla dacă, chiar acum, purta copilul acelui străin!

Un gând și mai profund și mai stânjenitor îi trecuse deodată prin minte, mai absurd și mai înfricoșător decât celelalte de dinaintea lui. Doar nu putea crede asta! Nu!

Se panicase. Fugise.

Se desprinsese din îmbrățișarea lui caldă, străduindu-se să nu-l trezească. Își adunase hainele și se îmbrăcase orbecăind. După ce ieșise în liniște pe ușă, alergase prin viscol până la cabană și îi ceruse recepționerului somnoros să-i pregătească factura și s-o ajute să găsească un mijloc de transport până la Salt Lake City. Îl asigurase că era vorba despre o urgență atunci când el bolborosise despre pericolul de a traversa munții pe viscol. Ea îi evitase ochii cercetători și curioși.

Ajunsă în cameră, își făcuse repede bagajele plângând în hohote. Mâzgălise în grabă un bilet pentru prietenele ei, care, cu siguranță, ar fi fost alarmate de plecare ei subită. Mințise că o sunase mama ei și că o prietenă veche de familie se îmbolnăvise și nu se mai aștepta nimeni să trăiască. Pretextul suna ridicol chiar și pentru ea, dar era cea mai bună poveste pe care o putuse născoci mintea ei răvășită.

Fugise în timpul nopții, sosind la aeroportul din Salt Lake City chiar la revărsatul zorilor, bucuroasă că automobilul vechi și șoferul somnoros care îl condusese o adusese în siguranță. Prinsese primul avion care zbura către est și un altul de legătură spre Atlanta.

Acum era mijlocul lui septembrie și se afla în Natchez, Mississippi. Evenimentele acelea se petrecuseră în luna decembrie pe un munte cu zăpadă din Utah. În curând aveau să se împlinească doi ani de atunci. Zack Prescott o bântuise încă din acea noapte.

Gândindu-se acum la toate, își aminti că înainte să plece de la el, aruncase o privire la patul unde dormea. Silueta lui masculină se deslușea prin cearșaful moale, părul îi stătea ciufulit pe frunte, iar genele negre i se odihneau pe obrajii uscățivi. O durere sâcâitoare,

asemănătoare cu foamea, aproape că îi schimbase decizia de atunci de a fugi.

Aceea durere o simțea și acum.

capitolul 3

Camille se îmbrăcă cu mare grijă pentru cină. Își adusese la Natchez o rochie albă de vară cu bretele, știind că nu o va putea purta decât o dată sau de două ori înainte ca vremea să o oblige să o pună deoparte până în primăvara viitoare. Era una dintre rochiile ei preferate și, după cum știa prea bine, una dintre cele mai atrăgătoare. Două bretele late se legau în jurul gâtului lăsându-i spatele gol și scoțându-i bronzul în evidență. Decolteul cobora discret, iar în jurul taliei avea o centură lată din satin verde ca jadul.

Lui Camille nu-i plăcuse niciodată silueta ei și în adolescență plânsese în fiecare zi când celorlalte fete începuseră să le apară formele. Era dreaptă și abia mai târziu îi crescuse un piept generos, în timp ce șoldurile și coapsele îi rămăseseră subțiri. Acum o invidiau majoritatea colegelor sale cărora, după unul sau doi copii, le era greu, dacă nu imposibil, să mai aibă silueta tinerească a lui Camille.

Pulverizâ parfum dintr-o sticluță cu atomizor și privi cum ceața frumos mirositoare se așeza pe buclele moi care-i încadrau fața și care-i atingeau umerii. Decisese să-și lase părul să cadă „natural". De ce să se lupte cu el? În aerul acela umed din Natchez, orice efort de a îmblânzi cârlionții era temporar și inutil.

Inima îi sări în gât când văzu reflexia lui Zack în oglindă. Stătea ca o umbră dincolo de ușa cu plasă din spatele ei. Camille presupusese că avea să meargă

singură în casa principală. Nu-i trecuse prin minte că ar putea avea un însoțitor.

El își ridică mâna și bătu cu o grijă voită. Ea se înroși, iritată de insolența lui ironică.

– Poți foarte bine să intri, Zack. De cât timp stai acolo?

– Asta îți va oferi un motiv de îngrijorare. Recunosc că nu m-am plictisit.

Zâmbetul lui era strengar, iar Camille se întoarse cu spatele la oglindă ca să-și pună în urechi cerceii cu perle.

– Sunt gata, murmură ea.

De ce arăta el atât de grozav? Costumul din in de culoare crem și cămașa albastră deschisă la guler îi accentuau bronzul și sclipirea azurie a ochilor. Când zâmbea, dinții străluceau albi pe fața lui bronzată.

– Nu chiar. Tata i-a trimis doamnei un buchețel din boboci de trandafiri cultivați chiar de el. Am fost instruit să am grijă că îl porți.

Îi întinse un buchețel de trandafiri galbeni legați cu o panglică din satin alb.

– Ce frumos din partea lui! exclamă Camille cu satisfacția sinceră pe care o au femeile când primesc flori.

– Draga mea, menajera noastră, adică soția lui Simon, a făcut buchetul, dar tata a ales trandafirii. Este complet vrăjit de tine.

Camille mirosi florile delicate și își ridică privirea spre Zack. Fu surprinsă să-l vadă uitându-se îndeaproape la ea. Expresia de pe fața lui era ciudată, iar Camille nu putea numi exact emoția prinsă acolo, care, oricum, fu numaidecât înlocuită cu una batjocoritoare atunci când li se întâlniră privirile.

– Presupun că va trebui să port florile în păr. Nu am cu ce să le prind de rochie.

Cu gesturile ample ale unui magician care scoate iepurele din pălărie, Zack își întoarse reverul hainei și extrase un ac lung și drept cu o perlă în vârf.

– Am fost la cercetași. Am venit pregătit.

Îi luă bucheţelul din mână și, înainte ca ea să-și dea seama ce avea de gând să facă, își strecură degetele sub materialul rochiei. Atingerea mâinilor lui calde pe pielea ei acționă ca un catalizator care îi făcu inima s-o ia la goană și îi îngreună respirația. O roșeață fierbinte radie din capul pieptului și îi cuprinse tot corpul. I se năzări oare că degetele lui Zack tremurau ușor atunci când apăsară partea de sus a sânilor ei ca să ajusteze acul în spatele buchetului?

Florile erau prinse, însă Zack nu făcu nici o mișcare pentru a-și retrage mâna, așa că ea îi putea simți răsuflarea neregulată în creștetul capului. Camille își ridică ușor privirea și îi zări părul de pe piept, gâtul puternic, bărbia încăpățânată, gura senzuală, nasul drept și subțire și, în cele din urmă, ochii albaștri care o sfredeleau cu o intensitate alarmantă. Fața ei se afla la câțiva centimetri de a lui, dar simți o barieră invizibilă de care nici unul dintre ei nu era dispus să treacă.

Își coborî repede privirea și se îndepărtă de el.

Zack își retrase mâna din corsajul ei înjurând printre dinți. Făcuse o mișcare bruscă și, în graba lui, nu fusese atent la ac așa că se alesese cu o înțepătură dureroasă în deget.

– La naiba! blestemă el cercetând înțepătura din care ieșiră câteva picături de sânge roșu aprins..

Camille acționă instinctiv și îl prinse de mână.

– Oh, Zack! exclamă ea.

Îi duse degetul la gură şi supse încet din el aşa cum ar fi procedat dacă s-ar fi înţepat ea. Respiraţia lui accentuată o făcu să conştientizeze ce făcea, precum şi intimitatea acelui gest. Scoase degetul dintre buze şi privi rana care abia dacă se mai vedea. Apoi îi dădu drumul la mână de parcă o arsese.

– Eu... Eu cred că este... este bine foarte acum, se bâlbâi ea.

Nu se uită în ochii lui.

El se îndreptă spre uşă şi o ţinu deschisă pentru ea în timp ce ea trecu cu paşi nesiguri pe lângă el.

După ce băură ceva în salon, Camille şi gazdele sale se bucurară de o cină tihnită în sufragerie. Aceasta le fu servită de o femeie plină de viaţă pe care Rayburn o prezentase ca fiind Dearly Beloved Mitchell. Ea lucra ca menajeră, iar Simon ca majordom la Bridal Wreath chiar de când îşi adusese Rayburn mireasa acolo.

La reacţia uimită a lui Camille faţă de numele ei[1], Rayburn îi răspunse că mamei lui Dearly îi plăcuse atât de mult cum sunau cele două cuvinte cu care începea slujba de cununie, încât i le pusese primului ei copil.

– Mă bucur foarte mult că am ieşit fată! glumi femeia zâmbăreaţă.

Era la fel de rotofeie pe cât era Simon de zvelt, dar avea aceeaşi personalitate plăcută şi însorită. Camille îi simpatiză imediat pe amândoi.

– Domnişoară Jameson, sunteţi la fel de drăguţă cum mi-a spus domnul Prescott că sunteţi, continuă Dearly. După felul în care a vorbit despre dumneavoastră, începusem să mă întreb dacă intenţiile sale de a vă caza aici

[1] „Iubite credincios", echivalentul românesc folosit în biserică şi „preaiubite drag", echivalentul literal. (n.tr.)

și de a lucra la casă erau cele mai onorabile, zise ea și râse bucuroasă când văzu îmbujorarea de pe chipul lui Rayburn. Menajera, care se părea că era destul de sigură de poziția sa în gospodărie ca să-și tachineze angajatorii, adăugă: Acum, dacă ar fi spus că vă aduce aici pentru evaluarea lui Zack, aș fi înțeles perfect. Râse din nou din toată inima și dispăru pe ușa despre care Camille presupuse că ducea către bucătărie.

Riscă să se uite la Zack, care privea încruntat în paharul său de whisky.

– Camille, te rog să o scuzi pe Dearly că are limba ascuțită. Ne-am obișnuit de-a lungul anilor cu părerile ei sincere, îi zâmbi Rayburn, iar ea îl asigură că nu se supărase.

Dearly reveni cu mai multe tăvi încărcate cu farfurii acoperite pe care le așeză pe masă. Camille își descoperi farfuria și rupse cu furculița o bucată de friptură care arăta delicios.

– Camille, poate că ar trebui să te avertizez că pentru a respecta regimul meu, Dearly nu condimentează mâncarea. S-ar putea să ai nevoie s-o sărezi și o poți face în voie. Dearly va înțelege.

Rayburn nu începu să mănânce până când Zack nu îi înmână sarea și piperul lui Camille și până ce ea nu își presără condimentele pe mâncare. Luă o îmbucătură de probă, se uită la bătrânul nerăbdător și zâmbi.

– Este delicioasă, domnule Prescott. Nu trebuie să vă faceți griji că aș putea pierde în greutate cât o să stau aici, râse ea. Dacă toate mese sunt la fel de generoase, probabil că voi lua câteva kilograme.

– Ți-ar prinde bine, mormăi Zack încet, cât să audă doar ea.

Se uită urât la el, dar el păru să nu se sinchisească de asta.

Gentleman ca întotdeauna, Rayburn o atrase într-o conversație amabilă, întrebând-o despre viața ei din Atlanta, despre familia ei și despre lucrurile care o interesau. Zack era morocănos și necomunicativ și vorbea doar când îi adresa tatăl său o întrebare directă. Dacă Rayburn observase că fiul său era ursuz, nu comentă.

– Schiezi?

Întrebarea fusese pusă atât de pe neașteptate și în afara contextului, încât Rayburn și Camille se întoarseră nedumeriți către Zack. Evident, întrebarea îi fusese pusă ei, și, ca să-și ascundă emoțiile, Camille răspunse cu seninătate:

– Da. O prietenă de-a mea are o barcă și ieșim de câte ori putem.

– Mă refeream la schiatul pe zăpadă, stărui Zack.

De ce vorbea oare despre acel subiect sensibil, când ea nu era în stare să-i țină piept fără să-i dezvăluie lui Rayburn despre relația lor antagonică?

– Am fost la schi acum câțiva ani, răspunse ea evaziv.

– Sigur că ai mai schiat de atunci. Îmi imaginez că schiezi destul de des.

Camille se uită urât la el, clocotind în interior. Rostise atât de apăsat cuvântul „schi" încât știa că nu se referea deloc la sportul pe zăpadă.

– Nu. Am schiat o dată. Nu mi-a plăcut. Și nu prea m-am... nu m-am priceput deloc.

Rostise primele două propoziții cu dinții încleștați, apoi se bâlbâi la ultimele două în timp ce își coborî capul și privi în farfuria goală, refuzând să întâlnească expresia ironică din ochii lui.

– A, nu știu, rosti el tărăgănat. Ai... constituția... pentru așa ceva. Pun pariu că dacă exersezi poți deveni destul de bună.

Ea fu cutremurată de un fior de umilință și se ridică brusc de la masă.

– Vă... vă rog să mă scuzați, domnule Prescott. Eu... voi reveni curând pentru turul casei.

Fugi practic din cameră și în acest timp îl auzi pe Rayburn întrebând:

– Mi-a scăpat ceva, Zachary? De ce s-a supărat atât de tare?

Camille nu aşteptă să audă răspunsul lui Zack, ci ieşi şi se îndreptă direct spre „casa văduvei".

Se spălă pe față cu apă rece, bolborosind epitete la adresa lui Zack. Avea de gând să o chinuie întruna în lunile în care urma să se afle acolo? Oare nu exista nici o modalitate de a scăpa de înțepăturile lui cu privire la ceea ce se întâmplase între ei cu aproape doi ani în urmă? Cum avea ea să îndure acele aluzii continue despre acea greşeală ruşinoasă şi despre acel episod din viața ei pe care voia să-l uite pentru totdeauna?

Îl ura pe Zack Prescott!

Şi înarmată cu acea ură luă hotărârea de a nu ceda cruzimii lui. Aşa cum îi spusese mereu mama ei în copilărie să ignore băieții nesuferiți care o luau peste picior la şcoală, va ignora încercările lui Zack de a o umili. Când el îşi va da seama că nu o va putea face să plângă de ruşine, distracția îi va fi stricată şi va renunța să mai încerce.

Se simțea revigorată când se întoarse în casă. Rayburn era singur în salon. Camille nu întrebă, dar el o informă că Zack ieşise pentru restul serii. Ea rosti o rugăciune de mulțumire, uşor dezamăgită totuşi că nu era acolo ca să-i vadă manifestarea de curaj şi siguranță.

Rayburn începu turul conacului cu salonul dublu. Cele două încăperi erau despărțite de uşi glisante grele din lemn. O cameră era folosită ca living, în timp

ce piesa principală de mobilier din cealaltă cameră era un pian mare.

Rayburn îi spuse că Alice cânta foarte bine şi fu încântat să afle că şi Camille ştia să cânte. El voia ca pianul să rămână acolo.

Camille luă notiţe cât timp se plimbară prin casă, trecând în caiet piesele de mobilier care simţea că era nevoie să fie restaurate, retapiţate sau eliminate complet. Notă numărul de ferestre din fiecare încăpere, vizualiză modul prin care putea obţine cât mai mult spaţiu, mutând o anumită piesă de mobilier, şi se gândi la culorile pentru fiecare cameră astfel încât să se completeze armonios. Pentru mai multe idei, avea să cerceteze mai târziu în acea seară cataloagele ei de mostre. Ţinuse minte că toate cataloagele grele şi paletarele fuseseră duse în hol. Cel puţin Zack nu fusese întru totul lipsit de maniere.

Traversară holul principal, iar Rayburn o conduse în sufrageria în care luaseră cina şi pe care ea o evaluase deja cu un ochi critic. Îi arătă o încăpere similară pentru micul dejun şi în cele din urmă bucătăria, care, constată bucuroasă, era deja echipată cu instalaţii sanitare şi aparate moderne. Modificările de acolo nu aveau să fie decât de nivel cosmetic şi nu structural. Dearly încă făcea curat după cină şi fu încântată când Camille îi ceru părerea în legătură cu anumite combinaţii de culori. Discutară despre mai multe lucruri, iar entuziasmul menajerei o făcu să-şi dea seama că îşi făcuse o prietenă.

Rayburn şi Camille urcară scara amplă care înfrumuseţa o parte a holului larg, şi care se curba până la etaj. Balustrada din stejar era minunată, dar trebuia şlefuită ca să ajungă la starea iniţială. Era nevoie de ceva muncă, observă Camille.

La etaj, Rayburn îi arătă încăperile care dădeau în holul central. Pe acesta, Camille plănuia să-l decoreze cu aceeași grijă pentru detalii ca pe o cameră. Acolo erau patru dormitoare, îi explică Rayburn. Două dintre ele erau conectate printr-o baie, formând un apartament principal. Zack transformase una dintre aceste camere în dormitorul său.

- Pentru moment, îl vom lăsa pe Zack să-și facă griji despre cum vrea să-și decoreze camera, spuse Rayburn absent, iar Camille oftă ușurată.

După moartea lui Alice, Rayburn se mutase din apartamentul principal și ocupase un dormitor spațios din celălalt capăt al holului. Acesta se mândrea cu un pat din lemn de trandafir, un șifonier și o comodă.

Camille bătu bucuroasă din palme când dădu cu ochii de mobilierul superb de epocă. Văzându-i entuziasmul, Rayburn zâmbi ca un băiețandru.

- Am sperat ca dormitorul celălalt să fie camera copilului, oftă el. Deocamdată vom lăsa acea încăpere așa cum este, deși nu m-aș opune dacă ai schimba tapetul sau orice altceva vei găsi de cuviință. În pod am depozitat mai multe covoare, mobilă și mărunțișuri. Ești liberă să te uiți la ele și să le folosești.

Camille își promise că într-o zi, cât de curând, avea să le treacă în revistă.

- Dearly și Simon au un apartament deasupra garajului și m-au asigurat că sunt mulțumiți de el așa cum este. Poate îi vei putea convinge că nu ar strica un strat nou de vopsea. Și după ce vei obține accesul în interior, renovează-l frumos, chicoti el.

Camille observă că Rayburn dădea semne vagi de oboseală.

Turul durase mai mult decât crezuse ea inițial și începea să se facă târziu. Ca să-i menajeze mândria, mimă un căscat lung și se prefăcu jenată.

– Îmi pare rău, dar cred că ziua a fost mai obositoare decât am bănuit. Aș vrea să merg la culcare, dacă nu vă supărați.

– Desigur, desigur, o aprobă el în grabă.

În timp ce coborau scările, ea îi explică pe scurt ce avea să urmeze:

– Dimineață vom începe să ne uităm prin cataloage și vom vedea ce schimbări doriți să facem. După ce vom alege totul, voi suna la atelierul meu, și ei vor comanda totul de acolo. În timp ce așteptăm sosirea materialelor, vom putea începe să facem câteva dintre treburile mai puțin fascinante, cum ar fi rașchetarea podelelor, zugrăvitul, repararea gresiei și așa mai departe. S-ar putea să fie nevoie să angajăm pe cineva pentru treburile mai grele. Este în regulă?

– Orice ai nevoie, draga mea, nu ezita să ceri.

O conduse până în spatele casei, dar ea îl opri să meargă mai departe.

– De aici pot merge singură, domnule Prescott. Ne vedem dimineață. Odihnă plăcută.

– Și ție, Camille. Dacă ai nevoie de ceva, ridică receptorul și sună-l pe Simon sau pe Dearly. Butoanele pentru fiecare interior sunt marcate pe telefon.

– Vă mulțumesc. Noapte bună.

– Noapte bună. Se opri înainte să adauge cu timiditate: Mă bucur că ești aici, Camille. Cred că prezența ta ne va face bine tuturor.

Ea se întoarse și zâmbi, dar în sufletul ei nu era deloc de acord cu el. Ce putea fi bine în faptul că se afla aici, sub același acoperiș cu un bărbat pe care îl ura?

Se îndreptă prin întuneric către camera ei.

*

O adiere delicată agita perdelele de la fereastra lui Camille atunci când deschise pentru o fracțiune de secundă ochii și își dădu seama că era încă foarte devreme. Trăsese jaluzelele când se dezbrăcase noaptea trecută, dar după ce stinsese lumina și se urcase în patul cu baldachin, descoperise că, odată ce acoperise ferestrele, încăperea devenise sufocantă. Se dăduse jos din pat, ridicase jaluzelele și se strecurase înapoi în așternuturi. Zumzetul motorului de la ventilatorul de deasupra capului și briza răcoroasă o ajutaseră să adoarmă, în ciuda grijilor.

Acum, dădu perdeaua la o parte și își trase în jos cămașa de noapte peste bikini, după care intră în baie. Folosi toaleta și tocmai se aplecă peste chiuvetă să umple un pahar cu apă, când văzu șarpele încolăcit în jurul bateriei.

Țipătul lui Camille străpunse aerul. Aruncă paharul în chiuvetă, spărgându-l într-o mie de cioburi. Rămase paralizată pentru o clipă și apoi sări repede în cadă. Un șarpe nu putea ajunge până acolo, nu-i așa? Țipă din nou când șarpele lung și dungat începu să se descolăcească. Peste strigătele ei auzi ușa de la intrare deschizându-se și apoi trântindu-se de perete în timp ce pași grei se grăbiră înăuntru.

– Camille? Camille, ești bine?

Vocea neliniștită a lui Zack abia pătrunse până în mintea ei terifiată, în timp ce se holba îngrozită la șarpe.

Silueta impunătoare a lui Zack se ivi în pragul ușii. Era îmbrăcat pentru munca de pe plantație în jeanși uzați și cu cămașă albastră de blugi. Pălăria lui de pai în stil cowboy era dată pe spate și o pereche de mănuși din piele îi atârnau de curea.

Se uită la faţa albă a lui Camille, care stătea ghemuită în cadă, fără să fie conştientă de imaginea atrăgătoare pe care o oferea. Era prea speriată să vadă că el observase fiecare detaliu al siluetei sale. Cămaşa de noapte roz semăna cu una bărbătească şi îi acoperea doar partea de sus a coapselor. Părul negru şi cârlionţat îi cădea în dezordine în jurul feţei.

– Ce naiba se întâmplă cu tine? Se uită repede în chiuvetă şi, văzând paharul spart, întrebă: Te-ai tăiat?

Camille arătă cu degetul tremurând spre şarpele care se încolăcise din nou sub piciorul chiuvetei.

– Şarpe, bâigui ea.

Zack se aplecă şi zări obiectul terorii ei.

Cu un dezgust amestecat cu un dram de umor, el spuse:

– Oh, pentru numele lui Dumnezeu!

Camille îl privi neîncrezătoare cum apucă şarpele de după cap şi ridică restul corpului contorsionat de pe podea. Zack se uită la şarpe şi apoi la ea, clătină din cap consternat şi ieşi din încăpere.

Camille auzi din nou uşa trântindu-se. El plecase şi luase şi şarpele cu el, dar ea stătea încă tremurând în mijlocul căzii. Nu trecură mai mult de câteva minute înainte să audă uşa deschizându-se din nou şi să-l vadă iarăşi pe Zack. Stătea cu mâinile în şold şi se uita la ea dispreţuitor.

– M-ai speriat de moarte când te-am auzit ţipând în halul ăla. Ai auzit vreodată povestea despre băiatul care striga că vine lupul?

– Nu... nu era... veninos?

Ea abia îşi putea controla limba să nu se împleticească şi buzele să nu-i mai tremure.

– Nu prea. Este un prieten de familie şi locuieşte în grădina tatei. Un şarpe inofensiv.

O enervă explicația lui calmă. Pentru ea nu conta ce fel de șarpe era. O specie era la fel de dezgustătoare ca alta. Strigă să se apere:

– Putea să fie și un mocasin de apă[1] din câte știu eu.

– Un mocasin de *apă* se găsește de obicei lângă *apă* și este urât, de culoarea noroiului. Nu are dungile drăguțe pe care le au prietenii șarpelui nostru dungat.

El o tachină imitând vocea unei educatoare vorbind cu copiii, iar nervii ei deja încordați nu puteau tolera bătaia lui de joc. Deși încercase să se controleze, izbucni în plâns. Umerii îi tremurau și se bâlbâia când încerca să vorbească:

– Eu... Eu urăsc șerpii... nu contează ce fel de specie sunt... Ei... m-am speriat. N-am putut... N-am putut.

Atunci el își puse brațele în jurul ei și o ridică din cadă. Cu un braț sub genunchi și cu celălalt sprijinindu-i umerii, o scoase din baie și o așeză pe pat, legănând-o ușor în poala lui.

– Chiar te-ai speriat, nu-i așa? șopti el îndepărtându-i firele de păr de pe obraz. Îmi pare rău că am râs de tine. Ssst, a dispărut. Totul este bine.

Ea își întoarse capul în pieptul lui și și-l îngropă în materialul moale al cămășii, începând deodată să plângă incontrolabil. El o bătu ușor pe spate și îi mângâie obrazul, repetând cuvinte de alinare. În cele din urmă, se liniști și lacrimile i se uscară. Se cutremură când se gândi cât de prostuță trebuie să-și fi imaginat el că era. Își ridică ușor capul și se uită la el.

– Îmi pare rău că te-am reținut. Cred că te-ai trezit devreme ca să mergi pe plantație. Mă bucur că erai treaz și prin preajmă, altfel eram în cadă și acum.

[1] Șarpe veninos care trăiește în apă și în preajma apelor (n.tr.)

Zâmbi strâmb și îi evită ochii pătrunzători. Cum crezi că... a intrat șarpele?

El râse.

– Probabil că a auzit toată vorbăria despre oaspetele nostru fermecător și voia să te verifice. Îmi imaginez că a intrat cumva prin instalațiile sanitare. Nu-ți face griji în privința lui. Îl voi pune pe Simon să se asigure că totul este securizat. Nu cred că vei mai avea parte de o altă vizită. L-ai speriat la fel de tare cum te-a speriat și el pe tine.

Camille se cutremură involuntar în brațele lui.

El își întinse degetele lungi și îi ridică bărbia, astfel încât ea să fie obligată să se uite la el.

– Mi-ai udat toată cămașa, o tachină el.

Ea privi materialul umed în locul în care vărsase cele mai multe lacrimi.

– Îmi pare rău și pentru asta, spuse ea încet trecându-și degetele peste cămașa care acoperea pieptul lui tare.

Trupul îi tresări ușor; ea ridică privirea și văzu o nouă lumină în ochii lui. Camille fu deodată conștientă de intimitatea lor.

Simți denimul moale al pantalonilor lui sub coapsele ei goale, și el îi putea simți inima bătând sub sânii care erau presați de pieptul lui lat.

Degetele puternice și bronzate îi cuprinseră ceafa când își coborî buzele către ale ei. Sărutul lui era ferm, cald și nevinovat... la început. Apoi toată acea senzualitate prea vie a gurii lui deveni reală din nou. Camille deschise buzele sub presiunea blândă a limbii lui și respirația i se opri în gât când el îi exploră gura cu o fervoare crescândă.

Când trebuiră să respire, el își retrase buzele de pe ale ei, dar nu îi părăsiră chipul. O sărută ușor pe obraji și pe frunte, apoi coborî la tâmplă pentru a acorda

o atenție minuțioasă urechii. Ea suspină pe gâtul lui și inspiră mirosul proaspăt al parfumului său.

În afară de Zack, cine și-ar da cu parfum înainte să meargă toată ziua la muncă pe câmp?

Suspinul ei îl aduse înapoi la buzele ei, pe care le tachină cu săruturi moi, dulci. Camille gemu când îi ridică brațele și le așeză în jurul gâtului lui în timp ce el își fixă ferm gura pe gura ei. Sărutul adânc și meticulos îi paraliză toate simțurile lui Camille. Era doar vag conștientă de mâna lui care se mișca spre nasturii de sus ai cămășii de noapte și de aerul rece pe pielea ei goală. Dar icni și își retrase gura când îi simți mâna strecurându-se în cămașa de noapte deschisă, cuprinzându-i sânul.

– Zack... te rog... șopti ea.

Gura lui se mutase în jos către baza gâtului, unde trasă cu limba un mic triunghi.

– Te rog ce? Ce, Camille? întrebă el răgușit pe gâtul ei în timp ce degetele lui îi făcură sânul să reacționeze.

– Nu, Zack, te rog...

Orice ar fi avut ea de gând să spună fu brusc întrerupt de zgomotul unei uși care se trânti. De pe terasă se auzi vocea lui Simon vorbind cu Dearly în timp ce se îndreptau către casa principală ca să-și înceapă treburile de dimineață.

Camille sări din poala lui Zack și își trase în jos cămașa de noapte. Rușinea îi colora obrajii când se uită la el după ce își încheie nasturii. Își dorea să fi avut o cămașă de noapte mai lungă. Știa foarte bine că picioarele îi erau complet goale și că Zack profitase de acest lucru, deoarece privirea lui făcu un tur lent în susul și în josul trupului ei.

Rânji batjocoritor și spuse:

– De ce ți-e teamă? Să nu-ți pierzi virtutea?

Ea se uită urât la el şi îşi ridică bărbia.

– Este o întrebare ridicolă venită din partea *ta*.

Zack sări de pe pat cu agilitatea unei pisici sălbatice care se întinde şi îşi trase pălăria de cowboy peste sprâncenele decolorate de soare. Făcu vreo câţiva paşi spre ea şi doar hotărârea încăpăţânată o ţinu pe Camille ţintuită locului, pentru că ea ar fi vrut să fugă de acei ochi albaştri care îi ardeau pielea cu căutătura lor îndrăzneaţă şi flămândă.

El se opri la câţiva centimetri în faţa ei şi murmură:

– Eşti frumoasă dimineaţa.

O trase în joacă de una dintre buclele dezordonate şi o apucă de bărbie înainte să se răsucească pe călcâie şi să iasă pe uşă. Traversă terasa fluierând.

Fluierând! Nonşalanţa aceea o făcu să fiarbă de nervi. Era atât de nepăsător faţă de ceea ce tocmai se întâmplase între ei, în timp ce terminaţiile ei nervoase erupeau ca nişte mici vulcani umplându-i venele cu un foc înfricoşător.

capitolul 4

În acea dimineață, Camille și Rayburn începură renovarea conacului Bridal Wreath discutând despre culori, țesături și motive decorative. Camille era surprinsă de gustul rafinat al bătrânului și încântată că împărtășeau viziuni asemănătoare despre felul cum ar trebui să arate casa când aveau să se încheie lucrările. Camille înclina spre linii curate, simple și grațioase, cu o ușoară tentă de eleganță. Nu-i plăcea să intre într-o cameră și să fie sufocată de decorul acesteia, ci să se poată bucura de încăpere pentru meritele sale. Rayburn părea să aprobe culorile pereților, mostrele pentru draperii, materialele pentru tapițerii și accentele de culoare pe care le selectase ea provizoriu. Încercară mai multe combinații diferite pentru fiecare cameră până când se puseseră de acord pentru cele mai bune, asigurându-se că toate încăperile aveau să arate bine.

Ea își notă cu atenție codurile ștampilate pe spatele diferitelor mostre. Nu voia să existe nici o eroare în momentul în care avea să comande materialele.

După masa de prânz își continuară munca, dar, la sugestia lui Simon, se opriră la mijlocul după-amiezii. Simon o îndemnă pe Camille să meargă la „casa văduvei" să se odihnească, dar ea știa că el se gândea la sănătatea lui Rayburn și voia ca bătrânul Prescott să se întindă puțin până la cină.

Cât despre tânărul Prescott, Camille nu-l văzu până seara. Pe tot parcursul zilei se pomenise retrăind momentele petrecute dimineață și era supărată pe ea pentru

că îi permisese să o sărute cu o asemenea pasiune dezlănțuită. Pesemne el se amuzase toată ziua pe seama ei, știind cum căzuse la propriu în brațele lui și cum cedase mângâierilor lui pricepute. Camille simți o urmă de gelozie întrebându-se cine îl învățase să fie atât de experimentat în arta dragostei.

Se ura pentru că era atât de influențabilă. Abia dacă o atinsese, și trupul ei răspunsese imediat. Săruturile lui îi amintiră de cei doi ani în care părea că uitase de Snow Bird și de plăcerea pe care o simțise în siguranța și căldura brațelor sale. Buzele lui ceruseră cu duioșie un răspuns din partea ei și nu fuseseră dezamăgite. Mâinile lui se mișcaseră pe pielea ei cu o familiaritate și cu o blândețe care o lăsaseră fără suflare. Ea nu permisese nici unui alt bărbat un asemenea acces la trupul ei. De ce Zack? Ce fel de putere avea asupra ei? Uita de orice sentiment de decență și moralitate când o ținea în brațe. Era periculos. Cedase o dată și încă se simțea vinovată. Nu avea de gând să facă din nou aceeași greșeală.

Pentru cină se îmbrăcă într-o rochie simplă de bumbac. Era de culoare aurie și se potrivea cu punctele aurii din ochii ei.

Când intră în salon, Rayburn ședea într-un fotoliu confortabil care avea nevoie de retapițare. Era unul dintre fotoliile lui preferate, și o întrebase sfios pe Camille dacă îi permitea să-l păstreze. Ea izbucnise în râs și își dăduse acordul. Zack stătea lângă bufetul lung, turnându-și o băutură în pahar.

Pantalonii bleumarin veneau perfect pe picioarele lui lungi, puternice, iar cămașa bej din mătase îi mângâia mușchii supli de pe spate și umeri de fiecare dată când se mișca. Se întoarse când o auzi intrând, iar Camille văzu că mătasea nu-i ascundea complet smocul de păr roșcat care îi acoperea pieptul.

Ea înghiți nodul enervant din gât și murmură cu voce scăzută:

– Bună seara.

– Bună, Camille. Vrei să bei ceva?

Până și vocea lui era seducătoare.

– Vin alb, te rog. Cu gheață.

– Băutura unei adevărate doamne, aprobă Rayburn. Nu-mi plac femeile care beau tărie. Tocmai îi vorbeam lui Zack despre unele dintre planurile pe care le-am făcut astăzi. Mi-ai reconfirmat încrederea în talentul tău.

– Vă mulțumesc pentru compliment, domnule Prescott. Sper ca fiul dumneavoastră să fie mulțumit de rezultat. Își întoarse privirea către Zack, care rămăsese în picioare după ce traversase încăperea ca să-i ofere paharul. Dacă dorești să vezi mostrele pe care le-am selectat, voi fi încântată să ți le arăt înainte să telefonez pentru comandă.

– Foarte amabil din partea ta, Camille, dar și eu am încredere în hotărârile tale. Ți-am spus părerea mea despre modul în care *nu* aș dori să arate casa. Tata garantează că îți place simplitatea în amenajare. Voi lăsa redecorarea pe seama voastră și mă voi lăsa surprins de rezultat.

Cu siguranță, se afla într-o dispoziție binevoitoare. Ea se aștepta ca el să fie sarcastic și nepoliticos, mai ales după scena de dimineață din camera ei. Acest Zack semăna mai mult cu fermecătorul care o curtase în Snow Bird. Era chiar mai periculos așa. Ea trebuia să fie în gardă.

La cină, Rayburn își îndemnă fiul să-i povestească lui Camille despre plantația lor. Ea fu impresionată de detaliile pe care i le prezentă Zack cam fără tragere de inimă. El părea aproape jenat de numărul de proprietăți pe care le deținea și controla și de veniturile pe care

le obținea în fiecare an. Desigur, cultivau în special bumbac, dar și alte plante pe suprafețe mai mici și creșteau chiar și cai, o ocupație pe care Zack dorea să o dezvolte mai mult.

– Natchez are o istorie atât de plină de culoare, comentă Camille într-o pauză de conversație. Întotdeauna mi-a plăcut să citesc cărți despre el...

– Interesant este faptul că cei mai mulți dintre părinții fondatori au ales să locuiască pe falezele înalte cu vedere la fluviul Mississippi și să aibă plantațiile pe cealaltă parte, în Louisiana. Cred că se poate ca ei să fi fost primii americani care au făcut naveta către locul de muncă.

Zack zâmbi și toată fața i se lumină; lumânările de pe masă se reflectau în adâncurile azurii ale ochilor lui.

Camille era fericită și se simțea în largul ei pentru prima dată de când sosise acolo.

– Într-o zi, cât de curând, înainte ca vremea să devină un impediment, vreau să o duci pe Camille pe plantație și să-i oferi turul de lux, spuse Rayburn.

Camille întâlni privirea lui Zack peste masă și simți că îi sare inima din piept la gândul de a petrece o zi singură cu el. Ochii lui o provocară să se uite în altă parte în timp ce el își menținu privirea plină de subînțelesuri ațintită asupra ei.

– Mi-ar face plăcere, zise el și se îndepărtă de masă. Acum însă, va trebui să mă scuzați. Am o întâlnire în seara asta.

Anunțul lui neașteptat o lovi pe Camille ca un trăsnet. Se mustră imediat pentru reacția ei. Și ce dacă se întâlnea cu o femeie în seara aceea? Nu-i păsa nici cât negru sub unghie. Atunci de ce bună dispoziția de doar cu câteva clipe în urmă dispăruse când îi ură noapte bună mai întâi tatălui său și apoi ei, după care părăsi încăperea cu pași repezi și ușori? Ultima privire pe care i-o aruncase

fusese ironică și arogantă, făcând-o să-și transfere furia pe ea însăși către el. Îi va arăta că nu-i păsa câtuși de puțin nici dacă va avea o duzină de întâlniri pe noapte!

Acceptă să joace bridge. Rayburn fu partenerul ei și jucară împotriva echipei formate din Simon și Dearly.

Glumi cu ei și, la suprafață, lăsă impresia că se simțea foarte bine. În adâncul sufletului ei însă, era nefericită, întrebându-se către cine își îndrepta atenția Zack în seara aceea lungă.

Zilele treceau repede. După aproximativ o săptămână de discuții, Rayburn și Camille aleseseră toate materialele care trebuiau comandate pentru redecorare. Camille își sună asistenta din Atlanta și parcurse cu meticulozitate lista împreună cu angajata ei, care avea să facă efectiv comanda. Camille o îndemnă să sune dacă ceva nu era disponibil sau dacă exista vreo problemă în ceea ce privea comanda, după care o ceru pe mama ei la telefon. Vorbiră puțin, iar Camille o asigură că era bine și că familia Prescott era minunată. „Cel puțin bătrânul", adăugă în sinea ei.

Rareori îl vedea pe Zack în timpul zilei. El pleca devreme pe plantație și se întorcea înainte de cină. Lipsea de multe ori de la masa de seară, iar Rayburn spunea că își făcuse alte planuri. Îi simțea teribil absența și, oricât de mult ura Camille să recunoască, el se afla în centrul gândurilor ei în zilele acelea, și îi plăcea să-l știe de partea cealaltă a mesei în timpul serii. Chiar dacă el vorbea uneori cu subînțeles, făcând aluzii la lucruri pe care le pricepea doar ea, îi plăcea compania lui. Aroganța și sarcasmul lui o răneau profund, dar prefera să le suporte decât să nu-l vadă deloc.

El nu pomenise niciodată nimic despre femeia cu care se întâlnea, iar Camille nu ar fi aflat despre ea dacă

Rayburn nu s-ar fi referit la „văduva Hazelett". Camille încercase să-și continue liniștită cina atunci când făcuse el prima referire la interesul feminin al lui Zack, într-o seară când acesta era plecat.

– Văduva Hazelett? întrebă Camille cu un dezinteres afectat.

– Da. Zack se întâlnește deseori cu ea, deși mie nu-mi place deloc femeia. Este... prefăcută, falsă. De fiecare dată când se află în preajma lui Zack îl păzește cum își păzește ursoaica puii, nelăsând aproape pe nimeni să se apropie de el. De asemenea, are idei moderne despre creșterea copiilor. Are și ea doi. Sunt copii drăguți, politicoși și isteți. Dar îi trimite în fiecare toamnă la școli cu internat și apoi le umple verile cu tabere și călătorii la bunicii lor. Sper ca Zack să aibă mai multă minte decât să se încurce cu o femeie de genul ei.

Camille zâmbi în sinea ei, deși păstră o mină serioasă pentru binele față de Rayburn. Cel puțin avea o idee despre compania pe care o avea Zack, iar tatăl său nu era de acord cu femeia. Asta era în favoarea lui Camille.

Se trezi dintr-odată la realitate. De ce îi păsa ei de viața amoroasă a lui Zack? Ea nu îl voia, asta era sigur! Ce fel de bărbat ar seduce o fată inocentă și după aceea nu ar simți pic de vinovăție sau remușcare pentru că îi furase ceea ce nu i-ar fi aparținut decât dacă ar fi fost soțul ei? Nu!

Nu voia un bărbat ca Zachary Prescott.

Aproape că se convinsese de acest lucru.

Cu ajutorul ediției locale a *Paginilor Aurii*, Camille începu să angajeze tâmplari, zugravi, tapetari, restauratori și tapițeri, precum și croitorese. Numele Prescott era foarte cunoscut, la fel cum era și Bridal Wreath.

Se bucurase să afle că nu avea nici o problemă să găsească meșteri care să ajute la renovarea casei.

Zilele intrară într-o rutină confortabilă și tihnită, iar Camille începu să observe că sosise toamna. Florile de sezon de pe terasă se ofileau, cu excepția crizantemelor, care împodobeau Bridal Wreath cu un curcubeu de culori tomnatice.

Într-o dimineață, norii joși care învăluiseră peisajul timp de câteva zile se deschiseră și începu să plouă.

Simon o sună pe Camille ca să-i spună că Rayburn nu avea să coboare la micul dejun și că ea urma să aibă ziua liberă. Îi spuse că bătrânul domn hotărâse să-și petreacă ziua în camera sa pentru a verifica registrele contabile ale plantației. Camille știa că Zack se ocupa de toate afacerile lor, dar era înduioșată că îl făcea încă pe tatăl său să se simtă important și să aibă acces la registre.

În timp ce se îmbrăca într-o pereche de blugi confortabili și cu o cămașă cadrilată, se gândi să-și petreacă ziua aceea ploioasă cercetând podul. Încă de când îi pomenise Rayburn despre el, își dorise să vadă ce posibile comori putea găsi acolo.

Privi afară la ploaia torențială care forma bălțoace pe terasă și își dădu seama cu mâhnire că nu avea umbrelă. Intră în baie și își puse un prosop gros pe cap. Își strânse părul la spate și îl prinse cu o clamă mare.

Păși ezitând pe veranda acoperită a „casei văduvei", inspiră adânc, lăsă capul în jos și traversă în fugă terasă alunecoasă.

Se ciocni de o barieră înaltă și lată de mușchi și recunoscu râsul lui Zack, în timp ce acesta o cuprinse de talie cu brațul său cald.

– Hei, ai grijă să nu cazi. Pe aici.

Ea se uită la el de sub prosop şi văzu că ţinea o umbrelă enormă deasupra lor. Cu braţul încă în jurul ei, se deplasară cu atenţie şi repede, evitând băltile care se formaseră rapid şi ajunseră la uşa din spatele casei.

Când intrară, Zack scutură umbrela şi o sprijini de perete, trecându-şi degetele prin părul umed.

– Doamne, ce ploaie! Simon şi-a dat seama că nu ai umbrelă aşa că veneam să te aduc. Ar fi trebuit să mă aştepţi.

Zâmbetul îi era luminos, şi inima lui Camille nu încetă să bată cu putere după contactul pe care tocmai îl avusese cu trupul lui vibrant. Blugii lui erau vechi, confortabili, îmbrăţişându-i şoldurile în timp ce intră pe uşa care ducea la bucătărie.

– Intră. Chiflele sunt în cuptor. Cum îţi plac ouăle?

– Ce faci, pregăteşti micul dejun? îl întrebă Camille neîncrezătoare.

– Sigur! Ridică din umeri. De ce nu? Nu sunt neputincios. Părea indignat. Cum îţi plac ouăle? repetă el rostind apăsat fiecare cuvânt.

– Omletă, răspunse ea zâmbind, după care se îndreptă spre bufet ca să-şi toarne o ceaşcă de cafea.

El se întoarse către plită şi o întrebă peste umăr:

– Tare sau moale?

– Tare, răspunse ea. Foarte.

El se încruntă, coborându-şi sprâncenele groase într-un dezgust prefăcut atunci când se uită la ea.

– Am să o scot pe a mea mai întâi, mârâi el începând să spargă ouă într-un bol. Îmi pare rău, în această dimineaţă nu vom avea turte de porumb. De fiecare dată când încerc să fac, le las să se usuce prea tare şi apoi devin cleioase. După aceea mă ceartă Dearly când trebuie să cureţe cratiţa.

Camille râse.

Mirosul de șuncă prăjită și chifle proaspete umplu bucătăria. Camille așeză masa. Zack îi spuse că Dearly plecase să-și viziteze o prietenă bolnavă, iar Simon era la etaj cu Rayburn. Tăcerea din casă împreună cu ploaia torențială de afară îi închisese într-o lume privată, iar Camille zâmbi când își imagină că așa ar fi fost facă s-ar fi întâlnit în circumstanțe diferite și s-ar fi îndrăgostit și căsătorit. Ar fi putut împărtăși multe dimineți ca aceea. Ar fi putut să aibă chiar și un copil până acum. Ea nu-și dădu seama de expresia de pe chipul ei în timp ce se uita la spatele lui Zack până când acesta nu se întoarse de la aragaz ținând o farfurie cu o omletă pufoasă și o văzu pierdută în gânduri.

El rânji cu șiretenie, puse farfuria pe masă, după care își aruncă piciorul peste spătarul scaunului și se așeză.

– Nu știu despre ce este vorba în fantezie, dar îmi doresc al naibii de mult să fiu în ea. Pare extrem de plăcută.

Camille începu să ungă cu mult unt o chiflă ușoară ca fulgul și îi evită privirea.

– Eu... ăă... doar anticipam ce voi găsi astăzi în pod.

– Mincinoaso, șopti el.

Tonul lui intim o făcu să-i tremure degetele și să scape cuțitul pe farfurie cu un zăngănit puternic.

Mâncară în liniște timp de câteva minute, și Camille îl felicită pentru preparatele gătite. Când termină și începu să strângă farfuriile și tacâmurile, el o surprinse spunând:

– O să spăl eu vasele. Oricum am nevoie de încă o ceașcă de cafea. Să ai o zi bună în pod.

Ea părăsi ambianța plăcută din bucătărie lăsându-l pe Zack la masă, sorbind absent dintr-o ceașcă de cafea fierbinte.

Accesul către pod se făcea din încăperea la care se referise Rayburn cu optimismul său încăpățânat ca fiind camera copilului. Camille se opri în fața ușii lui și bătu cu sfială.

Răspunse Simon, iar ea îl avertiză că urma să urce în pod și să nu se îngrijoreze dacă vor auzi zgomote deasupra lor. Rayburn strigă „bună dimineața" din celălalt capăt al camerei. Simon închise ușa, după care Camille intră în cealaltă cameră.

Scările care duceau în pod se aflau într-o debara. Camille le urcă fără frică, dând la o parte pânzele de păianjen pe care le întâlnea. Deschise ușa podului și căută întrerupătorul în locul unde îi spusese Simon. Îl găsi bâjbâind, deoarece podul nu avea ferestre și în fața ei era un întuneric deplin. Printr-o mișcare a încheieturii ei, podul fu scăldat de lumina unui bec suspendat de un cablu care se legăna.

Încăperea se întindea aproape pe toată lungimea casei. Pe un perete de sub streașină erau stivuite cufere și valize, și cutii de toate mărimile erau împrăștiate într-o oarecare ordine de jur împrejurul spațiului. Un perete era acoperit cu rafturi, iar acestea erau pline cu cutii ambalate, majoritatea dintre având inventarul lipit pe ele. Cea mai mare parte a mobilierului era acoperit cu cearșafuri care să-l protejeze de praf, iar Camille nu putea decât să ghicească ce se afla dedesubt. Se părea că avea mult de lucru acolo.

Își dădu la o parte câteva șuvițe de păr care-i cădeau pe față și se apucă de treabă. Când se întinse după niște cutii de pe rafturile inferioare, cămașa îi ieși din blugi. O legă la capete și o înnodă deasupra abdomenului.

Primele cutii pe care le deschise conțineau mărunțișuri care nu erau prea impresionante, și nu descoperi nici o comoară ascunsă. Găsi câteva boluri de cristal

care puteau fi folosite în sufragerie după ce erau spălate și făcute să strălucească din nou. Puse cutia respectivă deoparte.

Când se întinse după alta, observă că furtuna de afară se intensificase. Ploaia cădea pe acoperiș chiar deasupra capului ei și în apropiere se auzi bubuitul unui tunet.

Se ridică să ajungă la o cutie aflată pe unul dintre rafturile mai înalte, când o voce din spatele ei îi porunci să nu încerce.

– Te-ai putea răni. O iau eu, se oferi Zack în timp ce traversă încăperea.

– M-ai speriat! strigă ea, întrebându-se cum urcase el scările fără să-l audă, apoi își aminti de freamătul puternic al furtunii. Nu voia ca el să știe cât de mult o afecta apariția lui. De ce te-ai furișat așa în spatele meu? Pot să iau și singură cutia! declară ea cu încăpățânare și se întoarse ca să ajungă din nou la cutie.

Își ridică brațele deasupra capului și degetele abia atingeau marginea raftului când simți pieptul tare al lui Zack presat pe spatele ei. El se aplecă înainte și mâinile sale puternice ajunseră la cutie înaintea ei. În loc să o prindă, așa cum se aștepta ea să facă, mâinile lui se opriră peste ale ei, imobilizând-o astfel.

Având brațele ridicate și pe el atât de incomod de aproape de spatele ei, se găsea într-o poziție foarte vulnerabilă. Era pe cale să-i spună ce credea despre atitudinea lui superioară atunci când un zgomot puternic, însoțit de fulgere, brăzdă cerul, după care curentul se opri și podul se cufundă în beznă.

Camille își înăbuși un mic țipăt.

– Este în regulă. Totul este bine. Nu trebuie să intrăm în panică. Sunt aici cu tine.

Vocea lui Zack era calmă, însă lui Camille îi veni să râdă de cuvintele lui liniștitoare. Nu știa că ea nu ar fi fost atât de speriată dacă el nu s-ar fi aflat acolo. Ceea ce-o speriase atât de tare fusese prezența lui masculină și copleșitoare în spatele ei, în întuneric.

Mâinile mari bronzate care îi cuprinseră mâinile își micșorară oarecum presiunea, dar începură o mișcare lentă care îi mângâia brațele până la umeri. Îi masă puțin, concentrându-se la baza gâtului, apoi își mișcă ușor mâinile în jos pe laterale înainte să le strângă în jurul ei și să le oprească pe abdomenul ei gol.

Respirația care agita părul lui Camille era neregulată, iar buzele care lăsau mici săruturi pe ceafă erau convingătoare. Își puse o mână pe abdomenul ei în timp ce pe cealaltă o strecură în betelia blugilor unde degetul lui mare îi mângâie buricul cu o încetineală hipnotizantă.

– Camille, gemu el în timp ce desfăcu nodul care îi ținea cămașa strânsă sub sâni.

Își mișcă buzele de la urechea ei la obraz și îi sărută colțul gurii în timp ce-i șoptea numele.

Având o senzație de neliniște în partea inferioară a corpului, Camille se întoarse spre el, rostindu-i numele încet. Din propria lor voință, brațele ei se așezară în jurul gâtului lui, aducându-i capul mai aproape de ea, iar buzele lor se căutară reciproc în întuneric.

Trupurile lor se mișcară împreună când gura lui o găsi pe a ei. Ea se adaptă ardorii lui, gustându-l, mirosind parfumul unic care era Zack, simțind mătasea părului lui strălucitor când își încleștă degetele în el.

El își strecură o mână spre șoldurile ei și o trase mai aproape, obligând-o să recunoască puterea dorinței lui. Ea tremură când realiză că a ei era la fel de mare.

Zack își duse mâna la ceafă și prinse una dintre mâinile ei. Camille îi simți limba în palmă și respirația

caldă pe încheietură înainte ca el să-i așeze palma pe piept și să insiste răgușit:

– Atinge-mă, Camille.

Ea ezită doar o clipă înainte să-și sprijine capul pe pieptul lui în timp ce îi descheie doi nasturi de la cămașă și își strecură mâna înăuntru. Degetele ei se mișcau ușor peste smocul de păr și apoi, devenind tot mai încrezătoare, exploră duritatea mușchilor de dedesubt.

– O, Doamne, gemu el înainte să-i caute încă o dată gura și să coboare spre ea.

Își vârî mâinile sub cămașa ei și bâjbâi după încheietoarea din față a sutienului.

Brusc curentul electric reveni.

Se îndepărtară rapid unul de celălalt, copleșiți de vinovăție, și clipiră din cauza luminii puternice de parcă ar fi încercat să-și aducă aminte unde se aflau și ce făceau înainte să fie luați de valul pasiunii.

Camille riscă să-l privească pe Zack, dar el își trecea mâinile prin păr cu o asemenea agitație și frustrare, încât ea nu îndrăzni să vorbească. Se întoarse cu spatele la el și își aranjă hainele, băgându-și înapoi cămașa în pantaloni.

– Zack, tu și Camille sunteți bine acolo sus? se auzi vocea lui Simon din capătul de jos al scărilor.

Zack râse ironic și răspunse cu amărăciune:

– Da, suntem bine. S-au aprins luminile.

– Bine, am venit doar să verific.

Auziră pașii lui Simon retrăgându-se în cameră și tăcerea se așternu din nou în pod, cu excepția respirației lor greoaie și a ploii de afară.

Camille își ridică cu timiditate privirea și întâlni rânjetul lui Zack.

– Felicitări, Camille. Ai fost salvată de o altă încercare a mea de a te fermeca.

O durea răceala din vocea lui, dar nu ripostă când el se întoarse spre scară.

El se opri și se uită la ea.

– De data asta, spuse el înainte să-i dispară capul dincolo de primele scări.

capitolul 5

În acea seară la cină, Camille află că Zack plecase pentru câteva zile în Kentucky să vadă o fermă de cai și să stea de vorbă cu un crescător care se bucura de mare succes în domeniu.

Rayburn îi spuse:

– Am încercat să-l conving să nu plece pe o astfel de vreme, dar a fost de neclintit. Câteodată este foarte încăpățânat. Bătrânul îi zâmbi. Cred că simte că nu poate face mare lucru pe plantație când plouă cu găleata. Ai găsit ceva în pod? întrebă el.

Camille încercă să-și ascundă stingherealа pe care i-o provoca orice aluzie la dimineața aceea petrecută în pod. Tresări când își aminti expresia disprețuitoare de pe chipul lui Zack și cuvintele lui dure de la plecare, dar se adună și răspunse cât mai entuziasmată:

– Da, am găsit niște boluri de cristal care cred că vor arăta minunat pe bufetele de aici din sufragerie. Un șezlong ar putea fi folosit într-unul dintre dormitoare dacă va fi recondiționat. Există și o măsuță pentru ceai care cred că s-ar potrivi frumos în salon. Am rezerve în ceea ce privește celelalte lucruri pe care le-am găsit.

Se uită la mâncarea ei, deloc interesantă de conversație, deși bunele maniere deprinse de la Martha Jameson îi interziceau să arate acest lucru.

Se părea că Rayburn își dăduse seama de starea ei de spirit, deoarece întrebă grijuliu:

– Te simți bine, Camille?

– O, îmi pare rău, domnule Prescott. Vă rog să-mi iertați schimbarea de dispoziție. Cred că de vină sunt zilele ploioase și îmi e dor de casă, minți ea pe un ton convingător.

El păru mulțumit de răspuns, deși când se uită la el, ochii lui albaștri, care nu aveau o culoare la fel de uimitoare ca ai lui Zack, o studiau cu o privire șireată. Oare știa mai multe despre ce se întâmpla în jurul lui decât lăsa să se vadă?

Întinse mâna peste masă și o bătu ușor pe braț.

– Camille, te înțeleg și sper ca starea asta de spirit să treacă repede. Pot să te ajut cu ceva?

Bunătatea și sinceritatea lui erau prea mult pentru sentimentele ei zguduite și, spre groaza ei, izbucni în lacrimi.

– Îmi pare rău, se scuză ea și se ridică de la masă. Cred că o să merg să mă culc.

Fugi din încăpere înainte ca el să poată răspunde.

Avu o noapte agitată, întorcându-se și răsucindu-se și așteptând să adoarmă. Dar când somnul venise în cele din urmă, avu vise tulburătoare cu Zack. Cum putea un bărbat să fie atât de tandru și iubitor într-o clipă și atât de aspru și plin de ură în următoarea? Cum putea să o strângă în brațe și apoi să se poarte ca și cum fusese ideea ei, vina ei? Faptul că avea să fie plecat în următoarele zile era o binecuvântare. Atunci de ce era atât de nefericită să știe că el nu se afla prin preajmă?

O bântuia. O chinuia. Nu era corect! El fusese prezent într-un colț uitat al minții ei în ultimii doi ani, și acum se afla în prim-plan, iar amintirea constantă a aventurii lor din Snow Bird era un calvar. De ce o sărutase atât de pasional dacă o disprețuia atât de tare? Era nesăbuită să rămână și să se supună acestei forme de cruzime. Dar cu sinceritatea ei caracteristică,

se întrebă dacă nu ar fi mai rău dacă ar pleca acum și nu l-ar mai vedea niciodată pe Zack Prescott. Recunoscu că așa ar fi.

Și oftând lung și tremurat, căzu într-un somn greu.

Când îl văzu pe Rayburn în dimineața următoare, el nu pomeni nimic despre cearcănele ei întunecate sau despre chipul palid. Ea se scuză pentru comportamentul copilăresc de cu o seară în urmă și încercă să facă haz de necaz, dar era sigură că bătrânul își dăduse seama de șiretlic.

Imediat după micul dejun, ea începu să lucreze la balustradă. După ce îi fusese îndepărtat stratul închis la culoare, lăsat de ani întregi de palme care alunecaseră pe ea, aceasta trebuia să fie șlefuită până la patina sa inițială. Era o treabă murdară care necesita ore întregi de muncă obositoare. „Exact lucrul de care am nevoie", se gândi Camille, „ca să-mi limpezesc mintea". Își puse cea mai veche pereche de blugi și își prinse părul cu o eșarfă, apoi se apucă de treabă

Balustrada îi luă două zile întregi de efort până să se declare pe deplin mulțumită, dar, în ciuda îndemnurilor lui Rayburn de a primi ajutor, ea refuză și preferă să facă totul de una singură.

După ce termină cu balustrada și lemnul strălucea într-o lumină caldă, începu să lucreze la podele. Chiar dacă cea mai mare parte a parchetului din fiecare încăpere avea să fie acoperită cu covoare din moștenirea familiei, Camille simți că lemnul de sub ele trebuia să fie rașchetat și lăcuit. Pentru această sarcină cumplită, aparent copleșitoare, îi angajă pe cei din familia O'Malley, o echipă formată din tată și fiu.

Din prima zi de lucru, Camille fu mulțumită de ei și se bucură că Rayburn i-i recomandase. Pentru un bărbat

de vârsta lui, Sean O'Malley era foarte agil și continua să-și facă meseria cu entuziasmul unui bărbat care avea jumătate din vârsta lui. Rick O'Malley era cam de vârsta lui Zack. Părul de culoarea nisipului și ochii căprui strălucitori, împreună cu zâmbetul vioi și felul său glumeț de-a fi îl făceau instantaneu simpatic. El flirta fără nici o reținere cu Camille, dar într-un mod atât de agreabil, încât ea nu-i putea rezista. Îl tachină și flirtă la rândul ei, și orele lungi de muncă grea, la care ea insistase să participe, trecură repede.

Deși era mai scund decât Zack, Rick avea un trup musculos și robust și muncea cu aceeași energie și râvnă ca tatăl său. Conversa cu ușurință cu Dearly, Simon sau cu Rayburn ori de câte ori aceștia veneau în camera în care lucra el, dar chiar și după zile întregi în care îi ascultase glumele, Camille își dădu seama că rareori vorbea despre persoana lui. De asemenea, observă o amărăciune sau o tristețe în ochi care îi umbrea chipul vesel pentru o clipă. Însă reușea să o ascundă repede dacă vedea pe cineva privindu-l.

Într-o după-amiază când se pregăteau să plece, ea îi conduse până la veranda din față. Sean O'Malley porni spre camioneta parcată pe alee, dar Rick rămase în urmă și o întrebă oarecum timid pe Camille dacă ar dori să iasă cu el vineri seara.

– Este un meci de fotbal între licee în acest weekend. O mare rivalitate. Vine tot orașul să-l vadă. Ai vrea să mergi?

Ea ezită doar o clipă, gândindu-se la Zack și la reacția lui.

– Da, spuse ea cu nerăbdare.

De ce trebuia să-i pese ce credea Zack dacă ea avea o întâlnire? Era adultă. Cu siguranță că nu avea nici un drept asupra ei, așa cum nici ea nu avea asupra lui.

– Bun. Ne vedem mâine. Rick sări de pe bandă, și ridicol până la camionetă, făcând-o pe Cam să râdă de giumbușlucurile lui.

Vineri după-amiază, când Simon îi aduo carafă cu limonadă rece, o găsi muncind în patru labe într-un colț al salonului.

Rick veni la ea și o ridică în picioare.

– Ia o pauză, doamnă, o tachină el trăgând-o în sus. Ia uite ce ai pe față! Încercăm să vopsim peaua, nu să dăm pe noi, râse el, scoțând o batistă din buzunar și ștergând pata de pe fața ei.

Chiar când Camille se ferea în joacă de cenția lui Rick, Zack păși pe sub arcada care separa salul de hol. Expresia îi era rece, ochii întunecați de furi cocotitoare când văzu scena care se desfășura în fața l Mușchii maxilarului îi zvâcneau de încordare, și Cane văzu că își încleșta pumnii pe lângă corp ca și cum forța să îi controleze.

– Bună, Zack.

Cuvintele erau simple, dar constituiau avertizare pentru nevinovatul Rick.

Acesta se întoarse și îl văzu pe Zack stând într-o poziție de luptă, după care se uită la Camille, o expresie nedumerită pe chip.

Se adună și traversă încăperea cu mâna întinsă.

– Zack, a trecut ceva vreme de când nu-e-am mai văzut, bătrâne! Am muncit toată săptămâi aici și nu l-am văzut pe stăpânul conacului. Ce mai f

– Bine, Rick, tu ce faci? Cuvintele lui Zack erau tăioase când dădu mâna cu Rick. Văd că mun ta de aici nu a fost prea plictisitoare. Vă rog să mă scați.

Făcu un semn din cap către Rick și Se O'Malley, dar o ignoră pe Camille. Se întoarse brusc re hol și se ciocni de Rayburn, care asistase la întreaga ână.

– Bună, fiule. Cum a fost călătoria?

– Cred că benefică, răspunse Zack scurt.

– Bun. Ne bucurăm că te-ai întors.

– Oare? Mi se pare că apariția mea a pus un văl peste buna dispoziție a tuturor.

Acestea fiind spuse, urcă la etaj.

Rayburn urmări cu privirea silueta încordată a fiului său și apoi se uită la Camille. Ea își dorea ca podeaua la care muncise atât de mult să se deschidă deodată și să o înghită.

După care se înfurie din cauza lui Zack. De ce ar trebui să se simtă rușinată? Nu făcuse nimic greșit și, chiar dacă ar fi făcut, nu era treaba lui Zack Prescott.

Își ridică bărbia și spuse:

– Mă gândeam că niște zile petrecute departe de casă ar îmbunătăți starea de spirit a cuiva. Asta demonstrează cum se poate înșela cineva.

Dacă se aștepta să fie certată de Rayburn, fu surprinsă când acesta își lăsă capul cărunt pe spate și începu să râdă în hohote.

Rick se uită agitat și își șterse palmele transpirate de blugii mulați. Îl cunoștea pe Zack Prescott încă din școala primară și recunoscuse privirea din ochii lui. Însemna necazuri, și oricine avea minte dispărea din calea lui când ochii lui albaștri aveau acea expresie glacială.

– Aș face bine să mă întorc la treabă, murmură el, luându-și cu vinovăție ochii de la Camille.

Înainte să plece în ziua aceea, Rick o trase deoparte pe Camille și-i șopti cu nerăbdare:

– Ascultă, Camille, nu am vrut să încalc teritoriul altcuiva. Tu și Zack... mă refer, e ceva...?

Pentru că îi era greu să rostească întrebarea în cuvinte, Camille îl întrerupse:

– Rick, abia aștept să ne întâlnim diseară. Pentru mine nu există nici un motiv pentru care să nu ies cu tine.

El își șterse câteva picături de sudoare de pe buza de sus și oftă.

– Ei bine, mă bucur să aud asta, deoarece nu aș vrea să supăr pe nimeni. Râse nervos și o apucă de bărbie. Ne vedem pe la șapte. E bine?

Ea încuviință, iar el plecă.

La cina lor luată devreme, Zack era ursuz și necomunicativ, exact așa cum se așteptase Camille, dar Rayburn părea să se simtă bine. Îi povesti lui Camille întâmplări din copilăria lui. Aventurile sale de pe fluviul Mississippi păreau la fel de colorate precum cele ale lui Tom Sawyer și Huckeberry Finn. În ciuda disconfortului creat de proasta dispoziție a lui Zack, ea râse la auzul incredibilelor povești depănate de Rayburn. Cu cât râdea mai mult, cu atât devenea Zack mai ursuz, remarcă ea. „Ei bine, lasă-l să stea bosumflat", se gândi ea sfidător și râse și mai tare.

Când terminară de mâncat, Rayburn se lăsă pe spate în scaunul său impunător și își șterse lacrimile de bucurie din ochi.

– Da, vara anului 1912 a fost de neuitat. Se opri o clipă înainte să întrebe: Camille, la ce oră vine Rick să te ia? Să nu cumva să te reținem. Se duce cu el în seara asta la meciul de fotbal, adăugă el explicându-i lui Zack.

Camille se uită repede la el, dar Zack doar ridică indiferent din umeri și luă o gură din ceaiul lui cu gheață.

– Pe la șapte, îi răspunse lui Rayburn, agasată de apatia lui Zack.

- Ei bine, atunci mai bine te-ai duce să te pregătești - nu că nu ai fi frumoasă și acum. Își împinse scaunul în spate și spuse aproape ca un gând care abia îi venise: Zack, ce-ar fi să o duci mâine pe Camille la plantație? A muncit din greu săptămâna asta, și aș vrea ca ea să-și ia liber tot sfârșitul de săptămână.

- Nu știu... începu ea.

- Bine, o întrerupse Zack. Oricum nu aveam nimic altceva de făcut. Se ridică de la masă. Ne vedem dimineață. Să te îmbraci cu haine lejere.

Ieși din sufragerie fără să rostească nici un alt cuvânt.

„Pe toți dracii!" strigă Camille în sinea ei.

Se uită la Rayburn și observă că sprâncenele lui albe erau ridicate aproape până la linia părului într-o întrebare nerostită în timp ce studia ușa pe care tocmai ieșise fiul său.

Camille se scuză la puțin timp după aceea și se îndreptă către „casa văduvei" să se îmbrace pentru întâlnirea cu Rick. Era hotărâtă mai mult ca oricând să se simtă bine în seara aceea. Dar era prinsă între anticiparea și groaza pentru a doua zi.

Efervescența lui Rick era contagioasă, și la scurt timp după ce venise să o ia, Camille aproape că uitase de proasta dispoziție a lui Zack și de răspunsul său nu foarte entuziast la sugestia lui Rayburn ca ei să viziteze plantația în dimineața următoare.

Seara era rece și senină, perfectă pentru un meci de fotbal. După ce lăsă mașina în parcarea stadionului, Rick o luă pe Camille de braț și parcurseră ceea ce păreau a fi kilometri întregi de pământ stâncos, plin de praf, către terenul puternic luminat și decorat vesel. Galeriile care reprezentau fiecare școală se întreceau în volum pentru

supremație, iar ei râseră în timp ce mergeau în cadență până când obosiră de la efort.

Camille purta o fustă de lână în carouri și un pulover asortat, dar foarte curând își dori să-și fi lăsat acasă pantofii de piele întoarsă cu toc și să fi purtat balerini sau o încălțăminte mai confortabilă.

Își găsiră locurile cu doar câteva momente înainte de lovitura de început și, în mijlocul strigătelor și aplauzelor, Rick o prezentă celorlalte cupluri din apropiere. Ea nu reținu toate numele, dar nu părea să fie important. În curând toată lumea fu absorbită de spiritul jocului.

Cu lascivitate exagerată, Rick făcea ochi dulci majoretelor care săreau în fața tribunelor. Camille și partenerul ei băteau din palme și din picioare, râzând ca doi adolescenți. Ea se simțea mai relaxată decât fusese în ultimele săptămâni și se distra foarte bine.

Apoi îl văzu pe Zack. Urca treptele abrupte ale stadionului, având brațul în jurul umerilor unei femei înalte și zvelte, cu păr blond strălucitor. Spectatorii din tribune strigau salutări către cuplul frumos pe măsură ce își croiau drum către locurile lor, oprindu-se aproape la fiecare rând să discute cu cineva. Deși glumea și vorbea cu însuflețire, ochii lui Zack scanară mulțimea până când se opriră asupra lui Camille și Rick. Acesta fusese distras de un bărbat de pe partea cealaltă, așa că nu văzu când ochii albaștri ai lui Zack se luminară când o văzură pe Camille și îi aruncă un zâmbet batjocoritor, insolent. Ea își întoarse repede capul și încercă să-l ignore pe el, pe partenera lui superbă, bătăile repezi ale inimii și fulgerarea bruscă de gelozie care trecu prin ea.

Fu în continuare derutată când Zack și femeia se așezară în cele din urmă doar la două rânduri distanță de ea și Rick. „De ce?"

Acum toată seara avea să-i fie distrusă! Era frustrant să trebuiască să admită asta, dar știa că era adevărat. Pentru că, oricât de mult își dorea să se bucure de meciul de fotbal și de distractivul și afabilul Rick, nu se putea concentra la nimic, în afară de ceafa lui Zack și a femei care se foia prea aproape de el și mult prea des, punându-și pletele blonde pe umerii lui. Oare aceasta era acea Hazelett despre care pomenise Rayburn cu atâta dezgust?

La pauză, Rick îi aduse ciocolată caldă și popcorn rânced. Fervoarea fanilor se intensifică în a doua repriză a jocului. Scorul fusese mai întâi în favoarea primei echipe și apoi a celeilalte. Fanii o luară razna când echipa gazdă marcă un eseu în timpul ultimului minut al meciului. Toată lumea era în picioare, strigând, fluierând și bătând din palme în ritmul cântecului de luptă trâmbițat de orchestră. În entuziasmul lui, Rick o îmbrățișă strâns pe Camille, ridicând-o de la pământ și sărutând-o zgomotos pe gură. Ea râdea de entuziasmul lui debordant, când, peste umerii lui largi, avu un schimb de priviri cu Zack, care se uita la ei peste mulțimea frenetică. Stătea perfect nemișcat. Toate zâmbetele lui batjocoritoare dispăruseră. Fața îi era fixă și sumbră, ca o statuie. I se mișcau doar ochii. Care aruncau flăcări albastre. Se întoarse disprețuitor. Starea de spirit de pe stadion atinse proporții obsesive, iar Camille era încântată că nu observase nimeni lipsa ei de exuberanță.

Rick o scoase la pizza înainte să o conducă înapoi la Bridal Wreath. La ușa „casei văduvei", ea îi mulțumi pentru timpul plăcut petrecut împreună și ceda când o luă în brațe și o trase spre el pentru un sărut de noapte bună fără prea multă pasiune. Când el se trase înapoi, ea recunoscu acea tristețe pe care o văzuse înainte pe chipul lui puternic și amabil. O mângâie ușor pe obraz

înainte să-i ureze noapte bună și plecă. Oare avea acum o apăsare pe umeri și o letargie în modul săltăreț în care mergea el de obicei? „Cu toții avem propriile probleme care ne fac să suferim, nu-i așa?" cugetă ea și intră în cameră.

Vremea de dimineață era la fel ca aceea din seara trecută, cu semne pregnante de toamnă. Camille își puse o pereche de blugi de firmă care îi veneau bine pe picioarele și șoldurile subțiri. Purta o cămașă bej cu mâneci lungi, și în jurul gâtului legă mânecile unui cardigan bleumarin. Se încălță cu o pereche de cizme confortabile care cunoscuseră și zile mai bune, dar care erau prea comode ca să se gândească să le arunce.

Încă era devreme, dar traversă terasa, trecu prin ușa cu plasă aflată în spatele verandei și intră în bucătărie, unde Dearly făcea chifle și preparase deja un ibric de cafea.

- Bună dimineața, Camille. Ai dormit bine? Am auzit că te duci pe afară cu Zack astăzi. Să ai mare grijă. Are reputația unui Casanova.

Râse în timp ce băgă chiflele în cuptor.

Camille păli, amintindu-și de blonda care stătea agățată atât de posesiv de Zack la meciul de fotbal. Se întoarse repede și își turnă o ceașcă de cafea.

- Da, este un Casanova în toată regula, continuă Dearly. La ce te-ai putea aștepta de la ochii ăia albaștri? Mă exaspera când era la liceu. Sunau aici fete care chicoteau și îl cereau pe Zack. Telefonul suna neîncetat. Și îi plăceau fetele, dar era mult mai interesat de sport și de mașini pe vremea aceea. Când timp a fost la facultate... ei bine, nu știu prea multe despre asta pentru că era plecat, dar când s-a întors să locuiască aici, a trebuit să se lupte să alunge fiecare debutantă și pe mama

ei pe o rază de câțiva kilometri. Au existat mai multe femei cu care s-a întâlnit și despărțit timp de-a lungul timpului, dar au renunțat la el una câte una și s-au căsătorit cu altcineva. Nu a părut niciodată deranjat că a pierdut pe vreuna dintre acele femei în favoarea altui bărbat.

Camille nu întrerupse acel monolog plin de dezvăluiri și începu să așeze masa în timp ce Dearly curăța și tăia cu dexteritate grepfruturi.

-Apoi, în urmă cu aproximativ doi ani, a trecut printr-o perioadă neagră. Ptiu! Era tot timpul foarte capricios și ursuz. Pur și simplu s-a închis în el și nu voia să vorbească cu nimeni. Mormăia întruna și arunca acuze la adresa femeilor în general, și până la urmă ne-am dat seama că se îndrăgostise de cineva care îl părăsise. Probabil se săturase de blocajul lui și se măritase cu altcineva. Desigur, el nu ne-a spus niciodată ceva despre asta. Nu am aflat niciodată cine era, dar cert este că l-a rănit.

În urmă cu doi ani. Așadar, se afla în Utah ca să uite o relație care nu mersese bine. Ieșise să-și dovedească masculinitatea și să-și recâștige încrederea în sine, iar Camille fusese cobaiul lui. Domnul Zachary Prescott trebuie să se fi simțit foarte bine în pielea lui după ce ea căzuse ca o prună coaptă în mâinile lui și cedase atât de ușor avansurilor sale.

Dearly îi atrase din nou atenția.

-A petrecut luni întregi fără să vadă vreo femeie, apoi a început să se întâlnească cu această Erica Hazelett, și, dacă e să mă întrebi, nu este potrivită pentru Zack al nostru. O femeie care-și trimiite copiii departe luni de zile, astfel încât să nu-i deranjeze calendarul social, nu este o mamă bună. Și din moment ce Zack nu a avut niciodată o mamă, cu atât mai puțin frați și surori, a spus întotdeauna că vrea mai mulți copii... dacă

se va însura vreodată. Femeia oftă. Mai avem puțin și ne pierdem speranța de a avea vreodată copii în casa asta.

Camille ungea absentă o chiflă cu unt, care între timp fuseseră scoase din cuptor și așezate într-un coș de pe masă. Sorbi din cafea și suspină. Oricine ar fi cea care îi făcuse rău lui Zack îl rănise profund. Camille trebuia să știe mai bine ca oricine cât de aspră era atitudinea lui față de femei și cu câtă nerușinare le folosea pentru propria satisfacție egoistă. Oare atitudinea lui disprețuitoare pornea dintr-o dorință de a se răzbuna pe toate femeile din cauza faptelor uneia pe care era evident că o iubise?

Subiectul reflecțiilor sale intră în bucătărie îmbrăcat cu o pereche de blugi și cu o jachetă asortată peste un pulover alb cu guler.

– Bună dimineața, doamnelor, spuse el vesel oferindu-i lui Dearly un sărut zgomotos pe obraz.

Camille se aștepta ca el să fie la de ursuz cum fusese cu o seară înainte la cină. Nu era pregătită pentru acest bărbat vesel și degajat care se îndreptă spre cafetieră și își turnă o ceașcă fredonând încet „O, ce dimineață frumoasă". Ultima imagine cu el fusese acea statuie supărată, rece, care se uita disprețuitoare la ea în timp ce Rick o ținea în brațe. Oare Zack nu-și amintea felul batjocoritor în care o privise când îl văzuse pe Rick sărutând-o?

– Ești gata de plecare? întrebă el lăsându-se pe scaun și apucând o chiflă fierbinte, jonglând cu ea între mâini până îi dădu drumul pe farfurie.

– Da, răspunse ea, prea șocată de metamorfoza dispoziției lui ca să mai spună altceva.

– Bun. Avem un program plin. Grăbește-te să-ți mănânci micul dejun.

– Da, domnule! spuse iute Camille și îl salută.

Sclipirea din ochii lui luminoşi îi făcu inima să bată neregulat. Doar dacă...

Zack o ajută să urce în cabina unei camionete care apucase să vadă mulţi ani şi kilometri nesfârşiţi de drumuri de ţară. Vopseaua albastră era decolorată şi scorojită, şi un geam se crăpase, dar rămăsese intact.

– Dacă am fi mers la o întâlnire adevărată, aş fi luat maşina mea, dar asta este mult mai potrivită pentru un tur pe plantaţie. Te deranjează foarte tare?

– Nu, deloc, răspunse Camille pe un ton calm, deşi îi bătea inima după acel contact scurt când degetele lui puternice o prinseră de partea de sus a braţului ajutând-o să urce în maşină. Oare nu avea să fie niciodată imună la atingerea lui?

Zack vină la stânga când ieşi de pe aleea de la Bridal Wreath şi conduse distanţa scurtă până la intersecţia cu Autostrada 65. Se îndreptară spre râu. Chiar înainte să treacă pe podul suspendat, Zack arătă în stânga lor spre o casă ridicată pe o faleză înaltă.

– Aici este casa Briars. Oferă o privelişte superbă asupra râului şi se mândreşte cu faptul că în salonul ei s-au căsătorit Jefferson Davis şi Varina Howell. Casa a fost construită în jurul anului 1812.

Camille apucă să vadă doar o parte din acea casă frumoasă şi din grădină. Se aplecă spre Zack să se uite prin partea lui, şi îi atinse din greşeală braţul cu sânii. O străbătu un fior care se răspândi în tot corpul. Se îndepărtă repede şi se retrase în partea cealaltă a cabinei, sperând ca el să nu fi observat efectul pe care îl avusese contactul cu trupul lui.

În timp ce traversară fluviul Mississippi, ea mimă un interes captivant, deşi era, într-adevăr, o privelişte senzaţională. Câteva barje despre care ştia că erau imense păreau bărci de jucărie pe suprafaţa vastă a râului.

Camille observă Natchez-Under-the-Hill, o zonă istorică din orașul vechi. Tocmai când era pe cale să vorbească despre aceasta, Zack spuse:

– Într-o seară o să mergem la Under-the-Hill să luăm cina. La restaurantul Cock of the Walk se servește cel mai bun somn prăjit. Te rog să nu-i spui lui Dearly că am zis asta.

Privirea îi rămase blocată în ochii ei și își zâmbiră, el arătându-și dinții albi și strălucitori. De ce era oare atât de al naibii de frumos?

Ajunseră în câteva minute pe partea din Louisiana a fluviului și conduseră prin micuța comunitate din Vidalia înainte să continue spre vest. După câțiva kilometri, Zack vira spre nord pe un drum peste care se afla o arcadă metalică. Cuvintele „Plantația Prescott" erau inscripționate cu litere metalice curbate.

Pentru Camille, restul dimineții trecu precum un caleidoscop de impresii. Zack o conduse de-a lungul câmpurilor, explicându-i ce cultivau pe fiecare dintre ele, modul în care inversaseră culturile, când au știut să lase unul pârloagă, la ce servea un echipament sau de un altul.

Când întâlneau angajați care munceau, Zack încetinea camioneta ca să-i salute.

Îi cunoștea pe toți după nume, ceea ce nu era puțin lucru. Camille era uimită să constate de cât de mulți muncitori era nevoie pentru gestionarea unei plantații atât de complexe.

Interesul lui Zack pentru animale se vedea în ferma de cai pe care încerca să o înființeze. Îi arătă grajdurile și cei câțiva cai pe care îi deținea deja. Unii dintre ei erau mânji de doar câteva luni care fuseseră fătați în primăvară. Ea observă cât de bine îngrijiți și sănătoși arătau, deși practic nu știa nimic despre cai. Zack

recunoscuse că era un domeniu nou chiar și pentru el, dar era hotărât să învețe despre acea întreprindere profitabilă.

Camille îl studia în timp ce vorbea despre planurile lui de viitor legate de plantație. Vocea îi devenise emoționată și înflăcărată. Fața îi strălucea de nerăbdare la gândul obiectivelor pe care și le stabilise, iar Camille își dădu seama că Zack va avea întotdeauna un nou orizont. Nu era genul de bărbat care să ajungă la un nivel în viața lui și să se oprească acolo. El căuta o altă provocare. Ea descoperi o nouă perspectivă a caracterului său.

Atunci îi veni de nicăieri ideea că îl iubește.

Era o conștientizare dulce-amară. Tânjea să întindă mâna și să-l atingă, să-i împărtășească această revelație, dar, bineînțeles, nu putea. Oare el nu simțea puterea iubirii ei? Nu își dădea seama de tumultul care făcea ravagii în sufletul ei?

„Zack, te iubesc", strigă ea în sinea ei.

El își scoase pălăria de cowboy din pâslă, care o înlocuise pe cea din pai având în vedere anotimpul, iar buclele sale decolorate de soare fluturară în briza rece de toamnă. Se sprijinea de un gard, cu un picior pe scândura de jos și cu mâinile atârnând lejer peste cea de sus. Era esența masculinității. De când îl văzuse prima oară în Utah, Camille îi remarcase virilitatea și fusese intimidată de ea. Recunoștea față de sine însăși că farmecul lui desăvârșit o speriase de fapt. Când fugise de el... din patul lui... își dăduse oare seama atunci că era un bărbat pe care îl putea iubi cu o pasiune mistuitoare? Oare fugise convingându-se că era din cauza rușinii și a dezgustului față de sine, când de fapt o făcuse de teama de a nu fi respinsă? Își aminti că se confruntase cu un sentiment fulgerător de dragoste atunci când o ținuse

în brațe în liniștea nopții. „Dragoste?" se întrebase ea. „Nu! Nu se întâmplă așa." Dar se întâmplase. Recunoștea acum. Îl iubise de la început.

Zack întoarse capul și o surprinse studiindu-l cu atenție. Ea se îmbujoră. Oare îi putea citi gândurile? Știa cât de mult îl iubea? Când el îi îndepărtă un cârlionț rebel de pe frunte, degetele lui părură să-i ardă carnea.

– Cred că plantația ta este minunată, Zack. Vorbesc serios.

– Știu, spuse el serios. Apoi o întrebă pe un ton mai vesel dacă îi era foame.

– Da, răspunse ea. Sunt lihnită.

El râse.

– E bine, pentru că te duc într-un loc special la masa de prânz.

O conduse înapoi la camionetă și când plecară de pe plantație se îndreptară către est spre Natchez.

În timp ce conduceau prin oraș, Zack îi arăta locuri istorice, iar Camille încerca în zadar să le rețină pe toate. Se părea că el cunoștea foarte bine istoria orașului său natal, deoarece menționa evenimentele ca un profesor. Existau peste două sute de clădiri antebelice în Natchez, și fiecare avea ceva pentru care se bucura de faimă. Oaspeți ilustri, precum Henry Clay, Aaron Burr, Lafayette, Andrew sau Rachel Jackson, Mark Twain și Stephen Foster, vizitaseră familii din Natchez și petrecuseră un timp în unele dintre aceste minunate case.

Restaurantul pe care îl alesese Zack pentru prânz se numea Post House[1] și se afla în vechea King's Tavern[2].

[1] Casa Poștei
[2] Taverna Regelui

Zack îi explicase că era cea mai veche clădire din Natchez, construită înainte de 1798.

Mesagerii indieni livraseră prima corespondenţă a Statelor Unite la King's Tavern după ce oraşul intrase sub jurisdicţia Statelor Unite în acel an. Locul marca sfârşitul legendarului Drum Natchez, care era un traseu bine marcat prin pustietate până în Nashville, Tennessee. Când intrară pe uşa clădirii, Zack îi arătă găurile de gloanţe care se aflau încă în perete - rămăşiţele unui atac indian timpuriu.

Restaurantul avea tavanul jos şi ca decor folosea obiecte istorice de pe vremea pionierilor. Camille era fermecată. Nu numai pentru că se afla acolo, în locul istoric care fusese scena unor evenimente atât de pline de culoare, ci pentru că împărtăşea asta cu Zack Prescott, şi dacă el ar fi fost un sălbatic care tocmai parcursese Drumul Natchez, nu ar fi putut fi mai fascinant.

Cu permisiunea ei, Zack comandă pentru amândoi. Li se aduseră boluri aburinde cu amestecuri de fructe de mare, pui la cuptor cu turtă de mălai şi o varietate de legume şi garnituri.

Ea îl privea pe ascuns în timp ce mâncau. Părea să fie relaxat şi să se simtă bine, deşi faptul că petrecea ziua aceea cu ea fusese mai mult sau mai puţin un ordin de la tatăl său.

Vorbea cu aproape toţi cei care intrau şi o prezentă celor care se opreau la masa lor să schimbe câteva cuvinte.

Zăboveau în faţa unei cești de cafea când Camille spuse:

- Tatăl tău pare să se simtă mai bine, nu-i aşa?

- Da. Cred că faptul că te afli aici şi lucrezi la casă i-a ridicat considerabil moralul. Sănătatea lui nu va mai

fi niciodată ca înainte de atac, și îmi fac mereu griji pentru el.

– Sunt sigură că o faci, Zack. Apoi adăugă cu atenție: Te iubește foarte mult.

– Mda, știu. Zâmbi cu tristețe. Uneori îmi doresc să fi avut frați și surori, să am pe cineva cu care să împart responsabilitatea pe care o simt, să-l fac mândru și fericit. Cred că l-am dezamăgit.

– De ce spui asta?

El părea neliniștit și se foi în scaun înainte să răspundă:

– Tata are această... obsesie... ca neamul să nu se stingă, ca Bridal Wreath și plantația să rămână în mâinile unui Prescott. Luă o gură mică de cafea și adăugă: Acest lucru nu pare că se va întâmpla.

Ea nu putea spune nimic în acea privință, așa că se uită la un tablou de pe peretele de lângă ea. Rămaseră amândoi tăcuți cât timp Zack achită nota de plată și se întoarseră la camioneta parcată în fața clădirii.

– Prânzul a fost minunat, Zack, la fel ca Post House. Îți mulțumesc, spuse Camille când el porni mașina și intră în traficul de sâmbătă după-amiază din centrul orașului Natchez.

– Ți-a plăcut? întrebă el zâmbind.

– Mă tem că prea mult. Între acel prânz și stilul culinar sudist al lui Dearly, cred că urmează să mă îngraș cât de curând.

Ea râse, dar își aminti brusc ce spusese prima dată când menționase greutatea ei. El fusese de părere că i-ar prinde bine câteva kilograme în plus. Își întoarse privirea spre el și, spre rușinea ei, era evident că și el își amintise.

– Aș spune că acele câteva kilograme pe care le-ai luat s-au depus în locurile potrivite.

Zâmbetul lui era caraghios de lasciv, iar ea roşi. El râse cu toată gura şi se întinse să-i dea în joacă o palmă peste genunchi, dar Camille îşi ţinu răsuflarea când degetele lui zăboviră acolo o clipă în plus.

Se îndreptară spre alte zone din Natchez şi trecură pe lângă mai multe conace. Camille observă cât de poetice erau numele proprietăţilor – Auburn, D'Evereaux, Fair Oaks, Dunleith, Hawthotne, Mount Repose şi aşa mai departe. Fiecare casă era unică în ceea ce privea construcţia şi caracterul. Unele erau puţin mai mult decât nişte case frumoase de fermă, în timp ce altele erau elaborate, în stilul arhitectural colonial din sud şi completate cu coloane care revigorau stilului grecesc, aşa cum era Bridal Wreath.

– Îmi plac peluzele care înconjoară aceste case la fel de mult ca locuinţele în sine. Stejarii, magnoliile, sălciile – o, sunt minunate! Trebuie să fie superb primăvara când înfloresc azaleele, sângerii, forsiţia şi glicinele. Să nu mai spun de floarea-miresei! adăugă ea cu tărie.

– Da, este, confirmă Zack. Este păcat că florile nu durează mai mult. Dar cred că dacă s-ar întâmplat asta, nu ar mai fi speciale. Ai văzut vreodată Longwood?

– Este vorba de conacul în formă de octogon, nu-i aşa?

– Da. Nu a fost terminat niciodată. Doar parterul. A stat gol în toţi aceşti ani. Cred că au început construcţia în 1858 şi în 1861 încă nu era finalizat.

– Este trist să te gândeşti că cineva şi-a investit timpul şi efortul într-o casă, ca apoi să fie irosite. Nu a locuit nimeni în ea. Aş prefera să am o casă mai mică plină de oameni decât una care este pustie.

– Cred că tocmai mi-am dat seama ce îţi doreşti, domnişoară Jameson. Ţi-ar plăcea un loc cu o grădină

plină de copaci și o casă plină cu oameni. Se uită la ea. Am dreptate? întrebă el cu o sclipire în ochi.

– M-am dat de gol, nu-i așa, răspunse ea zâmbind. Presupun că vine de la faptul că nu am avut frați. Un copil singur la părinți poate fi o persoană foarte singuratică.

– Înseamnă că avem acest lucru în comun, nu-i așa, Camille?

Tonul vocii sale era blând, intim și provocator, iar Camille îl privi tandru și îi răspunse cu un semn afirmativ din cap.

Se simțea însuflețită și mulțumită. Ziua fusese minunată. Îi făcuse plăcere să fie singură cu el. Pe măsură ce se apropiau Bridal Wreath, Camille se cuibări mai adânc în tapițeria crăpată a camionetei, fără să-i pese de asta, deoarece se încălzea cu dragostea nou descoperită pentru Zack și nădăjduia că atitudinea lui față de ea din acea zi însemna că își schimba sentimentele. Fusese binevoitor, blând, fermecător și aproape afectuos. Poate că mai exista încă speranță pentru ei. Timp de doi ani nici un alt bărbat nu reușise să-i scoată din cap amintirea lui Zack. Oare era imposibil ca Zack să-și amintească prima lor noapte împreună altfel decât cu amărăciune? Oare își amintea și fericirea pe care o împărtășiseră?

Cotiră pe alee și străbătură suprafața denivelată până la casă.

– Dacă îmi permiteți să fiu foarte critică, domnule Prescott, cred că ar fi de datoria dumneavoastră să reparați acest drum.

– O, credeți, domnișoară Jameson? întrebă pe un ton arogant. Apoi zâmbi și îi făcu cu ochiul. Aveți perfectă dreptate!

Frânele camionetei scârțâiră zgomotos când le apăsă. El întrerupse contactul, oprind motorul gălăgios

și radioul. Liniștea bruscă se adăugă atmosferei tihnite. Apusul soarelui arunca umbre lungi pe gazon și poleia frunzele de toamnă roșii și portocalii ale copacilor, dându-le aspectul unor flăcări. Aerul de afară era răcoros, dar în interiorul camionetei era cald.

Nici Camille și nici Zack nu se mișcară. Stăteau în tăcere și apropiați în spațiul îngust ale cabinei. Era o intimitate fără vorbe, fără atingeri. Fiecare dintre ei savura acea intimitate, apropierea tăcută a unuia de celălalt.

Ca la comandă, își întoarseră capetele și se uitară unul la altul. Zack se întinse încet și îi atinse ușor părul luminat ca o aureolă apoi își coborî mâna să-i cuprindă obrazul. Ea îi privi ochii care o studiau cu atenție. O țineau captivă ca doi magneți azurii când începură să o cerceteze de la frunte, coborând peste ochii ei larg deschiși, în jos spre nas, zăbovind pe buzele ei întredeschise. Se mutară mai jos la baza gâtului, unde ea îi simțea pulsul trepidând, după care se opriră pe sânii ei. Sfârcurile îi erau întărite și sensibile, împingând ușor bumbacul moale al cămășii.

Ochii lui Zack se întoarseră la gura ei. Îi mângâie buzele fremătătoare cu degetul mare, apăsându-i în jos cu blândețe buza inferioară și dezvăluindu-i dinții.

– Nu am uitat, Camille. Îmi amintesc bine cum a fost. Vocea lui era o mângâiere, delicată și convingătoare și tulburător de sinceră. Își puse cealaltă mână peste sânul ei stâng și apăsă ușor. Îți simt inima bătând. Și tu îți amintești.

O strânse aproape de el, prinzându-i mâna între trupurile lor. Ea se aștepta ca buzele lui să fie la fel de puternice ca îmbrățișarea, dar erau moi, tachinându-i senzual gura cu săruturi mici. Îi cerceta buzele cu limba, dar nu le penetră când se deschiseră. Își opri buzele

la colțul gurii ei, iar ea îi șopti imperios numele, aproape cu disperare.

Nu reuși să se înfrâneze și îi acoperi gura cu buzele lui. Limba lui o întâlni pe a ei cu o rugozitate de catifea. Degetele prinse între trupurile lor reușiră să-i ducă pe noi culmi de senzații. În mod inconștient, Camille se arcui către el oferindu-i un acces mai ușor la corpul ei. Mâinile lui îi urmărea formele în timp ce gura îi continua explorările excitante. Își adânci fața în scobitura gâtului ei respirând greu și neregulat:

– Camille. Camille, m-ai fermecat. Încă de la Snow Bird...

Zgomotul puternic al unui claxon îi făcu pe amândoi să tresară și să treacă fiecare la locul lui. Zack rosti în șoaptă o înjurătură pe care Camille nu o mai auzise niciodată. Când văzu un Porsche argintiu elegant trăgând alături de camionetă, murmură o altă înjurătură, deschise portiera și coborî din mașină. Lăsată singură, Camille făcu câteva mișcări agitate să-și îndrepte hainele și să-și aranjeze părul înainte să coboare din cabină.

– Dragă, sunt foarte bucuroasă că te-am găsit acasă, spuse femeia înaltă și blondă care se sprijini de mașina sport.

Camille o recunoscu imediat ca fiind cea pe care o însoțise Zack la meciul de fotbal cu o seară înainte. Era îmbrăcată într-o rochie roz tricotată, pantofi cu toc, iar eșarfa cu imprimeu oriental de la gât era în așa fel legată încât lăsa impresia unei neglijențe studiate.

– Bună, Erica. Ce te aduce aici, pe mine mă cauți?

Vocea lui Zack era destul de prietenoasă, dar lui Camille i se păru că detectează o oarecare iritare.

– Vino și salută-mă cum trebuie și apoi îți voi spune, se alintă femeia când Zack își puse ambele mâini

pe umerii ei şi o trase spre el, dându-i un sărut zgomotos pe gura voluptoasă.

Inima lui Camille se frânse în bucăţi. Îşi dorea să poată fugi în singurătatea casei fără să fie văzută. Acea dorinţă dispăru când Zack se întoarse cu spatele la Erica şi o arătă pe Camille cu mâna.

– Erica, ea este Camille Jameson. Se ocupă cu redecorarea conacului nostru. Camille, Erica Hazelett.

– Bună ziua, doamnă Hazelett, spuse Camille fără prea mult entuziasm.

Sub privirea critică a Ericăi, era conştientă de ţinuta ei lejeră şi confortabilă. Părul îi stătea în bucle ciufulite după îmbrăţişarea pasională a lui Zack. Oare după săruturile lui, buzele îi erau la fel de zdrobite şi umflate cum le simţea? Se simţea foarte stângace în comparaţie cu acea femeie impecabilă.

Erica o salută amabil şi apoi menţionă:

– Nu ştiu de ce a găsit Zack necesar să angajeze pe cineva să renoveze Bridal Wreath, când ştie că îmi doresc de ani buni să o fac chiar eu şi mi-am oferit serviciile pentru această sarcină.

– Sunt sigură că aţi fi făcut o treabă bună, doamnă Hazelett, dar nu a fost Zack cel care m-a angajat. Ci tatăl lui.

– Şi noi ştim, dragă, că tata nu apreciază prea mult gusturile tale, glumi Zack, iar gura frumoasă a Ericăi se strânse într-o linie sumbră de exasperare.

– Ei bine, dacă domnişoara Jameson o decorează conform gustului tatălui tău, atunci abia aştept să o văd când va fi terminată, rosti ea cu sarcasm.

Camille rămase cu gura căscată, surprinsă de remarca răutăcioasă; apoi ochii îi străluciră aurii ca ai unei pisici care recunoaşte un adversar şi părul de pe ceafă i se ridică de dezgust faţă de prietena lui Zack.

Camille trebuia să admită că Erica Hazelett era o făptură de o frumusețe flamboaiantă. Camille observa acum toate detaliile înfățișării sale care îi scăpaseră cu o seară în urmă. Avea părul blond, prea blond ca să nu fie ajutat de o vopsire săptămânală. Ochii erau de un cenușiu rece, dar nu reflectau nici profunzime, nici căldură. Avea un nas lung aristocratic între două sprâncene arcuite fin, iar gura îi era largă și senzuală. Era înaltă și subțire, cu o siluetă adolescentină, și toate mișcările ei erau studiate și languroase. Camille realiză că Erica nu irosea nici un gest, urmărind-o cum se apropie de Zack și îi înlătură scamele inexistente de pe reverele jachetei de blugi. Aceste etalări de familiaritate o răniră pe Camille și doar hotărârea de a nu o lăsa pe femeie să o intimideze îi dăduse curaj să stea dreaptă și să o privească pe Erica dezmierdându-l pe Zack.

Ea vorbea pe un ton jos, mieros:

- Zack, dragule, te rog să vii cu mine. Am încercat să te sun mai devreme, dar servitorul tău mi-a spus că erai plecat cu domnișoara... Cum ziceai că o cheamă? Ei, nu contează. O să te iert că nu ai fost aici când te-am sunat să văd dacă vii la petrecerea din seara asta.

Pe Camille o înfurie atitudinea condescendentă a Ericăi față de ea. Și că îi numise servitori pe Simon sau pe Dearly, indiferent la care dintre ei se referea! Femeia era o snoabă de cea mai joasă speță. În afara faptului că era frumoasă și sexy, oare ce vedea Zack la ea? Era atât de superficială, că practic era transparentă.

- Unde se ține petrecerea? întrebă Zack indiferent.

- O, știam că vei veni, Zack! exclamă Erica înainte să se ridice pe vârfuri și să-l sărute pe obraz. Este la Melrose, dragule, și se cere ținută elegantă, desigur.

- Desigur, spuse Zack pe un ton sec.

– Va trebui să vii să mă iei pe la şapte. Îmi pare rău că nu am reuşit să te anunţ mai devreme, dar gazda mi-a sunat panicată azi-dimineaţă. Unul dintre invitaţii ei a anunţat că nu vine şi ea a rămas cu un loc gol la masă. I-am spus că sunt sigură că te-aş putea convinge să mă însoţeşti, dar în acelaşi timp i-am spus să liniştească fiecare femeie singură de acolo că tu în mod sigur nu eşti „disponibil".

– Eu sunt cel care trebuie să spună asta, Erica, o avertiză Zack, dar ea nu păru deloc deranjată de lipsa lui de umor.

– O, mă tachinezi, îl admonestă ea atingându-i pieptul cu un deget lung, dat cu ojă. Ne vedem la ora şapte, dragule.

După ce îl dădu lui Zack un alt sărut rapid pe obraz ignorând-o pe Camille, se urcă în maşina ei sport şi ieşi de pe alee accelerând.

– Frumoasă maşină, murmură ea încet înainte să urce treptele verandei din faţă.

Putea auzi blestemele mormăite de Zack când o urmă până la uşă de-a lungul scândurilor încovoiate.

Zack veni acasă foarte târziu în noaptea aceea.

Camille nu putea spune nimănui că nu reuşise să adoarmă până nu auzise huruitul încet al motorului Lincolnului când îl băgase în garaj.

Ce făcuseră el şi Erica până la acea oră nepotrivită a dimineţii? Toată bucuria pe care i-o trezise apropierea dintre ei şi pe care o împărtăşiseră mai devreme în ziua aceea se stinse la vederea sofisticatei Erica şi a felului cum se gudura pe lângă Zack, obţinând rezultate evidente. Nu fusese el de acord să meargă la o petrecere anunţată din scurt doar pentru că i-o ceruse Erica? Şi doar la câteva clipe după ce o sărutase pe ea cu o pasiune

uluitoare! Oare era întotdeauna atât de supus dorințelor Ericăi? Ce voia el să-i spună înainte să-i întrerupă apariția Ericăi? Era îndrăgostit de acea femeie superficială și absurdă? Dacă nu era, ce îl reținuse în compania ei până la trei și jumătate dimineața?

Aceste întrebări o frământară până când epuizarea absolută o forță să cadă într-un somn agitat.

capitolul 6

Camille acceptă invitația lui Rayburn de a-l însoți la biserică. Se așeză lângă el în strana lui obișnuită și încercă să nu atipească în timpul predicii. Desigur, Zack nu venise cu ei, iar ea era indignată de faptul că nu reușise să adoarmă până când nu-l auzise întorcându-se acasă. În acea dimineață el dormea până târziu fără nici un fel de grijă, în timp ce ea suferea din cauza întâlnirii lui cu Erica Hazelett.

Când se întoarseră acasă, Zack se afla în salon, printre piesele de mobilier acoperite cu cearșafuri și lemnărie șlefuită, înconjurat de pereți goi, fără tapet. Stătea pe singurul scaun neacoperit, cu un picior sprijinit pe celălalt genunchi, bând o ceașcă de cafea și citind pagina de sport a ziarului de duminică.

– Bună dimineața, le strigă el când își făcură apariția de pe hol. Dacă nu puteți găsi un scaun, luați un loc, râse el binevoitor, enervând-o pe Camille cu amabilitatea lui.

De ce nu se putea simți și el irascibil și prost dispus, așa cum era ea?

– Bună dimineața, fiule. După-amiază o să fie ceva meciuri bune de fotbal la televizor? întrebă Rayburn în timp ce își așeză pălăria și haina într-un cuier.

– Da, sunt câteva. Trebuie să mă duc la plantație imediat după prânz, dar mă voi întoarce la timp ca să văd măcar cea de-a doua jumătate împreună cu tine.

– Bine, zâmbi Rayburn, iar Camille se simți deodată neglijată și nelalocul ei în acea casă dominată de bărbați.

Ce căuta ea acolo până la urmă? Cum se întâmplaseră toate astea? Când își pierduse ea controlul asupra propriei vieți?

Apoi ochii ei îi întâlniră pe ai lui Zack pentru prima dată în ziua aceea. Era șocată să vadă că privirea lui era ațintită asupra ei, ochii lui albaștri uitându-se la ea cu căldură și sinceritate.

– Cum te simți în dimineața asta, Camille?

Tonul confidențial al vocii sale se auzi ca și cum ar fi fost singuri în încăpere sau pe lume. Era delicat, blând și drăgăstos. Avea curajul să se poarte atât de tandru când stătuse împreună cu Erica până la trei jumătate dimineața!

– Mă simt minunat, afirmă ea cu emfază.

Își dădu seama că el remarcase că era trasă la față și că avea cearcăne la ochi; evident că înfățișarea ei obosită îi contrazicea cuvintele încrezătoare.

Zack încercă să ascundă un zâmbet când spuse simplu:

– Bun.

Ea se întoarse cu spatele la rânjetul lui și se îndreptă către pianul din cealaltă parte a camerei mari. Îndepărtă cearșaful, se așeză pe bancă și cântă melodiile știute, până când Dearly anunță că prânzul era gata.

Camille învățase din săptămânile precedente că prânzul de duminică era un eveniment și că era singura masă mare din acea zi. În serile de duminică, fiecare se descurca mai mult sau mai puțin cu resturile de la prânz sau își încropea o gustare. Ziua aceea nu era diferită. Masa era plină. Pui prăjit, un bol cu piure de cartofi,

mai multe feluri de salată, două castroane cu tocană de legume, sos picant și tort de ciocolată la desert.

Totul era delicios, dar Camille nu se concentra prea mult asupra mâncării, așa cum făcea bărbatul așezat vizavi de ea. Ea îi observase pantalonii cafenii strâmți pe care îi purta Zack când intrară în sufragerie. Puloverul bleumarin arăta atât de moale, încât era sigură că era din cașmir. Încercând în același timp să acorde atenție deplină tortului de ciocolată însiropat, mintea îi zbură spre ziua aceea din pod când, în întunericul adânc, mângâiase mușchii tari de pe pieptul lui Zack. Dacă ar fi pus acum mâna sub pulover, pielea lui ar fi caldă, iar părul de pe piept, aspru sub degetele ei și...

Fantezia se întrerupse când își dădu seama că Zack o privea cu un zâmbet cunoscător. Oare avea să-i invadeze mereu fanteziile?

Ea se îmbujoră și își coborî repede privirea în farfurie. De ce o afecta atât de mult?

Când avu curaj să-și ridice din nou ochii, îl surprinse studiind-o la fel cum îl studiase și ea. La biserică se îmbrăcase cu un costum maro din lână și cu o bluză de culoarea piersicii. Înainte ca ei să intre în sufragerie pentru prânz, ea își dăduse jos sacoul și îl atârnase în cuier lângă pălăria și haina lui Rayburn.

Sub privirea albastră a lui Zack, își aminti că bluza era oarecum transparentă și că atunci când o îmbrăca doar pe ea, își punea mereu un sutien special care acoperea mai mult. În acea dimineață, știind că avea să poarte sacou pe deasupra, își pusese un alt sutien, unul subțire și care nu mai lăsa loc imaginației. Uitase de acest lucru când își scosese sacoul.

Zack își coborî privirea la pieptul ei și zăbovi acolo câteva clipe chinuitoare în timp ce Camille se îmbujoră. Nici dacă el s-ar fi întins să o atingă, ea nu i-ar fi putut

simți interesul mai tare. Privirea lui era ca o mângâiere fizică, excitantă și convingătoare. El își ridică în cele din urmă capul și întâlni ochii ei de chihlimbar, aprinși de un foc interior de care era perfect conștientă, dar incapabilă să-l controleze. Se străduí să-l împiedice să-i vadă dragostea dezvăluită atât de evident, dar simțurile îi erau paralizate când o privea atât de îndrăzneț.

Rayburn rupse vraja ridicându-se de la masă și salvând-o de hipnotismul periculos al lui Zack.

– Mă duc sus să mă întind înainte să înceapă meciurile de fotbal. Ne vedem mai târziu, Zack. Camille, tu ce planuri ai?

Camille se bâlbâi și încercă să-și recapete controlul asupra propriilor gânduri.

– Eu... cred că am să merg la mine în cameră să mă relaxez cu o carte. Aș putea să trag și un pui de somn, zise ea zâmbindu-i lui Rayburn.

Indiferent de ce se întâmpla între ea și Zack, nu putea stinge afecțiunea pe care începuse să i-o poarte bătrânului Prescott.

– Eu mă duc să mă schimb și apoi plec la plantație, spuse Zack binedispus în timp ce părăsi încăperea fluierând.

Oare o scosese atât de ușor din minte?

Mai târziu, după ce se întinse în pat și se uită la aceeași pagină din carte mai multe minute la rând, se convinse că îi putea șterge imaginea din cap exact la fel cum o făcuse și el. Atunci de ce îl vedea tot timpul? De ce gândurile ei se îndreptau mereu la Zack? Părul șaten și moale al lui Zack, luminat de soare. Ochii albaștri ai lui Zack care îi putea topi scutul de apărare doar cu o privire caldă. Mâinile lui Zack cu degete lungi, puternice, și bronzate care îi puteau mângâia pielea cu o tandrețe deosebită. Buzele lui Zack...

*

Trebuie să fi ațipit, pentru că atunci când sună telefonul de pe noptieră, tresări și îi luă câteva secunde să-și revină. Răspunse la al treilea țârâit al telefonului cu un „Alo" repezit.

– Camille, vino numaidecât în casa mare.

Era vocea lui Dearly, fără suflu și surescitată. Menajera închise imediat după rostirea acelor cuvinte succinte.

Camille se îmbrăcase mai devreme cu o pereche de pantaloni maro, dar abia reuși să se încalțe și să-și pună un blazer în timp ce se împleticea spre ușă. Ceva era în neregulă. Dearly nu fusese niciodată atât de categorică, atât de aspră. Premoniția unui dezastru se cuibări în pieptul lui Camille când traversă terasa cu pași mari și grăbiți.

Intră pe veranda acoperită și se îndreptă către ușa care ducea la bucătărie. O deschise și intră, închizând-o în urma ei pentru a ține aerul rece afară. Se întoarse și rămase uimită de ce văzu.

Rayburn era întins pe podeaua din bucătărie. Avea ochii închiși; buzele fine, frumos conturate erau deschise, moi; nasul părea lovit; părul alb, de obicei pieptănat desăvârșit, stătea de-a valma în jurul capului; pielea avea o culoare bolnăvicioasă, galbenă-cenușie. Simon se aplecă peste abdomenul lui Rayburn și se lăsă apoi pe pieptul lui. Cu podul palmelor, el aplica apăsări bruște la intervale regulate de câteva secunde pe pieptul nemișcat de sub el.

Cămașa lui Rayburn era deschisă, iar cureaua și nasturele de sus al pantalonilor erau desfăcute. Dearly stătea lângă telefon, frecându-și mâinile și plângând.

Camille luă imediat controlul situației și întrebă în grabă:

– Ați sunat deja la ambulanță?

– Da, răspunse Simon fără să întrerupă ritmul procedurii de resuscitare. Du-te și găsește-l pe Zack. Este pe plantație. Să veniți direct la spital. Ambulanța va sosi în câteva minute. Vom ajunge acolo... într-un fel sau altul.

– Telefonul...?

– Fără nici un răspuns. Simon transpira abundent, dar vocea îi era calmă. Scoase un mic strigăt de izbândă când Rayburn icni să respire, iar el simți un puls slab sub mână. Slavă Domnului, se rugă el.

Camille repetă rugăciunea, dar nu irosi timpul și alergă la mașina ei, care era parcată în garajul mare lângă Lincolnul lui Zack.

Urcă în mașină și porni motorul. Din fericire, aceasta porni imediat, și ea o scoase cu pricepere din garaj și și de pe alee. Oare își amintea drumul până la plantație? Trebuia să o facă! Pe podul peste fluviul Mississippi, prin Vidalia, apoi spre nord. Da. Își va aminti. Dar cât timp îi va lua și unde avea să-l găsească pe Zack pe suprafața aceea imensă? „O, Doamne, te rog nu lăsa să ajungem prea târziu." Apucă volanul cu fermitate și încercă să-și încetinească bătăile inimii. Trebuia să rămână calmă. Trebuia să fie puternică pentru binele lui Zack.

El avea să fie supărat, iar ea trebuia să-l ajute să facă față oricăror greutăți îl așteptau când ajungeau la spital. Dacă Rayburn... Nu! Nici nu se va gândi la această posibilitate. Simon reușise să-i facă inima să bată din nou. Ambulanța era pe drum, probabil că sosise la câteva clipe după ce plecase ea. Paramedicii vor vedea că primise ajutor imediat.

Traversă podul și acceleră prin micul oraș, bucuroasă de lipsa traficului din acea duminică după-amiază liniștită. Liniștită? Cât de repede poate fi distrusă starea

de bine a cuiva, cum pot fi schimbate pentru totdeauna vieţile doar într-o clipită! „Te rog, Doamne, nu-l lăsa să moară!"

Ajunse mai repede decât se aştepta la drumul care ducea către plantaţie şi coti aproape fără să micşoreze viteza. Unde mergea? Avu o presimţire şi acceleră în direcţia grajdurilor. Nu vedea pe nimeni pe care să-l întrebe unde se afla Zack şi îşi aminti de meciurile de la televizor. Nimeni nu avea să fie afară când puteau fi în case uitându-se la fotbal. Se supără în mod nejustificat că oamenii acordau atât de multă atenţie unui sport. „Mai ales într-un moment ca ăsta", se gândi ea cu amărăciune. Realiză că nu gândea raţional, dar acele gânduri aiurea şi lipsite de noimă o împiedicau să-şi amintească de trupul lung al lui Rayburn, întins pe podeaua din bucătărie, vulnerabil şi lipsit de viaţă.

Văzu camioneta uzată parcată în faţa unuia dintre grajduri şi îşi se îndreptă repede spre ea. Nu opri motorul, ci trase frâna de mână şi coborî repede din maşină strigându-l pe Zack. Fugi în grabă până la grajd şi se ciocni cu un bărbat în interiorul întunecos.

– Ce...

– Unde este Zack? Ea îl apucă pe bărbat de partea superioară a braţelor şi îi întrerupse tentativa de a o lua la întrebări. Este o urgenţă. Unde e?

Omul văzu cât de speriată era. Îi răspunse scurt:

– E afară, călăreşte una dintre iepe.

– Unde?

– Acolo. Arătă în spatele ei către o pajişte mare care părea să se întindă la infinit.

– Poţi să-i dai un semnal? Aveţi vreun fel de alarmă de incendiu sau ceva?

– Ei bine... Se scărpină în cap, şi Camille aproape ţipă de nervozitate. Am un pistol, spuse el şovăind.

– Adu-l și trage cu el de câte ori va fi nevoie, îi porunci ea.

El făcu întocmai. Evident că pistolul era deja încărcat. Îl aduse afară și trase de șase ori în aer. În atmosfera liniștită din acea după-amiază de duminică, focurile răsunară cu un ecou interminabil.

Era doar un punct la orizont când îl văzu Camille prima dată, dar în câteva secunde, Zack și calul său prindeau formă pe măsură ce veneau alergând pe pășune.

O văzu pe Camille când încă era departe, și ea îi putu citi expresia uimită de pe față. Apoi, cu cât se apropia mai mult, îi observă expresia chinuită de pe chip după ce-și dăduse seama care era singura urgență care ar face-o să vină acolo după el și să o oblige să meargă atât de departe, încât să-i atragă atenția cu un pistol. El descălecă înainte ca iapa să oprească, sări jos și începu să alerge.

– Tata? întrebă el, știind deja răspunsul.

– Da, Zack. Trebuie să mergem imediat la spital.

– Urcă! Îi arătă locul pasagerului din mașina ei.

– Ernie, să țesali calul, te rog. Și pune pe cineva să-mi ducă mașina acasă.

Se urcă la volan, dădu scaunul câțiva centimetri mai în spate ca să facă loc picioarelor lui lungi și băgă mașina în viteză. Dacă ea se gândise că se grăbise să ajungă la plantație, simțea că mașina zbura când conducea Zack. Peisajul era în ceață. Iar ea era din nou bucuroasă de numărul mic de mașini din trafic.

– Ce s-a întâmplat? întrebă el când opri la un semafor, blestemând când văzu că trebuie să aștepte după o mașină plină de adolescenți, urmată de un break cu o familie mare în el.

– Chiar nu știu, Zack. A avut un atac de cord. M-a sunat Dearly. Când am ajuns în bucătărie, el era întins

pe podea. Simon îi aplica manevre de resuscitare. Au sunat la ambulanță, deși nu sosise când am plecat eu. Am venit imediat după tine.

– El era... Ai văzut dacă...

Nu reuși să mai vorbească, iar Camille acționă din impuls și se întinse să-și pună mâna pe coapsa lui. Se temea de acea întrebare, dar știa că trebuia să-i răspundă sincer:

– Când am intrat eu, nu respira. Chiar înainte să plec, Simon i-a readus pulsul și a luat o gură de aer.

– O, Doamne, icni Zack și lovi cu pumnul în volanul mașinii.

Intrară pe aleea de urgență a spitalului, și Zack parcă într-un loc liber. El și Camille practic alergară prin ușa de sticlă care se deschise automat când păși pe covorul de cauciuc din fața ei. Când îi văzură, Dearly și Simon se ridicară de pe o canapea verde din vinilin. Zack se îndrepta cu pași mari spre saloane, dar Simon îl prinse de braț și îl opri.

Vorbi pe un ton scăzut, dar grav:

– Zack, nu te vor lăsa să intri și nu îi poți ajuta dacă le stai în cale. Ei știu ce au de făcut. Te rog să aștepți aici cu noi. Doctorul Daniels este deja cu el. Era aici când am sosit.

Camille se uită la liniile rigide din jurul gurii lui Zack și le văzu atenuându-se doar puțin. Trupul care fusese întins ca o coardă de vioară se relaxă, apoi se prăbuși imperceptibil. Dacă ea nu ar fi ținut o mână pe brațul lui, nici măcar nu ar fi observat schimbarea. Zack se supuse cuvintelor înțelepte ale lui Simon.

– Ce s-a întâmplat? îi întrebă cu aceeași economie de cuvinte cu care o chestionase pe Camille mai devreme.

Simon nu răspunse. Dearly îi explică împrejurările care îi aduseseră acolo.

– Stăteam în bucătărie și răsfoiam niște cărți de bucate când a intrat și mi-a spus că se deranjase la stomac și mi-a cerut bicarbonat de sodiu. M-am gândit că arăta... rău. Era palid și nu părea bine. M-am întors să-i prepar bicarbonatul și apoi l-am auzit prăbușindu-se pe podea. Am strigat după Simon, care a venit acolo în câteva secunde.

Simon preluă povestea:

– Eu eram deja la parter. Ne uitam la meci la televizorul din dormitorul lui. Era agitat și părea că nu se putea relaxa. Nu m-am gândit prea mult la asta când a spus că se duce jos după ceva, dar după ce a plecat, am avut senzația că nu se simțea prea bine și nu voia să spună nimic. M-am luat după el și apoi am auzit-o pe Dearly strigându-mă.

Zack puse mâna pe umărul bărbatului și îl strânse tare.

– Îți mulțumesc, Simon. Orice s-ar întâmpla, îți sunt recunoscător că ai fost acolo când a avut nevoie de tine. Cum era când l-au adus?

Dearly plângea încet, și Camille o conduse din nou la canapeaua din plastic, dar era atentă la conversația celor doi bărbați. Se uită cercetător la Zack.

– Nu era conștient, Zack, dar avea din nou puls. Nu atât de puternic pe cât ne-ar plăcea, dar pe aproape. L-au intubat și respira destul de bine. L-au dus în camera aceea – arătă spre una dintre încăperile de pe coridor – și nu a ieșit nimeni de atunci.

Zack încuviință din cap încruntat și începu să se plimbe prin încăpere, fără disperarea pe care o arătase cu câteva clipe înainte. Simon se duse să se așeze lângă Dearly, iar Camille se îndreptă spre Zack. Nu îl atinse, nici măcar nu se uită la el. Nu voia decât ca el să știe că era acolo dacă avea nevoie de ea.

Aşteptară mai mult de o oră într-o tăcere tensionată. Zack străbătea încăperea în timp ce Camille stătea rezemată de un perete. Dearly şi Simon şedeau împreună pe canapea vorbind încet.

Priviră parada tragică care trecea prin serviciul de urgenţă a spitalului din oraş. Un cuplu disperat adusese o fetiţă cu trei degete arse. Doi adolescenţi se ciocniseră în timp ce jucau baschet şi fiecare se alesese cu nasul însângerat şi cu ochii umflaţi. Toţi erau trataţi şi lăsaţi să plece acasă, iar Zack tot nu aflase nimic despre starea tatălui său. Deşi asistentele intrau şi ieşeau grăbite din încăpere, acestea nu divulgau nici o informaţie, spre nerăbdarea tot mai mare a lui Zack.

Atunci când cuvintele pe care doreau să le audă veniră în cele din urmă, totul se petrecu atât de brusc, încât minutele agonizante ale aşteptării dispărură în acea clipă.

Uşa de la Urgenţe se deschise larg şi un bărbat cu părul cărunt şi cu ochelari cu rame groase îşi făcu apariţia, îl văzu pe Zack şi întinse mâna când se îndreptă către el. Zack apucă mâna ca şi cum ar fi fost un colac de salvare - şi chiar era - şi puse din ochi cea mai importantă întrebare.

- Zack, tatăl tău se odihneşte acum şi se află - în acest moment - în afara oricărui pericol.

Zack îşi trecu mâna tremurândă peste ochi şi apoi prin păr înainte să zică răguşit:

- Mulţumesc, doctore.

Doctorul încuviinţă din cap şi spuse încet:

- A fost un atac urât, Zack. Nu mă voi ascunde de tine. Încă se află într-o stare proastă. Am să-l pun la Terapie intensivă şi va rămâne acolo până când o să fiu convins că este în regulă să-l scot. Ar putea dura câteva săptămâni. Este conştient, mi-a spus că mâncase

un afurisit de pui prăjit la prânz. Când Zack dădu să vorbească, el își ridică ambele mâini. Știu, știu, nu-ți place să-l cicălești. În orice caz, va fi monitorizat douăzeci și patru de ore pe zi. Nu vreau să se externeze fără să știu. Deveni dintr-odată conștient de prezența lui Camille și se uită repede spre Zack înainte să se scuze. Mă scuzați, domnișoară, că sunt atât de lipsit de maniere.

- Domnul doctor George Daniels, domnișoara Camille Jameson. Ea locuiește la Bridal Wreath și ne redecorează casa.

- A, da. Rayburn mi-a vorbit despre dumneata când l-am văzut la ultimul consult. Era foarte nerăbdător să sosești.

- Noi putem ajuta cu ceva, doctore Daniels? întrebă Camille după ce strânse degetele puternice și subțiri ale doctorului.

- Da. De îndată ce i se va permite să primească vizite, poți veni să stai lângă patul lui. Vederea feței și a corpului dumitale ar da oricărui bărbat un motiv pentru care să dorească să se recupereze.

El râse, iar Camille se îmbujoră, privindu-l sfioasă pe Zack, care zâmbea. Doctorul Daniels nu era prost. Îi calmase pe toți, iar Camille îi era recunoscătoare pentru asta bărbatului rigid și tăios. Îi plăcuse de el.

Ea se scuză, lăsându-i pe Zack și pe doctor să-și continue conversația și se îndreptă către familia Mitchell să le spună noutățile despre angajatorul lor.

- De ce nu mergeți acasă? Rămân eu aici cu Zack. Sunt sigură că nu va pleca prea curând. Vă sunăm dacă apare vreo schimbare în starea domnului Prescott.

De fapt, probabil că ei erau mai îndreptățiți decât ea să stea cu Zack, dar nici nu-i trecea prin cap să plece acum de lângă el. Se întoarse de la ușă după ce le făcu semn cu mâna și văzu că patul în care se afla Rayburn

era scos de la Urgenţe şi transportat către Secţia de terapie intensivă, care nu se afla foarte departe. Era înconjurat de cadre medicale. O asistentă ţinea o pungă cu soluţie intravenoasă deasupra braţului său. Când se apropie, Camille văzu tuburile de oxigen care-i fuseseră introduse în nări. Chipul lui avea în continuare acel aspect nesănătos, ca de ceară, iar Camille se îngrijoră din nou.

Zack stătea aplecat peste tatăl lui strângându-i una dintre mâinile palide în propriile mâni puternice şi bronzate. Camille nu putea auzi ce îşi spuneau. Vocea lui Rayburn era slabă, dar Zack zâmbea. Rayburn o zări tocmai când se pregăteau să ducă patul mai departe. Spre disperarea ei şi dezaprobarea asistentelor, Rayburn îi făcu un semn cu mâna. Doctorul Daniels încuviinţă uşor din cap când ea îi ceru permisiunea din priviri. Se îndreptă spre pat şi se aplecă peste Rayburn, punându-şi urechea aproape de buzele lui ca să poată auzi şoaptele răguşite.

Ea zâmbi şi încuviinţă din cap, apoi îl sărută pe Rayburn pe frunte. Asistentele împinseră patul pe hol în timp ce doctorul Daniels mergând încrezător în spatele lui.

– Ce ţi-a spus? o întrebă Zack în timp ce urmau de la distanţă alaiul de pe hol.

– Mi-a cerut să am grijă de tine. Mi-a spus că uneori eşti încăpăţânat şi nu accepţi ajutorul când ai nevoie de el.

– A, da? Şi *tu* ce crezi, domnişoară Jameson? întrebă el pe un ton ostil.

– Cred că probabil este o evaluare corectă a personalităţii tale. De asemenea, cred că ai nevoie de o ceaşcă de cafea. Când el începu să protesteze, ea adăugă: Nu te vor lăsa să-l vezi prea curând. Haide, îl îndemnă ea luându-l

de braț și conducându-l în direcția opusă Secției de terapie intensivă, către cafeneaua spitalului.

– Da, domnule sergent, ceda el.

Când se așezară la masa din plastic roz și sorbiră din cafeaua al cărei singur merit era faptul că era fierbinte, Zack spuse serios:

– Nu am avut ocazia să-ți mulțumesc pentru ceea ce ai făcut azi. Eu...

– Zack, te rog. Nu mai spune nimic. Clătină din cap cu tristețe apucând ceașca fierbinte între mâinile reci și uitându-se la lichidul închis la culoare și uleios din interior. Chiar crezi că am nevoie de mulțumirile tale? După tot ce s-a întâmplat între noi...

– Da, interveni Zack. Da, s-a întâmplat ceva între noi.

El îi cercetă ochii căprui cu pete aurii ridicați către el. Erau plini de lacrimi. Îi luă mâna mică între palmele lui.

– Pentru numele lui Dumnezeu, Camille, de ce m-ai părăsit în noaptea aceea din Snow Bird?

Zack nu mai menționase niciodată în mod deschis noaptea petrecută împreună, și acum, că totul era acolo, cu cărțile pe față, toate imaginile reveniră, sufocând-o, înecând-o în amintiri. Tânjea să întindă mâna și să atingă buclele moi de pe fruntea lui, să mângâie bărbia fermă și linia maxilarului său puternic, să-și pună capul pe pieptul lui tare, să găsească alinarea în puterea brațelor lui. Se liniști suficient cât să vorbească:

– Eu... Cele petrecute în Utah au avut loc cu foarte mult timp în urmă, Zack. A fost un alt timp. Nu vreau să vorbesc...

– Eu vreau să vorbesc despre asta, la naiba! rosti el printre dinți.

Venele de la gât i se umflaseră.

– Eşti supărat, Zack. Nu cred că vreunul dintre noi este suficient de stabil emoţional ca să discute despre evenimente trecute. Nu era ceea ce voia să spună, dar trebuia să fie dură ca să-şi salveze viaţa. Apoi îi dădu o lovitură sub centură. Ştia că aşa avea să fie când o spuse, dar lupta pentru ultima ei fărâmă de demnitate. Nu cred că este corect pentru tatăl tău ca noi să stăm aici şi să discutăm despre problemele noastre.

El bombăni şi se ridică înjurând, îşi băgă mâna în buzunarul pantalonilor şi căută nişte mărunţiş pe care să-l lase pe masă. În timp ce se îndreptau către uşa cafenelei, o prinse de braţ şi o întoarse cu faţa la el.

– Voi afla motivul, Camille, spuse el ameninţător. Nici o femeie nu pleacă din patul meu fără să dea vreo explicaţie. Când se va termina cu acest lucru, îmi vei spune de ce ai făcut-o.

Îi dădu brusc drumul, iar ea să clătină înainte să-şi recapete echilibrul. Asta fusese tot! Orgoliul său masculin fusese călcat în picioare şi trebuia să ştie de ce îl părăsise. Nu-i păsa de ea sau de sentimentele ei. Nu dorea decât să-şi recapete mândria. Se părea că avusese atât de multe aventuri, încât era o raritate ca o femeie să se furişeze afară din patul lui. Acesta era motivul pentru care Camille rămăsese vie în mintea lui. Ea fusese cea – *singura* – care îl părăsise!

Cuvintele o loviră ca un pumn. Sperase că poate Zack simţise şi el măcar puţin din tandreţea pe care o simţea ea pentru el. Acum ştia adevărul. Ea fusese un corp, nimic mai mult. Un obiect care să-i satisfacă apetitul sexual, nu o persoană cu suflet şi spirit. Când se trezise şi văzuse că îl părăsise, îi fusese lezat orgoliul. Mândria lui nu putea tolera aşa ceva, aşa că încă mai voia să afle motivele plecării ei.

Și totuși, chiar dacă se înfuriase pe el, Camille știa că îl iubea. În timpul acelei după-amiezi și seri îl studie de fiecare dată când discuta cu asistentele și cu doctorul Daniels, care intrau și ieșeau din salonul lui Rayburn. Da, îl iubea. Ce avea de gând să facă? Se întreba acest lucru iarăși și iarăși pe toată durata acelei zile interminabile.

Când plecă în cele din urmă din spital împreună cu Zack, trecuse de ora unsprezece. Doctorul Daniels îi asigurase că va suna dacă va apărea vreo schimbare a stării lui Rayburn înainte de dimineață. Conduseră spre casă obosiți și tăcuți.

Nu-și vorbiră când păși în holul întunecat de la intrare. Și nu vorbiră nici când Zack o luă în brațe și o strânse aproape de el într-o îmbrățișare zdrobitoare.

Buzele care coborâră pe buzele ei erau brutale, răneau.

O mână se încurcă în părul ei negru, ținându-i capul nemișcat în timp ce îi căuta gura cu limba ca și cum ar fi căutat răspunsuri la întrebările care îl chinuiau. Ea se mustra pentru că nu i se opunea, pentru că nu-l pedepsea așa cum o pedepsise el, dar emoțiile ei se aflau prea sus, prea aproape de suprafață. Le ținuse toată ziua sub control, în siguranță. Trauma de a-l vedea pe Rayburn aproape de moarte pe podea, drumul periculos până la plantație și înapoi, așteptarea tensionată de la spital, cearta cu Zack, toate culminau făcând-o să răspundă la sărut cu o pasiune nestăpânită. Emoțiile ei căutau o cale de scăpare, o eliberare, în brațele lui, în gura lui, în căldura lui.

Când el primi consimțământul, buzele i se îmblânziră, deveniră mai convingătoare. Gura lui trase ușor de buzele ei, de limba ei. Oare el șoptea incoerent sau ea scotea acele mici sunete rugătoare? Nu știa, nu-i păsa.

Buzele lui porniră către urechea ei, mai jos către gât și se opriră la baza decolteului ei. Ea își lăsă capul pe spate ca să-i ușureze calea spre gâtul ei și mai departe.

El îi trase bluza de mătase din betelia pantalonilor și își strecură mâna sub ea. Camille purta încă aceeași bluză de culoarea piersicii și îi simți mâinile strânse peste materialul transparent al sutienului care dezvăluia prea mult.

– Trebuie să te ating, spuse el răgușit când descheie clema din față a sutienului, iar sânii ei alunecară în palmele lui. O, Doamne, Camille, șopti el adulmecându-i gâtul.

Degetele lui explorau cu blândețe, tachinându-i sfârcurile.

Ea abia dacă avu timp să-i strige încet numele înainte ca gura să-i coboare din nou pe buzele ei cu o pasiune sporită. Șoldurile lui se potriveau perfect cu ale ei atunci când îi scoase blazerul de pe umeri. Îi descheie bluza cu o încetineală înnebunitoare, oprindu-se să mângâie pielea delicată pe măsură ce era expusă, aplecându-se o dată să sărute un punct sensibil. Atingerea limbii lui provocă o undă de șoc prin corpul ei.

Camille se sprijini pe el plină de dorință. Începu să-i desfacă nasturii cămășii cu fervoare și reuși în cele din urmă să i-o scoată de pe umerii largi. Amândoi se străduiră să scape de haine. Când rămaseră unul în fața celuilalt, dezbrăcați până la brâu, Zack se întinse și îi cuprinse chipul cu palmele, trecându-și ușor degetele mari peste buzele ei. Ochii lui erau tandri, blânzi, toată aroganța și mânia dispăruseră. O adora cu ochii, cercetându-i trăsăturile și pielea cu o plăcere drăgăstoasă.

– Camille, ești atât de frumoasă. Te doresc. Am nevoie de tine în seara asta.

Cuvintele lui erau ceva mai mult decât o răsuflare.

Apoi coborî o mână și îi cuprinse sânul, mângâindu-l încet. Presiunea crescu ușor, și, cu cea mai mare blândețe, o trase spre el și îi lipi sânii de propria piele caldă și dezgolită. Ea se frecă de el, firele aspre de pe pieptul lui gâdilând-o, înfiorând-o. O trase și mai aproape, strivindu-i sânii de mușchii lui tari. Ea simți în carne crucea de aur pe care o purta el întotdeauna la gât. Gura care i-o cuprinse pe a ei era promițătoare, ispititoare„ însă revendicativă. Limbile lor se atinseră.

– Zack, este totul în regulă? Te-am auzit intrând, dar nu am văzut nici o lumină.

Vocea lui Dearly păru să răsune ca o eternitate de-a lungul holului în timp ce o rază de lumină pătrunse pe hol când ușa de la bucătărie se deschise în spatele casei.

Camille își adună bluza de pe podea și o ținu în fața ei în timp ce se năpusti în sufragerie încercând cu disperare să se îmbrace.

Zack se feri de lumină pășind în umbrele adânci de sub scări.

– Da, Dearly. Suntem bine. Își drese vocea și încercă din nou să sune convingător. Doar stăteam de vorbă. Starea tatei este stabilă. O să te sun dacă mai aflăm ceva.

– Bine, v-am așteptat să vă spun că este mâncare în frigider dacă vreți. A, și a sunat doamna Hazelett de trei ori. Tonul i se înăspri când îi dădu ultima informație.

– Îți mulțumesc, Dearly. Du-te la culcare. Ne vedem mâine-dimineață.

Auziră ușa de la bucătărie închizându-se, lăsându-i din nou în întuneric. Apoi se trânti ușa din spate, ceea ce însemna că Dearly se îndrepta către apartamentul de deasupra garajelor, unde Simon se retrăsese deja.

– La dracu'! exclamă Zack în şoaptă. Mă simt ca un şcolar. Sunt bărbat în toată firea şi stau aici sub scări ascunzându-mă ca un prost.

Îşi trecu mâinile prin părul care cu doar câteva clipe înainte fusese ciufulit de Camillle cu gesturi pline de pasiune.

– Eu... hm... ne vedem dimineaţă, se bâlbâi ea terminând să-şi încheie bluza.

– Da, cred că ar fi bine să mergem la culcare, spuse el. Râsul lui era aspru şi lipsit de umor. În paturi separate, domnişoară Jameson, o asigură el ironic ridicând dintr-o sprânceană. Ai fost salvată încă o dată de la o soartă mai cumplită decât moartea. Nu ţi se termină *niciodată* norocul?

– Oooo! Tu trebuie să fii mereu atât de superior, nu-i aşa? Tonul lui amar şi sarcastic o răni la fel de mult ca vorbele în sine. Atacă la rândul ei: Presupun că tu crezi că am plănuit toate astea, că ştiam că Dearly se afla acolo. Ei bine, nu-mi pasă ce crezi. Mă bucur doar că a fost acolo şi că şi-a făcut cunoscută prezenţa. Se îndreptă spre uşă, după care îi vorbi peste umăr: Şi, pe lângă toate astea, ce ar zice Erica?

Se simţi mulţumită să aibă ultimul cuvânt, dar triumful ei fu de scurtă durată deoarece el strigă după ea:

– Nu ştiu. Dar intenţionez să aflu. Mă duc imediat s-o sun.

El începu să râdă, iar ea trânti uşa în urma ei.

capitolul 7

Camille abia își putea aminti ce se întâmplase după prima săptămână pe care o petrecuse Rayburn în spital. Așa haotice și tensionate cum erau, zilele intrară într-o rutină nesfârșită. Ea și Zack plecau în fiecare dimineață de la Bridal Wreath și rămâneau la spital până seara târziu. Camille lua o pauză spre sfârșitul dimineții, se ducea înapoi la Bridal Wreath, verifica felul cum se desfășurau lucrările la casă, mânca singura ei masă echilibrată din zi, după care se întorcea la spital, astfel încât să poată pleca și Zack pentru o vreme.

La început, doctorul Daniels îi interzise lui Rayburn să aibă musafiri, în afară de câte o vizită de trei minute a lui Zack la aproximativ fiecare patru ore, dar, cum pacientul său părea să-și revină și să prindă puteri, doctorul îi acordă și lui Camille permisiunea să intre, uneori singură, dar de multe ori cu Zack. Vizitele acelea păreau să-l ajute pe Rayburn mai mult decât oricare dintre medicamentele puternice pe care le lua.

Camille se abținea să vorbească despre renovarea casei când se afla în salonul lui, dar Rayburn punea întrebări despre asta și ea se pomeni oferindu-i rapoarte detaliate despre stadiul lucrărilor. Camille primea în fiecare zi o parte din materialele comandate anterior, iar acum croitoresele se ocupau de coaserea draperiilor, tâmplarii de cornișe și meșterii lipeau tapetul pe pereți. Rayburn voia să știe despre toate. Abia acum realiză ea cât de mult însemna acest proiect pentru el.

După o săptămână petrecută la Terapie intensivă, doctorul Daniels îl informă pe Zack că îl muta pe Rayburn într-o rezervă.

– Este un bătrân puternic, Zack. Ține cu dinții de viață, iar acest lucru este la fel de important pentru recuperare precum medicamentele sau o intervenție chirurgicală sau orice altceva aș putea face. Cu o îngrijire corespunzătoare și atenție la regim, cred că va fi bine o perioadă. Dar tot nu vreau să defileze oamenii prin salonul lui. Odihna este în continuare cel mai bun tratament în acest moment. Voi avea grijă de acest lucru și, dacă devine prea aglomerat acolo, voi agăța pe ușă un semn pe care să scrie „Fără vizitatori" .

Doctorul Daniels menționă, de asemenea, că scările de la Bridal Wreath nu erau bune pentru un pacient cu probleme de inimă care trebuia să le urce de fiecare dată când dorea să meargă în camera sa. El sugeră să i se dea altă cameră. Fu consultată Camille.

– Ce putem face în această privință, Camille? Este zona ta de expertiză, iau eu asigur orice sumă de bani necesară pentru a amenaja ceva pentru el.

Ochii lui Zack pierduseră puțin din anxietatea bântuită pe care o reflectaseră în primele câteva zile de după infarctul lui Rayburn. Dragostea și grija pentru tatăl său erau evidente. Rămase în așteptarea unui răspuns în timp ce Camille căuta o idee inspirată.

Când îi veni ideea, o lumină străluci în adâncurile aurii ale ochilor ei, iar chipul îi sclipi când vizualiză ceea ce avea în minte.

– Daaaa! exclamă. Apoi spuse cu entuziasm: Da, Zack, cred că am o idee pe care s-ar putea să o agreeze și nu va costa prea mult.

– Ai dreptate cu prima condiție. Trebuie să îi placă. Nu sunt sigur că va fi de acord cu ideea de a fi alungat

din propria cameră. Poate că ar trebui să păstrăm secret pentru o vreme.

– Bine, dar hai să-i spunem mai degrabă surpriză decât secret. Sună mai puțin lipsit de sinceritate.

– De acord, zâmbi el.

– Dacă va ieși așa cum mă gândesc eu, îi va plăcea la nebunie. Îmi voi folosi fiecare strop de talent pe care îl am. Probabil va sfârși prin a fi piesa de rezistență a conacului, râse ea.

Entuziasmul ei era contagios, iar Zack râse și el.

Îi topea inima să-l vadă oarecum relaxat după ce fusese atât de tensionat. Ridurile din jurul ochilor săi evidențiau că era obosit și că nu dormise bine nici când era acasă cu acel scop.

După scena din hol din noaptea de după infarctul lui Rayburn deveniseră precauți. Erau ca doi spadasini, dansând într-un balet ciudat, înțepându-se și aruncându-și reciproc cuvinte și emoții. În preajma altor oameni păreau să fie prieteni buni, împărtășind o grijă comună pentru o persoană dragă. În privat, erau nervoși, necomunicativi, alerți.

Lui Camille nu-i era nici pe departe atât de frică de Zack cât îi era de ea însăși. În noaptea aceea dăduse buzna în camera ei, dezgustată de ea pentru că îi permisese să o iubească în felul acela. *Iubire?* Nu! Iubirea nu juca nici un rol în îmbrățișările lui.

Din cuvintele lui se înțelegea că doar o *dorea*. Atunci. În acel moment. „Am nevoie de tine în seara asta", spusese el șoptind ușor. Avea nevoie de o femeie, de un corp. Și întâmplarea făcea ca ea, Camille Jameson, să fie singura de acolo.

Dacă ar fi spus „Te iubesc", ce-ar fi făcut ea?

Recunoscu că s-ar fi aruncat în brațele lui implorându-l să nu-i mai dea drumul niciodată. Dragostea

ei pentru el era parte din ea și, deși Zack nu avea să o iubească vreodată, știa că îl va iubi atâta timp cât va trăi. O făcuse încă de la Snow Bird.

Nu era corect din partea lui să continue să-i seducă trupul când cel care striga după el era sufletul ei. Apoi își aminti cum se simțeau buzele lui pe gura ei, pe pielea ei, cât de solicitante și de blânde îi erau mâinile, și felul în care trupul lui părea să tânjească după ea. Își spuse că dorința fizică pe care o simțea era o dovadă a dragostei sale adevărate. Dar fără dragoste, dorința devenea o prefăcătorie, un înlocuitor, și Camille nu se putea mulțumi cu ceva mai puțin decât dragostea, chiar și de la Zack.

Își propuse să aibă grijă să evite orice situație în care avansurile lui ar face-o să-i cedeze. Își va face treaba și îi va fi prietenă în acele momente greu încercate, iar asta era tot. Dragostea pentru el va fi secretul ei, ceva prețuit în particular. Nu va permite ca el sau oricine altcineva să știe despre ea.

În ciuda tuturor asigurărilor că Rayburn era supravegheat îndeaproape douăzeci și patru de ore pe zi, Zack insista să rămână în salonul tatălui său pe timpul nopții.

– A fost cuplat la acele mașinării care monitorizau totul, dar acum este pe cont propriu acolo. Vreau să fiu prin preajmă dacă... dacă se întâmplă ceva, argumentă el în fața unei armate de asistente și apoi a doctorului Daniels, dar acesta rămase neclintit.

Camille își făcea griji pentru el. Își dădea seama că era extenuat după fața lui suptă și vocea tremurândă, că nervii lui erau întinși ca o frânghie veche, gata să se rupă în orice moment, când izbuti să-l convingă pe George Daniels.

– Foarte bine, Zack. Ești bărbat în toată firea și ești mai mare decât mine, așa că nu aș putea să te arunc fizic afară, recunoscu doctorul Daniels cu părere de rău.

– Mă voi odihni în timpul zilei, când există o mulțime de asistente și doctori care să aibă grijă de tata.

Așadar, așa se stabilise, și se părea că nu mai putea face nimeni nimic în această privință.

În timpul zilei, Camille era prea ocupată cu renovarea ca să aibă timp să-l vadă pe Rayburn pe cât și-ar fi dorit. Ea încerca să-i liniștească văicărelile capricioase în acea privință când reușea să fugă la spital pentru o vizită scurtă. Era dificil să nu divulge surpriza despre noul lui dormitor care îi ocupa atât de mult timp. Ea voia să fie gata în momentul în care Rayburn avea să se întoarcă acasă de la spital. Ar fi fost cadoul ei de „însănătoșire grabnică".

Își aminti că îi povestise cum muta el toate plantele în casă pe timpul iernii și cât de aglomerată devenea. Exploată ideea și decise că, din punct de vedere al structurii, veranda acoperită din spate era soluția de a-l muta pe Rayburn într-o cameră de la parter. Contactă un tâmplar care avu timpul necesar pentru a închide încăperea.

Plasele fură înlocuite cu sticlă, astfel încât să nu fie sacrificat aspectul de aer liber. Camille comandă obloane din lemn pentru ferestre, care puteau fi ridicate sau coborâte în funcție de lumina naturală sau de intimitatea dorită. Voia să-i lase o vedere neobstrucționată asupra terenurilor pe care le iubea.

Împărți încăperea lungă în jumătate. O parte deveni un dormitor complet cu o baie mică conectată la instalațiile sanitare existente. Cealaltă jumătate o transformă într-un loc confortabil. Podeaua era acoperită cu o mochetă de interior și exterior. Fotoliul lui preferat fu recondiționat cu un material nou, îndrăzneț, în care se folosiră tonurile pământii alese de Camille din paleta de culori. Televizorul, corpurile de bibliotecă și lucrurile personale fură aduse din camera de la etaj.

Cu acordul entuziasmat al lui Zack, fură adăugate câteva piese noi. Camille și Simon umplură încăperea cu plante. Ea instală un umidificator atât pentru confortul lui Rayburn, cât și pentru sănătatea plantelor tropicale. Toată lumea din casă era implicată în acest proiect și făcea tot posibilul să-i grăbească finalizarea. Camille era mulțumită de rezultate și nu regretă decât că mobilierul superb de la etaj, patul cu baldachin și dulapul din lemn de trandafir nu aveau să mai fie folosite de stăpânul casei. Dar sănătatea lui Rayburn era mult mai importantă decât mobilierul.

Lui Zack îi plăcu noua amenajare. În timpul zilei, tatăl lui s-ar afla la o distanță mică de Dearly, care treabăluia prin bucătărie. Camerele de la parter le-ar ușura munca celor din familia Mitchell, care erau trecuți de vârsta a doua, aceștia putând să-l ajute pe Rayburn cu recuperarea. Per total, ideea lui Camille era soluția pentru problema lor, iar laudele lui Zack după ce văzu că încăperile prindeau formă o făcură să strălucească de mândrie.

El fusese la spital cinci nopți la rând și, când veni acasă și rămase suficient de mult timp pentru a înghiți cina în grabă, Camille fu uimită de cât de extenuat arăta.

Mai târziu, în camera ei, se plimba agitată de colo, colo. Nu era mai puțin preocupată de starea lui Zack decât de a lui Rayburn. El era prea încăpățânat să admită că nu i-ar face nici un bine tatălui său dacă s-ar îmbolnăvi și el. Făcu greșeala să-i menționeze și lui acest lucru.

După ce Zack plecă, Dearly și Simon o consolară pentru izbucnirea lui verbală. Făcuse o scenă urâtă înainte să-și ia haina și să iasă din casă tunând și fulgerând.

– Nu contează, le zise ea. Este foarte obosit, nu știe ce spune.

Ea nu se putea odihni și, după ce se convinsese că făcea ceea ce trebuia, se duse în bucătăria casei mari, vorbi cu cineva la telefon, luă ceva din frigider și plecă la spital.

Camille deschise temătoare ușa salonului lui Rayburn, dar era hotărâtă. Înăuntru era întuneric, existând o singură veioză care lumina slab încăperea. Își putea da seama după respirația regulată a lui Rayburn că acesta era cufundat într-un somn adânc, indus de medicamente. Zack stătea lângă fereastră. Avea mâinile rezemate de pervaz și fruntea lipită pe geamurile reci. Se întoarse când intră. Camille văzu uimirea de pe chipul lui extenuat.

– Am crezut că este o asistentă. Ce faci aici? S-a întâmplat ceva acasă? Avea vocea obosită.

– Nu. Toată lumea este bine. Tu ești cel care arată și se simte ca naiba.

Zack se uită urât la ea pe sub sprâncenele coborâte, iar ea se abținu să nu râdă.

– Mersi, spuse el pe scurt.

– Cu plăcere, răspunse ea cu blândețe. Ți-am adus o gustare. Un sendviș cu friptură rece de vită, un măr și niște prăjituri de casă. Mănâncă, îi porunci ea.

Zack ezită doar o clipă, apoi se așeză recunoscător într-un fotoliu adânc. Ea trase o masă mică și îi puse mâncarea în față.

– Mă întorc imediat cu niște lapte. Nu mai bei cafea în noaptea asta.

Fără să aștepte protestele lui, Camille se îndreptă rapid spre ușă și ieși scuturându-și capul.

Când se întoarse cu o cutie cu lapte pe care o cumpărase de la un automat, observă că sendvișul dispăruse deja și Zack trecuse la măr. În timp ce mesteca, încerca

să nu ronțăie prea zgomotos și să nu deranjeze liniștea din încăpere.

Ea își înăbuși un chicotit când îi văzu efortul și primi încă o privire întunecată și încruntată pentru tentativa ei de a se amuza pe seama lui. El termină în tăcere masa ușoară și bău laptele dintr-o singură înghițitură lungă.

– Foarte bun. Mulțumesc.

Zack se șterse la gură cu un șervețel și începu să pună gunoaiele în punga de hârtie în care îi fusese adusă gustarea.

– Mă bucur că ți-a plăcut. Mă întorc imediat.

Plecă din nou, dar se întoarse în doar câteva secunde. Zack își reluase poziția de lângă fereastră și își masa ceafa cu o mână în timp ce cu cealaltă încerca fără succes să-și acopere un căscat. Camille intră împreună cu o asistentă cu înfățișare autoritară care ținea în sus o seringă cu un ac lung și intimidant.

Camille știa că Zack va crede că medicamentul era pentru tatăl său. Când Camille și asistenta îl încolțiră la fereastră, ea observă privirea lui derutată.

– Dă-ți pantalonii jos, Zack.

Femeia nu știa dacă el era surprins de tonul ei imperios sau de cuvintele necuviincioase, dar privirea lui buimacă era aproape comică. Ea își ținu mușchii feței într-o expresie serioasă.

– Despre ce naiba vorbești? mârâi el.

– Am spus să-ți dai pantalonii jos. Îți vom face o mică injecție care să te adoarmă. Vocea ei curgea cu acea veselie siropoasă, nesinceră pe care o foloseau asistentele la pacienții dificili.

– Pe naiba o să-mi faceți! spuse Zack sfidător.

– Sunt ordinele doctorului Daniels. Dacă insiști să stai în această cameră, va trebui să dormi. Acum, ai de gând să te comporți ca un soldat mic și bun sau vom

fi nevoite să chemăm un infirmier care să ne ajute să te punem jos?

Era sigură că în acel moment Zack ar fi ucis-o cu plăcere. Nimeni nu manipulează un bărbat ca Zack Prescott și scapă pentru multă vreme.

Zack se uită de la ea la asistenta îmbrăcată cu o uniformă albă scrobită, care își încrucișase brațele peste pieptul de proporții impresionante. Ochii ei care nu clipeau îl priveau cu o față care arăta de parcă fusese modelată din lut și avea duritatea diamantului. În ciuda mâniei lui, Camille îl văzu pe Zack înghițind în sec la vederea acului și își înăbuși alt hohot de râs.

– Nu îmi veți face nici o afurisită de injecție. Nici dacă îl chemați pe însuși Hippocrates să o facă cu mâna lui.

Maxilarul îi era încordat, și își încleșta și descleșta pumnii pe lângă corp. Camille recunoscu semnele. Era pe cale să explodeze.

– În acest caz, am să-ți mai ofer o alternativă, spuse ea și se întoarse spre asistentă. Vă rog să aduceți patul.

Asistenta pufni cu dispreț spre Zack și apoi ieși din salon fără să facă zgomot. Se mișca surprinzător de agil pentru o femeie de proporțiile ei.

– Le-am cerut să-ți aducă aici un pat pliant. Voi sta de veghe și voi avea grijă de domnul Prescott. Ai cuvântul meu, dar, Zack, trebuie să te odihnești puțin. Te rog. Pentru binele tău și pentru al tatălui tău. Ce bine îi vei face dacă te vei prăbuși de epuizare? Și el nu se poate face bine, dacă își face griji pentru tine. I-am promis că voi avea grijă de tine și am de gând să-mi țin promisiunea.

El oftă și își trecu mâna obosită prin părul încâlcit.

– Vei sta de veghe? Toată noaptea?

– Până când te trezești tu dimineață, promise ea.

Ușa se deschise chiar atunci, și un infirmier împin se în salon un pat mic. Omul plecă la fel de discret precum venise.

Zack se uită la Camille și apoi i la silueta de pe patul de spital, care dormise în mod mi iraculos pe toată dura ta agitației. Camille văzu cum Zackk își coboară umerii și citi resemnarea de pe chipul său. Apoi zâmbi strâmb.

– Fotoliul acesta nu este chiarr atât de rău dacă ești destul de obosit. Îi arătă fotoliul moale din imitație de piele. Se îndreptă spre baie și intrră înăuntru, închizând ușa în urma lui.

Camille se așeză pe el, pregătindu-se de veghea de noapte. Zack stinse lumina de la baie și se apropie de pat, uitându-se neîncrezător laa el.

– Nu cred că am să încap în cchestia asta afurisită, se plânse el în timp ce-și scotea pantofii.

Camille râse încet.

– Vei adormi atât de repede, încât nici nu vei observa. Se lăsă pe spate în fotoliul moale, apoi își îndreptă spinarea când îl văzu pe Zack dezbrăcându-se de cămașă și desfăcându-și cureaua. Ce facci? întrebă ea pe o voce cu o octavă mai sus.

– Ce ți se pare că fac? Îmi scot hainele. Ar fi trebuit să fiu un gentleman și să-ți cer sșă te întorci?

– Dar... nu poți dormi aici.... așa, băigui ea.

– A fost ideea ta, mai ții miinte, domnișoară Jameson. Tu mi-ai spus să-mi dau paantalonii jos. Sunt sigur că nu o voi supăra pe asistenta Chip-de-Piatră. Cred că le-a văzut pe toate.

Își scoase blugii fără să ezite,, iar Camille se îmbujoră și se uită în altă parte.

– N-ai de gând să vii să măi săruți de noapte bună? glumi el din partea cealaltă a încăperii slab luminate.

– Nu, nu am de gând! exclamă ea.

Singurul lui răspuns fu un râs ușor. Ea auzi arcurile scârțâind și foșnetul cearșafurilor aspre când Zack se foi în patul scurt; urmă un blestem înăbușit și apoi se făcu liniște. Așa cum anticipase, respirația lui regulată, câteva clipe mai târziu, indica faptul că adormise imediat ce își îngăduise să se întindă.

Ei bine, își îndeplinise misiunea, dar era îngrijorată. Totul decursese bine până când el se dezbrăcase. Deși încăperea era slab luminată, întunericul nu ascunsese în întregime trupul lui magnific. Și-l aminti culcat în patul mare din apartamentul de la Snow Bird, acoperit doar cu strălucirea focului. Gândul îi aduse fiori tulburători prin tot corpul, și se foi incomodată pe scaun.

Orele nopții se scurseră încet, monotonia fiind întreruptă doar de vizitele periodice ale asistentelor la patul lui Rayburn.

Camille se simțea incredibil de liniștită, stând pe fotoliu sau în picioare lângă fereastră, deoarece în fiecare minut în care se aflase acolo, Zack avusese un somn adânc. Când primele raze de lumină începură să pătrundă în cameră, ea trase jaluzelele și încăperea fu învăluită din nou în întuneric. Voia ca noaptea aceea să dureze cât mai mult posibil.

După aproximativ o jumătate de oră, intră în baie închizând cu grijă ușa în urma ei înainte să aprindă lumina și să o stingă din nou înainte să deschidă ușa. Traversă ușor camera îndreptându-se spre fotoliu, și, când trecu pe lângă patul mic al lui Zack, mâna lui ieși de sub pătură și o apucă de un genunchi. Ea își puse mâna la gură ca să nu țipe de frică, se împiedică de pat și căzu peste Zack.

Apoi se ridică și se uită urât la fața lui umbrită.

– M-ai speriat de moarte! şopti ea. E o minune că nu am ţipat să se audă în tot spitalul. Şi cum ai fi explicat sperietura mea?

El ridică din umeri, iar ea putea să vadă că zâmbea larg.

– Dă-mi drumul, icni ea când el îşi strânse mâinile în jurul taliei ei.

– Nu.

– Ba da!

– Nu!

– Zack, te rog. Poate să intre cineva.

– Ştiu programul spitalului de-acum. Am timp să-ţi plătesc pentru noaptea trecută.

O răsturnă peste el, şi Camille încercă să tragă cu disperare de partea de jos a fustei. Aceasta i se ridicase până la jumătatea coapselor în timpul încăierării lor. Puse bătăile nefireşti ale inimii sale pe seama faptului că o speriase şi nu pentru că era culcată peste el, care era acoperit doar de un cearşaf şi de o pereche de boxeri.

– Nu... protestă ea, dar cuvântul fu înăbuşit când gura lui Zack o revendică pe-a ei.

Braţele lui erau ca nişte benzi de oţel pe spatele ei. Ea se împotrivi, punându-şi mâinile în faţă, încordându-şi braţele şi luptând ca trupul ei să nu se atingă de al lui.

Buzele lui erau convingătoare, şi, în ardoarea sărutului, Camille îşi simţi membrele relaxându-se pe măsură ce căldura limbii lui cercetătoare îi răspândi un foc lichid prin vene, topindu-i hotărârea, întunecându-i mintea, anulându-i voinţa. Se prăbuşi pe pieptul lui cu un geamăt. Braţele lui îşi slăbiră strânsoarea de fier şi începură să-i mângâie spatele cu o tandreţe care crea o legătură mult mai puternică decât încleştarea de adineaori.

– Ţi-am spus vreodată ce fund drăguţ ai? întrebă el sărutând-o în timp ce îşi vârî mâinile sub fusta

ei și și le trecu peste obiectul admirației sale. Căldura mâinilor lui mișcându-se peste chiloții ei de mătase era amețitoare.

– Nu! Nu mi-ai spus așa ceva. Te-aș fi pălmuit peste față, ripostă ea cu convingere.

El o sărută din nou, iar simțurile ei se înecară într-un ocean de plăcere.

– Zack, te rog, nu mă săruta așa, îi ceru ea când el își mută în cele din urmă gura pentru a-i explora zona din spatele urechii.

– Îmi pare rău, chicoti el. Acesta este singurul mod în care știu să sărut.

– Știi la ce mă refer, continuă ea când se ridică peste el.

Zack profită de situație ca să o întoarcă pe spate, astfel încât să fie el cel care o privea de sus.

Cearșaful îi căzuse pe șolduri, iar pieptul acoperit de păr era la același nivel cu fața ei îmbujorată. Crucea de aur stătea atârnată de lanțul său chiar în fața ochilor ei. Rămăsese fără suflare.

El îi îndepărtă buclele încurcate și spuse râzând ușor:

– Din câte îmi amintesc, primul pat în care am fost împreună era puțin mai mare decât acesta.

Ea se desprinse din brațele lui și se dădu jos din pat înainte ca el să poată reacționa.

– Ți-am spus că nu vreau să vorbesc despre asta, strigă ea cu vehemență, după care se uită spre patul lui Rayburn să vadă dacă îl trezise.

Din fericire, el încă dormea adânc.

– De fiecare dată când aduci vorba despre Utah, demonstrezi cât de insensibil poți să fii. Te-am rugat să nu mai discutăm despre Snow Bird.

Încercă să-şi aranjeze fără succes hainele din cauza degetelor care-i tremurau.

– Ei bine, nu fac mereu ceea ce-mi ceri, nu-i aşa? şopti el cu asprime când coborî din pat şi se îndreptă spre ea. Vreau să clarificăm asta aici şi acum. Oare noaptea petrecută cu mine în Snow Bird a fost atât de odioasă pentru tine? Mă faci să par ca o hoardă de vikingi care caută fecioarele din sat şi tu eşti singura pe care au găsit-o. Eu nu-mi amintesc ca lucrurile să fi stat aşa. Nu ai fost violată, Camille. Nu-mi amintesc să fi ţipat sau să fi lovit, sau să fi muşcat... ei bine, poate ai muşcat puţin, adăugă el cu o sclipire vicleană în ochi în timp ce-şi frecă un loc de pe umăr.

Când pricepu aluzia, Camille rămase înmărmurită.

Bătu din picior.

– Eşti demn de dispreţ. Nu eşti un gentleman. Apoi gemu şi îşi întoarse capul. Şi nu pot să mai stau aici să vorbesc cu tine, dacă nu-ţi pui nişte pantaloni pe tine.

Îşi ura tremurul din voce şi încercă să-l controleze când îl auzi murmurând:

– O, la dracu'. Bâjbâi prin întuneric după blugi şi, când îi găsi în cele din urmă, şi-i puse pe el şi ridică repede fermoarul. E mai bine? râse el de pudoarea ei.

– Da, mulţumesc, spuse ea înţepată.

– Cu plăcere, răspunse el blând, iar Camille îl urî pentru calmul lui. Vreau să ştiu ce a fost atât de urgent de a trebuit să mă părăseşti fără să-ţi iei rămas-bun. Vreau să ştiu acum!

Nu exista nici o ezitare în tonul său imperativ. Încetase tachinările.

– Eu... am fost... ruşinată, umilită. Am intrat în patul unui străin şi mi-ai luat... Este singurul lucru pe care o femeie... Ar fi trebuit să aparţină bărbatului

cu care mă voi căsători. Nu se putu abține și izbucni în plâns. Dacă rămâneam însărcinată?

Îl văzu albindu-se la față și apoi gemând:

- O, Doamne...

Ea se grăbi să-l liniștească.

- Nu, nu am rămas, dar s-ar fi putut întâmpla. Nu am fost... protejată. Eu nu mai făcusem niciodată... tu ai luat...

- Nu am luat nimic exact, Camille. Nu știam că nu mai fuseseși niciodată cu un bărbat. Dacă mi-ai fi spus, te-aș fi lăsat în pace. Își trecu o mână prin păr și o frecă pe cealaltă de piept. Nu, nu aș fi făcut-o, recunoscu el oftând. Apoi spuse impacientat: La naiba, nu știu ce aș fi făcut și este inutil să presupun. S-a întâmplat așa cum s-a întâmplat. Nimic nu poate schimba asta. Și, sincer vorbind, nu pot spune că regret că m-am culcat cu tine.

- Asta este diferența între bărbați și femei, Zack. Cel puțin această femeie. Pentru tine a fost doar un lucru ocazional. Pe mine m-a distrus. De fiecare dată când mă gândesc la asta mă simt neînsemnată și murdară. Nici un bărbat cumsecade nu mă va mai dori vreodată. Nu mai am nici un respect față de mine însămi, așadar, cum să mă pot aștepta la respectul altei persoane?

- Distrusă, neînsemnată, murdară? Își ridică vocea cu fiecare cuvânt. Ei bine, îți mulțumesc al naibii de mult. Nu credeam că felul meu de a face dragoste este atât de animalic, încât să poată scădea cuiva stima de sine la un nivel atât de jos. Își adună restul hainelor; părul îi stătea într-o claie dezordonată.

Era furios. Camille știa ce efort depunea ca să nu strige cât de tare îl țineau plămânii. Se îmbrăcă, veni spre ea și o apucă de umeri.

- Când tu și acel tip cumsecade veți fi în cele din urmă împreună și îi vei explica cu lacrimi în ochi cum

ţi-ai pierdut virginitatea în mâinile unui maniac josnic, ahtiat după sex, să-i explici şi asta.

Îi zdrobi trupul de al lui. Era un sărut adânc, jignitor, complet lipsit de căldura şi de gingăşia săruturilor din urmă cu doar câteva minute.

După ce îi posedă cu totul gura şi îşi mişcă mâinile peste ea într-un mod înjositor, o împinse departe de el şi se îndreptă spre uşă. Chiar atunci, asistenta care îl ameninţase cu acul noaptea trecută intră cu micul dejun şi cu medicamentele de dimineaţă pentru Rayburn.

– Dumnezeule! Tu nu-ţi iei niciodată liber? urlă Zack când ieşi pe uşă, trecând pe lângă pieptul ei mare şi aproape dărâmând tava din braţele ei.

Sub privirea curioasă a asistentei, Camille îşi înşfăcă poşeta şi haina şi ieşi repede, cerându-i asistentei să-i spună lui Rayburn că avea să se întoarcă mai târziu.

capitolul 8

Scena îngrozitoare din rezerva de spital o făcu pe Camille să se simtă şi mai vulnerrabilă decât înainte în prezenţa lui Zack. El avea puterea să o rănească profund şi să o dezarmeze, iar acest lucru îi oferea un control înfricoşător asupra ei. Păstră o distanţă cât mai mare faţă de el ca nu cumva să vadă cât de mult o făcuse să sufere.

Îşi vorbeau cu politeţea rece a unor străini şi doar atunci când erau nevoiţi. Acceptaară în mod tacit că începând cu noaptea aceea, vor rămâne cu schimbul în salonul lui Rayburn. Patul pliant ffusese lăsat acolo ca să fie folosit în nopţile pe care le pettreceau alături de el.

După încă o săptămână, Zack : recunoscu în cele din urmă că Rayburn se recupera desttul de bine ca să rămână singur. Acum era capabil să facă plimbări scurte de-a lungul holurilor, însoţit de obiccei de câte o asistentă atrăgătoare, deoarece toate făcusseră o pasiune pentru gentlemanul din sud cu părul albo.

Camille continuă să-l viziteze pe Rayburn cel puţin o dată pe zi, deşi era ocupată cuu redecorarea casei. Se părea că până şi cei mai profesionişti muncitori pe care îi angajase aveau nevoie de ea peentru a le răspunde la nenumărate întrebări ori să le deea sfaturi, sau să le ofere acordul. Pe cât de istovitoare era vigilenţa ei constantă, pe atât de mult prefera ca meserriaşii să se asigure că făceau totul conform instrucţiunilcor ei, decât să greşească şi să trebuiască să repare ceva.

Faza finală a renovării oferea o perspectivă a felului minunat în care urma să arate casa când avea să fie gata. Camille era mulţumită de toate alegerile făcute şi era nerăbdătoare să-i arate lui Rayburn rezultatul planurilor lor. Deducea că mormăielile neutre ale lui Zack indicau susţinerea lui. Se simţea încrezătoare în privinţa muncii sale de la Bridal Wreath şi se felicitase pentru gustul ei excelent.

Şi apoi se produse inevitabilul.

La începutul unei după-amiezi îl observă pe Zack stând în picioare în holul larg şi uitându-se în sufragerie. Avea mâinile în şold şi picioarele încălţate cu cizme mult depărtate. Se părea că tocmai se întorsese de pe plantaţie, fiindcă purta încă jeanşii stropiţi cu noroi şi o jachetă uzată de blugi. În mână ţinea o pălărie ponosită, şi Camille îşi aminti prima ei zi din Bridal Wreath, când el o înfruntase cu aceeaşi atitudine. Încă era intimidant.

- Domnişoară Jameson, spuse el tăios când o văzu apropiindu-se. Ce naiba e asta?

Camille îşi feri ochii de la privirea aprigă şi albastră pe care o fixase asupra ei şi se uită către sufragerie. La ce se referea? Ea observa că zugravii aproape terminaseră un perete al încăperii.

- Se zugrăveşte peretele, răspunse ea simplu. Am decis să nu folosim tapet. A fost dat jos de săptămâni...

- Văd şi eu ce fac ei. Şi ştiu foarte bine că tapetul a fost dat jos. Tonul lui era măsurat, extrem de politicos şi binevoitor, asemănător cu cel folosit de cineva care se adresa unui imbecil incurabil şi neajutorat. Eu vorbesc despre culoarea scandaloasă cu care îmi mâzgălesc pereţii!

Camille selectase verdele intens ca pădurea după ce alesese acea culoare pentru zona covorului din

sufragerie. Nepreţuitul covor Aubusson era o piesă originală în casă şi încă îşi păstrase frumuseţea. Ea voia să-l păstreze în încăpere, dar să adauge decorului o notă de modernitate. Pernele scaunelor din sufragerie erau acoperite cu un material în care erau amestecate nuanţe de verde-închis cu bej şi piersică. Era o paletă contemporană de culori, dar se armoniza frumos cu arhitectura colonială a casei.

Se uită la Zack şi spuse cu cât de mult aplomb fu în stare să adune sub privirea lui ucigătoare:

– Se numeşte culoarea vânătorului.

– Nu mă interesează cum se numeşte. Nu-mi place. O să mă simt de parcă aş mânca într-o mlaştină. Am văzut ape de mlaştini cu nuanţe mai frumoase de verde decât asta!

În timp ce gesticula nebuneşte, îşi scăpă pălăria din greşeală. Aceasta zbură prin încăpere şi ateriză într-o cutie deschisă de vopsea verde. El blestemă pereţii cu o înjurătură care ar fi făcu un marinar să roşească. Lui Camille i-ar fi plăcut să râdă văzând cum pălăria lui se scufunda încet în cutia de vopsea, dar expresia furioasă cu care se întoarse spre ea îi paraliză orice urmă de umor înainte să aibă ocazia să se manifeste.

Înghiţi în sec şi încercă să-şi controleze vocea să nu tremure când explică:

– Zack, nu o să arate atât de închis la culoare când tâmplăria va fi vopsită în alb. Nu va exista nici o draperie grea. Am pus să se facă o cornişă din acelaşi material care va acoperi şi scaunele. Ferestrele vor fi acoperite doar cu obloane albe. Va fi superb, te asigur. Verdele acesta este o culoare modernă şi foarte apreciată.

– Este excelentă pentru ziua de Crăciun. Ce facem cu celelalte trei sute şaizeci şi patru de zile ale anului?

Sarcasmul lui o rănea şi îşi dădu seama că de-acum zugravii lăsaseră pensulele din mâinii şi ascultau controversa cu un interes. Simon şi Dearly ieşiră din bucătărie şi stăteau pe hol, menajera frământându-şi mâinile neliniştită. Doamna care fusese angajată să facă draperiile din salon se opri din măsurat şi asista la scenă. Dacă intenţia lui Zack era să o umilească în faţa tuturor şi să răspândească în tot oraşul Natchez vestea că decoratoarea lui avea un gust îngrozitor şi nu îşi cunoştea propriul domeniu, atunci se descurca foarte bine. Ea încercă încă o dată să fie rezonabilă:

– Există nenumărate moduri de a decora. Primăvara se pot folosi buchete de flori pastellate, iarna flori albe, iar toamna crizantemele aurii şi arămii ar fi...

– Este foarte interesant, dar ideea este că nu-mi place. Schimb-o.

Cu acea întrerupere grosolană, el se răsuci pe călcâie şi ieşi pe hol.

– Ba nu o schimb!

Cuvintele ieşiră înainte ca ea să aibă timp să-şi măsoare răspunsul furios. Încercase să fie calmă, rezonabilă şi să împiedice o scenă, dar el dorise să continue cu încăpăţânare. Ea îşi îndreptă spatele şi din ochi îi fulgerară scântei aurii care îl înfrumtară sfidător pe Zack când se întoarse şi se uită la ea.

Zack îşi încleştă mâinile pe lângă corp. Maxilarul i se mişcă preţ de câteva secunde înainte să spună pe un ton calm:

– Îmi dai voie să-ţi reamintesc, domnişoară Jameson, că eu plătesc facturile pentru această renovare. Sunt sigur că acest lucru îmi oferă dreptul la o opinie. Şi, în cazul în care ai uitat, aceasta este casa mea.

– Este adevărat, domnule Presscott, dar îmi dai voie să îţi reamintesc că tatăl tău a fosst cel care m-a angajat,

nu tu. M-am consultat cu el când am ales această culoare, și dacă el nu crede că trebuie schimbată, va rămâne așa cum este.

– Când or zbura porcii, domnișoară James.

– Așa să fie, domnule Prescott.

El făcu câțiva pași mari spre ea, iar ea își ridică mâinile ca să-l oprească.

– În semn de respect față de dezgustul evident pentru alegerea noastră și a lipsei tale de încredere pentru deciziile mele, mă voi rezuma la asta: În cazul în care tatăl tău va fi de acord cu tine după ce această încăpere va fi gata, atunci o voi schimba în orice fel dorești – pe cheltuiala mea.

În aer atârna o tăcere grea și expectativă. Zack nu spuse nimic, doar o privi urât. În cele din urmă, ea se uită ostentativ la zugravi, iar ei se întoarseră imediat la treabă. Simon și Dearly se retraseră cu înțelepciune.

Când trecu pe lângă Zack, el întinse mâna și o prinse de braț.

– De asemenea, îmi datorezi o pălărie nouă, mârâi el.

– Du-te dracului, răspunse ea cu blândețe și cu vocea plină de sarcasm. Își desprinse brațul din strânsoarea lui și își continuă drumul pe hol.

Într-o zi la prânz, Zack o luă prin surprindere când îi ceru să meargă împreună cu el la spital în după-amiaza aceea. Trecuseră aproape două săptămâni de la noaptea în care îl înfruntase în salonul lui Rayburn, două săptămâni de când se certaseră în legătură cu Snow Bird și de la insultele lui care o răniseră. Și trecuseră doar câteva zile de la altercația din sufragerie. Nu își mai vorbiseră după aceea, dar reușiseră să se ferească unul din calea celuilalt.

El trebuie să fi văzut uimirea de pe fața ei, pentru că spuse repede:

– Nu a fost ideea mea. Tata a cerut să vin împreună cu tine în această după-amiază. Habar nu am care este motivul.

Astea fuseseră toate cuvintele pe care i le adresă în timp ce mâncau salata de pui delicioasă preparată de Dearly, în camera mică pentru micul dejun de lângă bucătărie. Când se ridică de la masă, el întrebă:

– În cât timp ești gata?

– Dă-mi o jumătate de oră.

– Bine, răspunse el și părăsi încăperea.

Lacrimi de frustrare și durere îi înțepau pleoapele, iar ea și le șterse înainte să o poată vedea Dearly când strânse farfuriile de pe masă. Casa avea să fie gata peste câteva săptămâni și ea urma să plece pentru totdeauna de lângă Zack. Nu avea să mai fie supusă batjocurii sale ridicole și umilitoare. De ce acest gând nu o făcea să se simtă ușurată? De ce oare o cufunda într-o disperare și mai mare?

– Camille, când plecați la spital? Întrebarea lui Dearly o trezi din visare.

– Ce? Oh. Cred că peste vreo jumătate de oră, răspunse ea absentă.

– Atunci veți ajunge acolo pe la ora două? insistă Dearly.

– Păi... da, cred că da. De ce?

– A, nimic. Doar întrebam. Am de făcut niște cumpărături în această după-amiază și nu voiam să plec dacă aveați nevoie de mine pentru ceva.

Camille era prea distrasă de propria suferință ca să acorde atenție comportamentului curios al menajerei. Avea destule probleme pentru care să-și facă griji fără să ia în seamă ciudățeniile lui Dearly.

Traversă terasa către „casa văduvei" și își schimbă hainele. Perechea de blugi de firmă proaspăt adusă de la curățătorie stătea perfect când o trase pe ea. Își puse o cămașă turcoaz din mătase cu mâneci lungi și o curea aurie îngustă la blugi. Își pieptănă cu vigoare părul. Umiditatea nu era prea mare în ziua aceea, așa că îi permise să-l lase liber, ușor răsucit în jurul umerilor și încadrându-i fața cu cârlionți rebeli. Încerca să se convingă că nu se întâmpla nimic dacă mergea cu Zack, dar acordă totuși o atenție deosebită machiajului și chiar își dădu cu un parfum cu miros floral care îi aminti de ziua de toamnă târzie. Își puse un blazer maro din piele moale și fu gata de plecare.

Zack aștepta deja lângă Lincolnul său bleumarin când ea coborî treptele verandei și se îndreptă spre portiera pasagerului. El îi deschise portiera. Drumul până la spital fu parcurs în tăcere. Camille era dureros de conștientă de bărbatul de alături, deși se străduia să pară indiferentă. Și el purta blugi, modelul european croit strâmt pe picior, care îi punea în evidență șoldurile înguste și picioarele lungi, musculoase. Avea o cămașă sport deschisă la guler și un sacou sport de culoare bej. În acea zi își lăsase acasă pălăria de cowboy și părul îi cădea în valuri neglijente în jurul capului său aristocratic. Profilul său era aproape perfect, se gândi Camille în timp ce-l studia pe ascuns din cealaltă parte a mașinii de lux. Oftă fără să vrea, iar Zack întoarse capul și o surprinse uitându-se la el. Ea își mută repede privirea, dar nu înainte să observe ironia și disprețul din adâncurile azurii ale ochilor săi.

– L-ai mai văzut pe Rick O'Malley în ultima vreme?

Întrebarea lui Zack era întâmplătoare, dar o luă total prin surprindere.

– Mă întâlnesc cu el în seara asta.

Camille îl văzuse rareori pe Rick din seara cu meciul de fotbal. El își terminase treaba la Bridal Wreath, iar

dacă mai apărea ceva de lucru la podelele conacului, bătrânul O'Malley venea singur. Rick o sunase pe la începutul săptămânii și după ce se interesase de starea de sănătate a lui Rayburn, o întrebase dacă voia să meargă cu el la film în acea sâmbătă. Ea îi acceptase invitația nu numai pentru că îl plăcea, ci pentru că tensiunea de la Bridal Wreath devenise atât de insuportabilă, încât simțea nevoia să iasă din casă.

– Întotdeauna mi-a plăcut de Rick, spuse Zack. Este un om bun. Cumsecade. El accentuă adjectivul și îi aruncă o privire batjocoritoare. Apoi adăugă pe un ton grosolan: Desigur, poate că dorești să-l întrebi despre aventura lui cu o femeie măritată.

Camille se întoarse cu fața spre el.

– Nu te uita așa neîncrezătoare. Este un fapt cunoscut și se întâmplă de ani de zile.

Trase mașina într-un loc de parcare, frână brusc, și coborî din mașină înainte ca ea să poată răspunde cevа cu privire la noutățile cutremurătoare și incredibile.

Luară liftul până la etajul patru și, în clipa în care coborâră, Camille observă o atmosferă de așteptare aproape palpabilă. Ea și Zack trecură de oficiul asistentelor, și mai multe dintre ele încercau să înăbușe chicoteli și șoapte ca fetișcanele nedansate de la un bal de liceu. Camille se uită întrebătoare la Zack, dar el doar ridică din umeri și își continuă drumul de-a lungul coridorului.

Se opri în dreptul ușii lui Rayburn și o deschise. Camille făcu un pas în față și se opri atât de brusc, încât Zack se ciocni de ea.

Lui Camille nu-i venea să creadă! Toată încăperea era plină de flori, nu florile pe care le primise Rayburn de la prietenii care-i doreau bine, ci coșuri uriașe cu trandafiri, crizanteme și orhidee, amestecate

cu floarea-miresei și fire delicate de ferigă. În sfeșnice ornate din aramă scânteiau lumânări înalte sau candele. Patul de spital dispăruse. În locul lui se afla acum o arcadă albă din fier forjat decorată cu flori și verdeață.

Sub arcadă, Rayburn stătea ca un rege într-o pereche de pijamale albastre de mătase și cu un halat de velur pe deasupra. La brațul său se afla o femeie drăguță, scundă, a cărei față era numai zâmbet când o văzu pe Camille intrând.

– Mamă! exclamă ea răgușit.

De cealaltă parte a mamei sale stătea un bărbat pe care Camille îl recunoscu a fi preotul de la biserica lui Prescott, iar lângă el se afla zâmbărețul doctor Daniels, care arăta al naibii de mulțumit de sine însuși. Camera era plină cu alți doctori și asistente, inclusiv asistenta Chip-de-Piatră, după cum o poreclise Zack. Toată lumea zâmbea larg la Camille și la Zack. Acesta se uita pe deasupra umărului lui Camille, aparent la fel de uimit de spectacol ca și ea.

Camille auzi pe cineva suflându-și nasul cu delicatețe într-o batistă. Se întoarse și o văzu pe Dearly stând lângă radiosul Simon, care își ținea confortabil brațul peste umerii plinuți ai soției sale.

– Ce naiba... îl auzi Camille mormăind pe Zack aproape de urechea ei înainte ca Martha Jameson să se repeadă la fiica ei și să o îmbrățișeze cu căldură.

– Camille, draga mea, radiezi. Sunt foarte fericită pentru tine. Când m-a sunat Rayburn și mi-a spus că tu și Zack v-ați îndrăgostit la prima vedere, am fost cel puțin surprinsă! Am vrut să te sun imediat și să aflu toate detaliile minunate, dar el mi-a cerut să nu o fac astfel încât să poată planifica această mică reuniune. Și el este Zack! O dădu la o parte pe Camille și luă mâinile lui Zack în ale ei, privindu-l cu admirație. Este la fel

de frumos precum mi-am imaginat. Camille, tu ai fost întotdeauna foarte pretenţioasă la bărbaţi, aşa că am ştiut că va fi arătos. Începusem să-mi fac griji că nu vei găsi niciodată pe cineva suficient de „perfect"! Zack, eu sunt Martha Jameson. Am toată încrederea că vei avea grijă de fiica mea. Desigur, iniţial am fost preocupată de diferenţa de vârstă şi de perioada scurtă de timp de când vă cunoaşteţi, dar Rayburn m-a asigurat de dragostea ta de neclintit. Dacă semeni cu tatăl tău, atunci ştiu că eşti un gentleman adevărat. Te rog să-mi spui Martha.

Zack dădu mâna cu Martha şi îi permise să-l sărute pe ambii obraji. Camille îşi dădu seama că era complet derutat.

– Haideţi acum, dragilor, nu fiţi timizi. Toată lumea vă aşteaptă.

Martha îi luă de braţ pe Camille şi pe Zack şi practic îi târî în încăpere până când ajunseră în faţa lui Rayburn, ai cărui ochi străluceau sub sprâncenele albe ca zăpada.

– Ce naiba se întâmplă? îl auzi Camille pe Zack şoptind în urechea lui Rayburn când îl îmbrăţişă.

Răspunsul lui Rayburn nu fu confidenţial. Într-adevăr, vorbi pe un ton suficient de tare încât să-l audă toată lumea.

– Fiule, pur şi simplu nu am vrut ca tu şi Camille să vă mai amânaţi căsătoria din cauza mea. Ştiu că amândoi v-aţi sacrificat de bunăvoie, dar m-am simţit atât de vinovat în privinţa asta, încât am luat frâiele problemei în mâinile mele şi am plănuit această nuntă-surpriză pentru voi.

Camille simţea cum fiecare strop de sânge din vene îi urca în cap; urechile i se înroşiră, şi s-ar fi prăbuşit dacă Zack nu ar fi venit mai aproape să o susţină cu propriul trup tremurând.

– Nu seamănă cu ceea ce am visat întotdeauna pentru nunta ta, draga mea, spuse Martha. Dar cred că așa este chiar mai bine. Este diferit, cu siguranță, și e ceva despre care le poți povesti copiilor și nepoților. Și arăți la fel de frumoasă în blugi cum ai fi arătat și într-o rochie albă lungă. Sunt sigură că pe Zack nu-l deranjează.

Martha îi atingea fața lui Camille și îi mângâia părul cu afecțiune maternă și mândrie în timp ce ciripea cu voioșie.

„Trebuie să fie un vis", striga Camille în gând. „Mă voi trezi imediat și voi râde în hohote de acest vis amuzant. Sau coșmar."

Nu îndrăzni să se uite la Zack.

Și el se afla în acel vis? Al cui era visul, al lui sau al ei? Încercă din răsputeri să-și stăpânească râsul isteric pe care-l simțea clocotind în gât.

– Nu știu despre ce... începu Zack înainte să-l întrerupă Rayburn.

– Vezi tu, fiule, m-am prefăcut că dorm în dimineața aceea de acum câteva săptămâni, când tu și Camille erați aici și discutați despre Utah. Se opri pentru o clipă ca să-i lase pe Camille și pe Zack să audă acele cuvinte fatale, apoi continuă: Vorbeați despre cât de frumos ar fi să mergeți la Snow Bird în luna de miere, locul în care ați mai fost amândoi.

Camille își stăpâni un icnet scurt.

– Mi-am dat seama din conversația voastră că regretați că nu v-ați căsătorit imediat după ce v-ați cunoscut. Așa se întâmplă uneori cu dragostea. Poate să îți ia doar o zi – sau doar o noapte. Se opri din nou. Le spunea că auzise totul și că înțelesese pe deplin ce se întâmplase la Snow Bird în urmă cu doi ani. Folosea de asemenea și limbajul implicit. Nimeni în afară de cei doi implicați nu putea prinde adevăratul sens al vorbelor lui. Ești

un bărbat responsabil, Zack, şi ai î
ceea ce este corect. Nu vreau ca res
de mine şi de boala mea să te împ
este corect faţă de Camille. Nu aş
de a vă ţine separaţi, când este a
trebuie să fiţi împreună.

ai încercat mereu să faci
responsabilitatea ta faţă
mpiedice să faci ceea ce
aş putea trăi cu povara
e atât de evident că voi

Aşteptările sale erau clare per
Rayburn ştia că ea îşi pierduse vi
acum se aştepta ca fiul său să se cc
man onorabil din sud, aşa cum
se însoare cu sărmana fată distr
grijuliu, şi bun pe care-l vedeau
tau la Rayburn se afla în acelaş
tare, puternic şi categoric. Avea
Camille vedea pentru prima dat
la suprafaţă.

pentru Camille şi Zack.
e virginitatea cu Zack şi
e comporte ca un gentle-
um îl crescuse el, şi să
istrusă. Domnul blajin,
au oamenii când se ui-
elaşi trup cu un bărbat
vea o voinţă de fier, şi
dată acea voinţă ieşind

Ochii lui veseli şi albaştri de
Moş Crăciun străluceau ca oţelul,
se sustragă de la planul la care s
în aplicare.

de sub sprâncenele de
lul, provocându-şi fiul să
e se înhămase să-l pună

Se uită cu blândeţe la Cami
cu privirea şi îl ţintui câteva cli
că Zack în mod evident nu avea d
frecă palmele cu energie.

amille, apoi îşi fixă fiul
clipe lungi. Când văzu
a de gând să obiecteze, îşi

– Păi, atunci hai să începem. L
aştepte. Are un meci de golf în ac

. L-am lăsat pe părinte să
această după-amiază.

Toată lumea râse în timp ce pr
locurile.

e protagoniştii îşi ocupară

Zack şi Camille stăteau sub ar
după ce mama ei îi împinse în gr
nile umede şi reci. Rayburn şi M
pe fiecare parte.

o arcadă în faţa preotului,
grabă un buchet în mâi-
i Martha stăteau lângă ei

– Oh, Zachary, aproape era
mamei tale. I-am spus lui Simon

era să uit. Ai aici inelul
non să-l aducă. Sunt sigur

că ar fi iubit-o pe Camille și că ar fii dorit să aibă acest inel. Camille, dacă preferi altul, sunt sigur că Zack îți va cumpăra unul, dar te rog să-i faci pe plac unui bătrân și să-l folosești pe acesta la ceremonie.

Camille se uită în jos la verigheta lată din aur din palma lui bătătorită și își înăbuși un suspin.

– Eu... nu aș fi putut spera la altul la fel de minunat. Vă mulțumesc.

El fu mulțumit de răspunsul ei și își reținu lacrimile înainte să poată vorbi din nou:

– Camille, îți amintești că l-ai cunoscut pe reverendul Collins într-o duminică, după slujba de la biserică, îl prezentă el pe preot.

– Da. Bună ziua, părinte Collins, spuse ea încet.

– Bună, Camille. Nu știam că o să te cunun data viitoare când aveam să te văd! Bună, Zack.

– Părinte Collins.

– Ai emoții? întrebă preotul cu nerăbdare.

– Nu, răspunse Zack tăios.

– A, bun. Hai să începem atunci. Vom semna certificatul după ceremonie.

El continuă, și în doar câteva minute, Camille Leanne Jameson și Zachary Benson Prescott deveniră soț și soție. Se căsătorise cu bărbatul pe care-l iubea, dar cu ce preț? El o va respinge pentru tot restul vieții sale. Fusese prins în capcana de a se însura cu o fată care nu însemnase nimic mai mult decât o aventură de-o noapte. Cum rămânea cu Erica Hazelett? Zack nu era îndrăgostit de ea? Ea nu ar fi putut opri ceremonia strigând în gura mare ceea ce știa că era adevărat mai mult decât ar fi putut Zack să se opună în fața acelei adunări bizare. Fusese constrâns, și nu o va iertai niciodată pentru asta.

Camille repetă jurămintele ca o păpușă vorbitoare, repetând ca un automat pus pe modul programat.

Vocea lui Zack fusese clară şi calmă. Cel puţin nu lăsa să i se vadă ura pentru ea în faţa tuturor. Dar ce avea el să facă atunci când rămâneau singuri?

– Acum îţi poţi săruta mireasa, Zack, îl îndemnă părintele.

Se terminase, şi ea se uita pentru prima oară la Zack de când intraseră atât de nevinovaţi în încăpere. Cât de multe se întâmplaseră acolo în câteva minute! I se schimbase toată viaţa.

Ea îşi ridică încet ochii şi îi întâlni privirea albastră. Nu se aştepta la mica scânteie de afecţiune pe care o văzu acolo şi nici la zâmbetul uşor de pe buzele lui nobile. Acestea o descurajau complet, şi buza începu să-i tremure incontrolabil când simţi lacrimile care îi umplură ochii. El se prefăcea că era amabil. De ce nu putea fi acel lucru adevărat? „De ce nu mă poate iubi la fel cum îl iubesc eu?"

Zack trebuie să fi observat că era pe cale să izbucnească în lacrimi, pentru că le opri cu sărutul său. Uşor la început, cu buzele abia atingându-li-se, dar deveni un amestec tandru al gurilor lor în timp ce braţele lui o cuprinseră protector.

Când întrerupseră sărutul în cele din urmă, toată lumea aplaudă şi începu să vorbească emoţionată în timp ce firma de catering aduse înăuntru o masă lungă cu un tort de nuntă şi cu şampanie.

Camille era uimită de mulţimea invitaţilor de la nuntă. O prezentă pe mama ei persoanelor pe care le cunoştea şi ea, răspunse la toasturile obligatorii şi îi dădu lui Zack prima muşcătură din tort, care continua cu toată nebunia de parcă nu se întâmplase nimic greşit între ei.

Înainte să plece la partida de golf, reverendul Collins îi trase deoparte şi îi puse să semneze certificatul

de căsătorie, pe care îl obținuse pentru ei un prieten de-al lui Rayburn.

– Am înțeles că amândoi ați donat sânge aici, la spital, săptămâna trecută în perioada campaniei de donare de sânge. Doctorul Daniels a făcut pe ascuns toate verificările pentru voi. Felicitări, Zack. Cred că ai o mireasă frumoasă. Camille dragă, îți doresc numai bine. Sper ca în curând să botez o mulțime de mici Prescott.

Dacă Zack nu și-ar fi ținut brațul strâns în jurul taliei ei, probabil că ea ar fi leșinat.

Se întristă când află că mama ei trebuia să plece în seara aceea înapoi la Atlanta.

– Am venit doar pentru o zi, draga mea. Nu aș fi ratat-o pentru nimic în lume, dar chiar trebuie să mă întorc. Ai uitat că avem de condus o afacere?! În plus, cine își dorește să aibă mama în preajmă în noaptea nunții? Zack, contez pe tine să o aduci acasă de îndată ce se simte Rayburn mai bine. Vreau să dau o petrecere în cinstea voastră și să-l prezint pe noul meu ginere tuturor prietenilor mei. Rayburn m-a invitat la Bridal Wreath de Crăciun. Așa că o să ne vedem curând...

Doctorul Daniels o întâmpinase pe mama ei la aeroport și intenționa să o ducă înapoi să prindă avionul de întoarcere. Înainte să plece, el scoase pe toată lumea afară din salonul lui Rayburn, anunțând că petrecerea se terminase și că acela era totuși un spital cu mulți oameni suferinzi în el. Firma de catering strânse obiectele activității sale, promițându-i lui Camille că îi vor trimite florile la Bridal Wreath, astfel încât să se poată bucura de ele acolo. Patul de spital fu adus înapoi, și asistenta Chip-de-Piatră alungă pe toată lumea afară ca să-l poată pune pe Rayburn înapoi în pat.

Camille o îmbrățișă pentru ultima dată pe mama ei și o sărută pe obraz.

– Draga mea, sper doar că eşti la fel de fericită în căsnicia ta aşa cum am fost eu în a mea. Cred că Zack este perfect pentru tine. Să faceţi o mulţime de copii superbi pentru mine şi Rayburn.

– Puteţi paria că tânărul Prescott va avea grijă de asta, doamnă Jameson. Doctorul Daniels îi făcu cu ochiul lui Camille şi îi dădu lui Zack un ghiont. Haideţi să mergem acum, nu vrem să pierdeţi avionul.

Se îndepărtară pe coridor discutând amiabil, iar Camille rămase singură cu soţul ei. Soţul! Tot ceea ce denota acel cuvânt veni ca un val peste ea, inundând-o cu panică. Îi venea să alerge după mama ei şi să se agaţe de ea.

Ca şi cum i-ar fi citit gândurile, Zack o prinse de cot şi o conduse înapoi spre salonul lui Rayburn.

– Vreau să vorbesc cu tatăl meu, mormăi el, dar cu un zâmbet forţat pentru asistentele şi doctorii care îşi vedeau de treabă pe coridoare, dar care mai aruncau câte un ochi la tinerii căsătoriţi.

Ajunseră la uşa salonului lui Rayburn unde se întâlniră cu asistenta Chip-de-Piatră care tocmai ieşea.

– Unde credeţi că mergeţi? întrebă ea cu severitate.

– Vrem să intrăm să ne luăm la revedere de la tatăl meu. Dacă nu vă deranjează.

Camille ştia după liniile rigide din jurul gurii lui că Zack încerca din greu să nu-şi piardă cumpătul. Devenise un efort suprasolicitant.

– Ei bine, chiar mă deranjează, domnule Prescott. El mi-a cerut să nu las pe nimeni să intre. Este epuizat după evenimentele din această după-amiază. Tocmai i-am făcut o injecţie care să-l adoarmă şi probabil că doarme deja. Nu vă permit să intraţi înăuntru şi să-l agitaţi din nou.

Zack respiră extrem de agitat.

– Foarte bine, îl vom vedea la prima oră a dimineții.

Se întoarse, o luă pe Camille de braț și o conduse spre lift. Rămaseră tăcuți privind beculețul de deasupra ușii luminând numerele etajelor pe măsură ce liftul urca spre ei. Se uitau de parcă acel mecanism era cel mai fascinant lucru din lume.

Când se deschiseră ușile, domnul și doamna Prescott pășiră în cabină și coborâră la parter fără să-și vorbească, fără să se atingă, fără ca măcar să se uite unul la celălalt.

capitolul 9

– Este încă devreme pentru cină. Aveai ceva planificat pentru după-amiaza asta?

Camille era atât de reticentă în privința stării de spirit imprevizibile a lui Zack, încât se sperie când îi adresă întrebarea în timp ce el întoarse mașina și ieși din parcarea spitalului. Din câte își dădea ea seama, vocea lui părea controlată și nu trăda mânie.

– Eu... ăă... plănuisem să merg să fac niște cumpărături de la mall. Am nevoie de câteva lucruri, dar...

– Atunci mergem la cumpărături. M-a întrebat Dearly dacă te scot la cină. Ea și Simon sunt ocupați să-ți mute lucrurile în casa mare.

Colțurile gurii lui se ridicară într-un fel de zâmbet și se uită la ea ca să vadă dacă auzise vorbele lui. Așa era, auzise prea bine. Ea înghiți cu greu și răspunse doar încuviințând din cap în timp ce răsucea verigheta de aur pe degetul ei.

El lăsă mașina în parcarea imensă și intrară în mallul al cărui stil modern contrasta oarecum cu aerul vechi al orașului Natchez. Pe nimeni nu părea să-l deranjeze acest lucru, de vreme ce mallul era plin de clienți. Zack prinse posesiv brațul lui Camille în timp ce-și croiau drum prin mulțime. Oare ar fi crezut cineva că asta se gândise un cuplu să facă la doar câteva ore de la căsătoria lor?

Camille se opri brusc când văzu un alt cuplu venind spre ei.

– Rick! strigă ea și își puse ambele palme pe față când își aminti că avea o întâlnire cu el în seara aceea. Acum era o femeie măritată!

El părea să fie la fel de jenat ca și ea. Oare femeia scundă cu părul negru care îl însoțea avea cevade-a face cu faptul că părea stingherit? Avea un chip dulce și ochi mari căprui care păreau aproape lichizi și care aveau aceeași tristețe care îl caracteriza uneori și pe Rick.

– Bună, Rick, Laura.

Camille era bucuroasă că Zack preluase controlul situației.

– Laura Wimberly, aș dori să ți-o prezint pe Camille. Ne-am căsătorit în această după-amiază. Vă puteți fi printre primii care ne felicită.

Urmă o pauză de uimire trecătoare. Rick se uită mai întâi la Zack ca și cum i-ar fi crescut două capete, apoi la Camille, care își exprima scuzele din priviri.

– Păi, asta este minunat! spuse Rick din toată inima.

Lui Camille i se păru că era sincer.

– Zack, felicitări. Camille, numai bine. Nu puteai găsi un bărbat mai bun decât Zack Prescott. Vorbesc serios.

– Îți mulțumesc, Rick.

– Doamnă Prescott, Rick mi-a povestit foarte multe despre dumneavoastră. Mă bucur că v-am cunoscut. Sper ca dumneavoastră și Zack să fiți foarte fericiți împreună.

Vocea Laurei Wimberly era delicată și muzicală. Îi zâmbi lui Camille și lui Zack cu o bunăvoință sinceră care ajunse la inima lui Camille. Oare aceasta era femeia căsătorită despre care îi spusese Zack că Rick avea o aventură? Într-un fel, acei doi tineri nu se potriveau cu o imagine atât de scandaloasă.

Laura ridică privirea la Rick, şi bănuiala lui Camille că cei doi erau cu adevărat îndrăgostiţi se adeveri când Rick îi întoarse privirea plină de tandreţe. Se uită cu dragoste la Laura, care abia dacă îi ajungea până la mijlocul pieptului.

– Laura, cum se simte domnul Wimberly?

Întrebarea lui Zack era calmă, amabilă şi plină de... de ce? De milă?

– Nu este prea bine. Eu... aveam nevoie de câteva lucruri şi Rick... s-a oferit să mă aducă aici, se bâlbâi ea într-o şoaptă şi lăsă capul în pământ, fiind incapabilă să se uite la ei.

Rick îşi puse braţul în jurul umerilor ei, iar femeia se sprijini de el.

– Cred că mai bine mergem să ne continuăm treburile. El... domnul Wimberly o aşteaptă cât mai curând. Felicitări din nou, Zack, Camille.

Rick încuviinţă din cap către amândoi, şi, după ce îşi luă şi Laura rămas-bun cu sfială, plecară împreună.

Zack o conduse pe Camille către o alee departe de fluxul mare de oameni şi o aşeză pe o bancă liberă. Se aplecă în faţă şi îşi sprijini coatele pe genunchi, studiindu-şi mâinile împreunate.

Îşi drese vocea.

– Mi-e ruşine de mine. Trebuie să clarific situaţia. Acum câteva ore ţi-am spus că Rick are o aventură cu o femeie căsătorită. Am făcut-o intenţionat, să sune urât. Am fost nedrept faţă de el şi de Laura. Oftă şi îşi frecă repede palmele în sus şi în jos pe coapse. În primul rând, mă îndoiesc că Rick O'Malley s-ar culca cu soţia altui bărbat, indiferent de cât de mult ar iubi-o. Şi, în al doilea rând, ştiu că Laura n-ar comite niciodată adulter.

Camille era neliniștită. Nu-l văzuse niciodată pe Zack scuzându-se pentru ceva. Aceasta era o nouă latură a lui.

– Povestește-mi despre ei. Dacă nu este confidențial.

– La naiba, nu este un secret. Despre asta am fost sincer cu tine. Povestea lor furnizează subiecte noi pentru bârfele orașului. Inspiră adânc și privi în gol când începu să vorbească: Rick și Laura au început să se întâlnească din timpul liceului și a fost una dintre acele povești de dragoste care durează pentru totdeauna. Nu se întâlneau niciodată cu altcineva. Formau o instituție. Se presupunea că urmau să se căsătorească după ce terminau școala. Familia Laurei era... ei bine, nu există nici un cuvânt drăguț prin care să-i pot descrie. Erau niște gunoaie. E un miracol că Laura este cum este. În fine, tatăl ei i-a vându-o lui Jesse Wimberly. Cred că nenorocitul ăla bătrân i-a dat o mie de dolari pe ea. După icnetul de consternare al lui Camille, Zack continuă: Mda, incredibil, nu-i așa? În secolul XX. Acest Wimberly este un desfrânat, un fost contrabandist și mai în vârstă decât tata. Ei nu i-a fost ușor. Există tot felul de povești de groază despre modul în care o tratează. El e chiar mai rău decât era familia ei. Când s-a măritat cu el, Rick s-a înrolat în armată și s-a oferit să plece voluntar în Vietnam. A încercat prin toate căile posibile să fie ucis. A fost decorat cu toate medaliile pentru curaj – sau prostie. Dar, spre regretul lui, a supraviețuit și, în cele din urmă, s-a întors acasă. Cred că îți poți da seama de continuare.

– Dar de ce nu-l părăsește pur și simplu pe Wimberly? Ea și Rick aparțin unul celuilalt!

Zack fu luat prin surprindere de vehemența ei, dar răspunse calm:

– Bătrânul Wimberly este bolnav. Ea nu l-a părăsit niciodată, în ciuda a ceea ce i-a făcut el. În plus, știe cât de mult înseamnă pentru Rick religia lui. Ea nu l-ar împovăra cu vinovăția de a lua soția altui bărbat, chiar dacă ar putea obține divorțul. Ea îl încurajează pe Rick să se vadă cu alte femei, iar el o face din când în când, dar toată lumea știe unde îi este inima. Cel mai bun lucru la care pot spera este să moară bătrânul. Am auzit că acum este imobilizat la pat.

– Este un mod groaznic de a gândi, dar nu mă pot abține să sper că se va întâmpla asta. Păreau atât de îndrăgostiți.

– Ești supărată? Ai început să... să... te atașezi de el?

– O, Zack! spuse ea iritată. Bineînțeles că nu! Îmi place de el, e foarte simpatic. În ciuda felului lui glumeț de a fi, mi-am dat seama că este trist.

– Da. Cred că vrea să echilibreze acest lucru purtându-se ca un bufon.

– Este foarte tragic, murmură Camille.

Era geloasă în sinea ei pentru iubirea evidentă pe care o avea Rick pentru Laura. Zack nu s-ar uita niciodată la ea cu o asemenea căldură și afecțiune.

– Să înțeleg că a picat întâlnirea ta cu Rick din seara asta? întrebă Zack, iar Camille râse.

– Da, cred că da, răspunse ea în timp ce se plimbau pe culoarele puternic luminate ale mallului.

– De ce anume aveai nevoie, Camille?

Pe viața ei dacă-și mai amintea ce avea de gând să cumpere. Avusese o după-amiază neobișnuită.

– Era... eu... niște haine, se bâlbâi ea.

– Bine. O luă de braț și o conduse într-unul dintre cele mai bune magazine pentru doamne din mall. Când ea obiectă, el spuse cu blândețe: Acum nu mai

ai bugetul unei fete muncitoare, Camile. Dacă eu cred că îți poți permite, înseamnă că așa este.

Cu ajutorul sfaturilor atente date de vânzătoarea experimentată și plină de har, Camille probă mai multe ținute sport.

Era conștientă de faptul că Zack o studia detașat, după ce femeia îi sugerase să-i arate fiecare ținută. Alese un blazer bleumarin din lână, o fustă bej și o cămașă de crep de culoarea fildeșului.

– Cred că le voi lua pe astea, Zack. Sunt practice și ușor de purtat.

Fusese șocată de prețurile pe care le verificase în secret.

El încuviință din cap, dar întrebă:

– Nu ți-au plăcut fusta galbenă și puloverul?

– Ba da, erau frumoase, dar...

– Și costumul verde cu pantaloni, și bluza aceea... de mătase?... strălucitoare?

– Ei bine, da, îmi plac toate, dar...

– Nu ți-au venit bine?

– Îi vin perfect. Are forme perfecte de clepsidră, interveni vânzătoarea, începând să anticipeze o vânzare mare.

– Le luăm pe toate, îi spuse Zack, ignorând privirea uimită a lui Camille. Împachetați-le pe toate și livrați-le la Bridal Wreath.

– Da, desigur. Trebuie să fiți domnul Prescott! Am citit în ziare despre dumneavoastră.

Zack se uită iritat, dar spuse:

– Aceasta este soția mea...

– Așadar, v-ați căsătorit în sfârșit cu doamna Hazelett!

Camille roși până la rădăcinile părului și fața lui Zack deveni lividă de furie când îi răspunse femeii pe un ton rece și calm:

– Nu. Aceasta este soţia mea, fosta Camille Jameson din Atlanta. Vom aştepta hainele până luni la prima oră sau anulaţi achiziţia.

Vânzătoarea era îngrozită de propria gafă şi încerca să o repare cu disperare:

– Cu siguranţă, domnule Prescott. Eu voi... noi vom... Mă bucur că frumoasa dumneavoastră soţie a cumpărat din magazinul nostru. Are gusturi excelente. Vom trimite o factură împreună cu hainele. Nu trebuie să vă faceţi acum griji despre asta.

– Vă mulţumesc. Camille, am să aştept afară până te schimbi.

După ce se schimbă şi îi mulţumi încă o dată vânzătoarei uluite, părăsi magazinul şi îl zări pe Zack stând lângă una dintre fântânile din mijlocul mallului. Avea un picior sprijinit de zidul de jos al bazinului şi mâinile încrucişate peste genunchiul ridicat. Stătea de vorbă şi râdea cu două tinere. Una dintre ele era o blondă care întorcea toate privirile, cu sânii mari afişaţi sub un pulover roz strâmt. Camille se înroşi de gelozie. Zack aprecia evident dotările tinerelor. El o văzu pe Camille cu coada ochiului, şi, luându-şi rămas-bun de la tinere, veni spre ea şi o luă de braţ.

Abia făcură câţiva paşi, când Camille spuse cu răutate:

– Văd că ai reuşit să te distrezi cât m-ai aşteptat pe mine. Nu am înţeles niciodată de ce bărbaţii găsesc atractive astfel de femei vulgare.

El îşi dădu capul pe spate şi râse cu poftă, strângându-i braţul.

– Deja eşti geloasă? Nu ne-am căsătorit decât de câteva ore şi te comporţi ca o soţie arţăgoasă.

Veselia lui o înfurie şi mai tare.

– Ei bine, dacă trebuia să flirtezi, ai fi putut măcar să alegi pe cineva mai aproape de vârsta ta! Erau doar niște fetișcane.

El râse din nou chiar și mai tare.

– Le cunosc pe fetele acelea de când erau mici, iar cea cu pieptul mare este mai în vârstă decât tine, draga mea.

– Oh, răspunse Camille, jenată și refuzând să-i întâlnească privirea plină de veselă.

Cât stătuseră în mall, afară se întunecase, și în timp ce traversau parcarea către mașină, stomacul lui Camille ghiorăi tare de foame.

– Cred că va trebui să te hrănesc înainte să leșini, chicoti Zack, și își strecură mâna pe sub haina ei, punându-i-o pe stomac, exact sub sâni.

Camille se opri brusc când el își mișcă degetele pe materialul mătăsos al cămășii ei. El își puse celălalt braț în jurul umerilor ei și o trase mai aproape.

– Dacă nu ne-am afla într-un spațiu public, te-aș fi atins în alte locuri, Camille. Mă ispitești foarte tare.

Îi șopti cuvintele la ureche și o sărută ușor înainte să-și scoată mâna și să o conducă spre mașină. Ea se cuibări pe scaunul din față. Avea impresia că picioarele îi erau din gelatină.

Zack o duse să ia cina la restaurantul The Side Track. Era o gară veche renovată care se afla literalmente pe niște șine de tren. Se delectară cu o masă somptuoasă, cu friptură și cartofi copți, după un aperitiv din dovlecei prăjiți presărați cu mirodenii și parmezan ras. Zack comandă o sticlă de vin alb, iar Camille simțea o fierbințeală plăcută de la mâncare, vin și de la bărbatul – soțul ei – care se afla în fața ei. El o convinsese să mănânce la desert înghețată cu lichior și migdale.

– N-am să mai pot intra în hainele noi dacă o să mănânc așa tot timpul! exclamă ea când chelnerul cu șorț așează preparatul în fața ei.

Zack îi zâmbi cu căldură și se lăsă pe spetează ca să-și bea cafeaua. Ea îi zâmbi la rândul ei și spuse încet:

– Zack, vreau să-ți mulțumesc pentru haine. Sunt minunate. Nu trebuia...

– Camille, acum ești soția mea. Ai obținut acest statut într-o manieră neortodoxă, sunt de acord cu tine, dar tu ești exact la fel. Orice lucru material posed îți aparține ție acum. Vreau să ții minte acest lucru și să profiți de el.

El se aplecă în față și își puse coatele pe masă. Vorbi încet în timp ce ochii lui albaștri îi cercetau chipul în lumina lumânărilor.

– Camille, vreau să știi...

– De când îți scoți angajații în oraș, Zack?

Camille și Zack se întoarseră în același timp și o văzură pe Erica Hazelett stând lângă masă. Fuseseră atât de absorbiți unul de altul, încât nu o văzuseră intrând. Ea stătea lângă ei în poziția ei de model, îmbrăcată într-o rochie moale de tricot albastru care îi punea în evidență silueta zveltă și făcea ca ochii ei albaștri de gheață să pară chiar mai reci. Își așeză posesiv o mână pe umărul lui Zack, iar Camille fu copleșită de furie. „O angajată, chiar așa!"

– Bună, Erica.

Zack nu se ridică, dar se uită în sus la fața ei, care, în lumina reflectată de lumânări, era frumoasă.

Camille îi privi pe amândoi cu inima îndoită. De ce trebuia să apară ea aici și acum, să-i amintească lui Zack cum fusese obligat să se însoare cu cineva pentru care simțea doar dispreț, când aceasta era femeia pe care o iubea cu adevărat? Și ce voia să spună când

îi întrerupse Erica? Întotdeauna își făcea apariția în momente nepotrivite.

– Cred că ai cunoscut-o pe Camille, spuse Zack în timp ce Erica își mișca mâna pe umerii lui, explorându-i pe îndelete.

– Da. Bună, Camille, spuse ea pe un ton destul de rece.

– Erica, răspunse Camille.

Chiar atunci, de Erica se apropie un bărbat cu înfățișare banală, de vârstă mijlocie, pe care ea îl prezentă ca fiind un partener de afaceri al răposatului ei soț, care se afla în Natchez să se consulte cu ea în privința unor aspecte legate de afaceri. Camille nu prinse tot numele lui, deoarece Erica făcuse prezentările cu un dezinteres evident pentru însoțitorul ei.

– Nu mi-ai răspuns la întrebare, Zack. De când îți scoți angajații la cină?

Chipul frumos al Ericăi se schimonosi când își curbă gura într-un rânjet și se uită la Camille.

– Camille nu mai e doar decoratoarea noastră, Erica. Este soția mea. Ne-am căsătorit în această după-amiază.

Tonul lui Zack era lipsit de expresie, iar Camille simți deodată milă pentru el. Trebuia să fie groaznic să fii legat de o soție nedorită și apoi obligat să i-o prezinți femeii iubite.

Ochii Ericăi deveniră și mai reci în lumina lumânărilor.

– Cred că glumești, pufni ea.

– Nu, nu glumesc, răspunse Zack.

Erica își luă mâna de pe umărul lui Zack de parcă ar fi ars-o. Apoi își întoarse privirea de gheață către Camille, cu ochii scăpărând de ură. Camille aproape că simți săgețile de lumină din ochii Ericăi înfigându-se

în carnea ei şi se urî pentru că crispă în sinea ei sub răutatea acelei priviri.

Erica îşi întoarse din nou atenţia spre Zack şi îl întrebă cu asprime:

- Ce s-a întâmplat? Ai fost neglijent şi ai lăsat-o însărcinată?

Camille scoase un mic strigăt de indignare şi protest, apoi se ridică şi îşi înşfăcă poşeta şi haina. Spre surprinderea ei, Zack se ridică şi înconjură masa ca să o prindă de braţ.

Trecură pe lângă celălalt cuplu, partenerul Ericăi urmărind cu gura căscată întreaga scenă, uimit de proastele maniere şi de lipsa de bună-cuviinţă a Ericăi.

Ei se grăbiră să treacă, dar Erica îl prinse pe Zack de cot şi îl răsuci cu faţa la ea. Din moment ce şi el strângea ferm braţul Camillei, nu avu de ales şi o opri şi pe ea.

- Ce naiba crezi că faci, Zack? Ştiu că nu te-ai căsătorit cu ea din dragoste, pentru că tu mă iubeşti pe mine. O să se schimbe totul între noi? Doar simţi în continuare aceleaşi lucruri faţă de mine.

Vocea Ericăi era puternică, dar Camille remarcă şi puţină vinovăţie în ea.

Zack se uită la ea lung în timp ce Camille se ruga să moară pe loc ca să nu fie nevoită să-i audă răspunsul.

- Nu, Erica, acest lucru nu schimbă câtuşi de puţin ceea ce simt pentru tine. Apoi se întoarse brusc şi practic o târî pe Camille până la maşină.

Sentimentele ei erau spulberate. Inima şi mândria zăceau zdrenţuite undeva în adâncurile fiinţei ei. O greutate zdrobitoare îi apăsau plămânii, făcând-o să-i fie aproape imposibil să respire. Fusese de faţă în momentul în care proaspătul ei soţ nu făcuse decât să-şi declare dragostea pentru o altă femeie. Oare de ce nu oprise el ceremonia din acea după-amiază? Cu siguranţă că

Rayburn nu ar fi dorit ca fiul său și ea, căreia Rayburn ajunsese să-i poarte un mare respect, să sufere într-o căsnicie lipsită de dragoste. De ce nu oprise Zack acea șaradă înainte să meargă mai departe? Fără îndoială că ea ar fi fost îngrozită, dar acum era mai bine?

Putea să accepte să fie constant umilită, știind că soțul ei o iubea pe Erica Hazelett, dar fusese forțat să se însoare cu ea?

Cea mai groaznică parte era că îl iubea. Fiecare fibră a ființei ei striga la el să o iubească, dar știa că era zadarnic să spere că el va ajunge să o iubească. Avea să o învinovățească întotdeauna pentru că-l prinsese într-o căsătorie pe care nu și-o dorise niciodată.

În timp ce parcurgeau străzile întunecate din Natchez în drumul lor către Bridal Wreath, ea ridică un pumn încleștat pentru a-și înăbuși suspinele care îi scăpară printre buze. Nu avea nici o idee ce urma să o aștepte acolo, în mâinile proaspătului ei soț.

capitolul 10

Camille încercă, fără succes, să-şi lege bretelele cămăşii de noapte. Îi tremurau degetele atât de tare, încât treaba se dovedi aproape imposibilă. Stătea în faţa unei mese de toaletă pe care nu o mai văzuse niciodată, uitându-se într-o oglindă înaltă în care se reflecta o cameră în care nu mai intrase niciodată şi care aparţinea unui bărbat care reprezenta o enigmă pentru ea.

Când Zack parcase maşina în garajul de la Bridal Wreath, se întorsese spre ea şi spusese fără emoţie:

– Dearly şi Simon sunt foarte încântaţi de tot ce se întâmplă. Au ajuns să te placă, să te considere un membru al familiei. Ei nu ştiu nimic despre lucrurile aflate de tata. Pentru ei, noi suntem un cuplu fericit şi iubitor care şi-a înfrânat dragostea şi care acum o poate dezvălui în mod deschis. Hai să nu-i dezamăgim. Continuă să joci teatru.

El o conduse în casă, unde Dearly şi Simon îi întâmpinară cu căldură şi cu felicitări sincere. Lui Camille nu-i plăcea să-i mintă, ura să înşele pe toată lumea, dar la fel ca Zack, nu avea nici o putere să prevină acel lanţ catastrofal de evenimente. Cei doi o asiguraseră că toate lucrurile ei fuseseră mutate în camera lui Zack, dar le putea rearanja după cum credea că era mai bine. Dearly îi zâmbise drăgălaş atât ei, cât şi lui Zack, şi dinţii albi străluciseră pe chipul ei blând. Camille se apropiase de cei doi şi îi îmbrăţişase pe rând. Cu inocenţa lor faţă de adevărata situaţie, Camille se uitase la ei ca la un colac de salvare pentru sănătatea mintală şi realitate.

Zack o însoțise la etaj după ce familia Mitchell se retrăsese în apartamentul lor de deasupra garajului. El deschisese ușa dormitorului său și se dăduse la o parte ca ea să intre prima. Spre surprinderea ei, nu o urmase înăuntru. În schimb, spusese:

– Mă întorc imediat.

Încăperea avea un aer masculin, cu mobilier masiv. Camille fu încântată să vadă un șemineu mare pe unul dintre pereți, cu un foc vesel arzând în vatră. Trebuia să fie conectat la același horn cu șemineul din salon, presupuse ea, amintindu-și de amplasarea camerelor. În aer se simțea mirosul persistent al apei de colonie a lui Zack, în ciuda florilor parfumate care fuseseră livrate de firma de catering de la nuntă și aranjate frumos în cameră.

Patul de dimensiuni mari domina un perete. În locul unei tăblii obișnuite, era flancat cu rafturi de cărți. Printre rafturile încărcate și oarecum aglomerate, erau agățate desene uimitoare, fiecare dintre ele în rame înguste din alamă. Cuvertura, care era deja dată la o parte, era o fâșie simplă în nuanțe de maro, bej, și albastru. Zack avea gusturi bune.

Trecând către dulap și deschizându-l, văzu că toate hainele ei atârnau alături de cele ale lui Zack. Mai multe pălării de cowboy stăteau una lângă alta pe rafturile dulapului. Pe un alt raft erau aranjate cizme și pantofi.

Toate hainele erau așezate pe categorii – pantaloni eleganți, cămăși elegante, jachete sport, sacouri, blugi și așa mai departe. „Nimeni nu-l poate acuza pe Zack că este neglijent", reflectă ea.

Găsi lenjeria aranjată frumos în sertare, după ce trase de mai multe și le găsi pline cu șosete, batiste și lenjerie bărbătească. Intră în baia adiacentă și văzu că era mare, decorată modern și masculin, cu prosoape

cu dungi maro şi bej agăţate în cuierul din alamă. Culoarea dominantă a covorului, gresiei şi a celorlalte accesorii din încăpere era albastru-închis. Într-un vas de sticlă din apropierea chiuvetei de marmură văzu mai multe bijuterii din aur. Un pieptăn din carapace de ţestoasă, o perie, mai multe sticluţe de parfum şi loţiuni după bărbierit, toate aminteau de faptul că încăperea aparţinea lui Zack.

Îşi găsi articolele de cosmetică pe cealaltă parte a mesei de toaletă. Umplu cu apă caldă cada de culoarea ciocolatei. Făcu o baie lungă, cu spumă, în speranţa că apa caldă, îmbietoare, avea să risipească o parte din îngrijorarea faţă de viitorul apropiat.

Când ieşi din baie după ce îşi pieptănă părul şi se spălă pe dinţi observă pe pat o cutie de cadou. Neglijeul era împachetat în hârtie de mătase şi era însoţit de un bilet afectuos din partea mamei sale.

Acum stătea în faţa oglinzii, cu ţesătura verde din mătase transparentă atârnând în jurul ei în timp ce încerca să lege bretelele care ţineau cămaşa de noapte pe umeri. Cădea largă şi deschisă, cu excepţia altei perechi de panglici de satin care legau în talie partea din faţă şi cea din spate. Era consternată de reflexia ei. Neglijeul era foarte cuminte dacă priveai din faţă sau din spate, dar extrem de atrăgător din lateral, iar materialul era mult mai transparent decât îşi închipuise iniţial.

Oare ar trebui să o pună înapoi în cutie şi să aleagă altă cămaşă de noapte, una mai potrivită? Nu, mama ei sigur ar întreba-o dacă îi plăcuse, iar ei nu-i voia să mai adauge alte minciuni la minciuna pe care o trăia. Pe lângă asta, de ce era atât de emoţionată? Nu avea nici o idee despre ceea ce avea de gând să facă Zack. Oare se aştepta ca ea să împartă patul cu el sau o va muta în camera din partea cealaltă a băii?

Înainte să poată specula mai departe, auzi ușa deschizându-se. Se întoarse și îl văzu pe Zack în cadrul ușii. Lumina focului îi punea în evidență șuvițele blonde și îi conferea pielii o strălucire aurie. Arăta exact ca în Utah. Gândul o făcu să geamă încet, dar îi ieși mai mult un scâncet. Se uitară câteva clipe unul la altul, după care Zack o întrebă încet:

– Ai terminat cu baia?

Ea nu putu să răspundă din cauza nodului de emoție din gât, așa că doar încuviință din cap. El se duse la dulap, își dezbrăcă jacheta sport și o atârnă cu grijă. Următorul lucru pe care-l scoase fu cureaua, pe care o atârnă de un cuier metalic din interiorul ușii. Se aplecă și luă un descălțător de cizme din dulap, apoi așeză câte un călcâi pe rând și își scoase cizmele. Pe acestea le puse pe raftul de sus. Fiecare mișcare era calmă, meticuloasă și practică. Camille îl privi cu precauție când el se duse la un scrin și luă ceva dintr-un sertar înainte să meargă în baie și să închidă ușa.

Ea auzi stropii de apă, deschiderea și închiderea sertarelor, foșnetul hainelor și se întrebă ce să spună când se întorcea Zack în dormitor. Căsătoria aceea era o parodie, o farsă. Amândoi fuseseră forțați să o facă. Nici unul nu și-o dorea. Pentru că, deși îl iubea cu toată inima și din tot sufletul, știa că el nu o iubea, iar ea nu avea de gând să se supună dorinței lui câtă vreme nu iubirea o anima. Sexul ar trebui să fie un angajament personal și intim între doi oameni care se iubesc. Ceea ce se întâmplase în Utah fusese o greșeală pe care o regreta încă de atunci. Refuza să cadă din nou în aceea capcană. Își disprețuise slăbiciunea fizică timp de doi ani și nu avea de gând să-și petreacă restul vieții jucând teatru.

Se putea înțelege cu Zack să rămână căsătoriți – fără să fie intimi – până când se făcea bine Rayburn și putea suporta dezamăgirea separării lor. Era sigură că Zack ar fi de acord cu planul ei. Până la urmă, el ar fi dornic să se întoarcă la Erica, nu-i așa? Presupunerea proprietarei magazinului de haine că noua soție a lui Zack era Erica Hazelett trebuia să însemne că existaseră zvonuri despre iminența unei căsătorii între cei doi. Îi va reaminti aceste lucruri când va veni la ea.

Dar dacă el avea alte idei? Dacă o forța să-și îndeplinească îndatoririle conjugale? Nu, nu Zack. Nu era stilul lui. Era un bărbat rezonabil, iar ea va apela la firea sa pragmatică. Puteau să continue să fie buni prieteni, amici care scot ce-i mai bun dintr-o situație proastă, și nimic mai mult.

Se simți mult mai bine după ce decise felul în care avea să acționeze. Traversă încăperea și se așeză cu fața spre șemineu, fără să știe că silueta ei era conturată de flăcările acestuia. Acela fu primul lucru pe care-l văzu Zack când ieși din baie și stinse lumina din spatele său.

Camille știa că el se afla în cameră cu ea, iar toate deciziile ei recente se evaporară. Acestea fură înlocuite cu o anticipare emoționată când îl auzi venind în spatele ei.

Ce era în neregulă cu ea? De ce nu se întorcea să-l înfrunte și să dea cărțile pe față așa cum plănuise atât de atent? În schimb, fiecare mușchi din corpul ei se topi când simți mirosul săpunului și parfumului lui împreună cu mirosul masculin de mosc pe care-l emana.

– Îmi place cum îți stă în culoarea asta, Camille. Îți pune în evidență tenul deosebit.

Oare ea își imaginase acel sărut ușor ca un fulg de pe umărul ei gol?

– Ar trebui să stai doar în lumina soarelui sau a focului, pentru că îți face părul să strălucească minunat. Îi adună părul des și ondulat cu o mână blândă, îl ridică de pe gât și-i apăsă un sărut pe ceafă.

Ea suspină împotriva voinței ei și se rezemă de el, pieptului lui solid susținându-i spatele. O apucă de talie cu ambele mâini și mișcă materialul moale al cămășii de noapte pe pielea ei în timp ce îi adulmecă părul și pielea în spatele urechilor.

– Camille, Camille, șopti el punându-i o mână pe pântec și trăgând-o aproape de el ca să-i poată simți puterea dorinței.

Îi cuprinse un sân în mâna lui caldă și gemu răgușit în urechea ei în timp ce-i explora arcuirea delicată.

O întoarse ușor cu fața la el, și ea fu surprinsă să vadă că avea pieptul gol. Purta pantaloni de pijama care erau legați neglijent sub buric. Părul răspândit ca un evantai în partea superioară a pieptului său se îngusta într-o linie aurie strălucitoare care dispărea în betelia pantalonilor. Pe buclele aspre se afla crucea care atârna de lanțul de aur. Farmecul său masculin îți oprea inima în loc. Ea îi întâlni ochii și citi dorința care ardea în ei.

Dorință, nimic mai mult. Cu siguranță, nu dragoste. Dar era neputincioasă să asculte de judecata ei instinctivă și să se îndepărteze de el. Chiar când deschise gura să spună ceea ce știa că trebuia spus, el îi închise buzele cu ale lui și îi pecetlui cuvintele înăuntru. Gura îi era delicioasă, cu o ușoară aromă de pastă de dinți, iar ea bău din nectarul ei. Limba lui o întâlni pe a ei, se mișcă peste buzele și dinții ei, cercetându-i gura într-o explorare ispititoare.

– Am așteptat atât de mult să te am din nou, Camille. Nu mă face să mai aștept, o rugă el îngropându-și fața în adâncitura gâtului ei.

Ea îi simți mâinile umblând la panglicile de pe umerii ei. Cămașa îi căzu la picioare, formând o grămadă de mătase pe covor. El îi cuprinse fața cu ambele mâini și se uită în luminile de chihlimbar din ochii ei. Privirea lui îi devora trupul, iar mâinile o urmau, atingând locurile pe unde cutreierau ochii.

Mintea ei striga *nu*, dar trupul ei se afla dincolo de limitele înfrânării. Tremura de dorință pentru el, pentru împlinirea pe care i-o promitea trupul lui. Fiecare celulă nervoasă cânta, armonizându-se cu ale lui, construind un crescendo de emoție. „Nu în acest fel! Nu fără dragostea lui", îi spuse conștiința, dar chiar și așa, fără să vrea, brațele ei acționară fără acordul ei și îi cuprinseră ceafa.

Zack o lipi de el. Ea îi întâmpină săruturile pasionale cu propria flacără lăuntrică. Sânii ei erau apăsați de pieptul lui tare, părul auriu moale care-l acoperea tachinându-i sfârcurile până la extaz. Când degetele lui Zack nu mai reușiră să le domolească dorul, își folosi gura. Limba lui trasa cu nerăbdare conturul sfârcului excitat. Dar nu era de ajuns. Aceștia strigau alături de restul corpului pentru mai mult... mai mult.

El își înălță capul și gemu în părul ei:

– Oh, Camille, am suferit. Vindecă-mă.

Ea dădu deoparte cămașa de noapte atunci când el o ridică și o duse în pat, așezând-o cu grijă pe perne înainte să-și scoată pantalonii care îi acopereau coapsele.

O acoperi cu trupul lui. Mâinile lui blânde și buzele care o cercetau o aduseră într-o stare febrilă de dorință.

Îi primi greutatea, încântată de diferențele dintre trupurile lor.

Totul îi reveni în minte. Tot ceea ce încercase să uite, tot ce se forțase să nege ca fiind un vis, o fantezie, se revărsa înapoi odată cu trupul superb al lui Zack care se unea cu al ei.

Era o întoarcere acasă, o recunoaștere a împlinirii, a apartenenței, o întâlnire a unor suflete pereche. Această recunoaștere speriase în urmă cu doi ani o fată mai tânără și mai inocentă, făcând-o să fugă. De data asta nu mai exista nici o fugă. De data asta, Camille i se predă. Acum o prinse, o acceptă. *Acum, acum!* chiar când trupurile lor explodară în căldura intensă a pasiunii și se contopiră într-o satisfacție absolută.

Camille stătea în fața oglinzii înalte pieptănându-și părul. Se studia cu un ochi critic. Nu arăta diferit, cu excepția îmbujorării pe care ea o atribui focului din șemineu pe care el tocmai îl aprinsese și nu amintirii serii petrecute în patul lui Zack. Foamea unuia față de celălalt fusese nesățioasă și nu fuseseră dezamăgiți. Noaptea aceea din Utah pălea în comparație cu bucuria împărtășită noaptea trecută.

Își înăbuși suspinul care i se ridică în gât. La lumina zilei, realiza că nu se schimbase nimic. El tot nu o iubea. Oare de ce o trăda corpul ei așa tare? Ar fi vrut să-l urască, ar fi vrut să-l deteste, dar de fiecare dată când se gândea la mâinile lui, la buzele lui, la cum îi foloseau trupul ca pe un instrument bine acordat, începea să tânjească după atingerea, mângâierea și sărutul lui.

Dușul se opri și ea se pregăti pentru momentul inevitabil în care trebuia să-l înfrunte pe Zack. El intrase în baie înainte să se trezească ea. Camille părăsise repede căldura confortabilă a patului și se înfășurase în grabă

într-un halat care nu era transparent şi nu avea o croială prin care să se vadă prea multe. Voia să pună orice barieră putea între ea şi soţul ei. Trebuia să evite să fie vulnerabilă. Nu-şi putea permite aşa ceva.

Uşa de la baie se deschise, şi Zack intră ştergându-şi viguros părul cu un prosop. În jurul şoldurilor înguste avea înfăşurat un prosop. Altfel, corpul îi era tulburător de expus, făcând inima lui Camille să bată haotic la vederea lui.

– Bună dimineaţa. Nu trebuia să te trezeşti doar pentru că eu m-am trezit.

Era vesel, cu ochii albaştri scânteind, îndreptându-se către ea cu prosopul în jurul gâtului său puternic. Părul umed îi atârna într-un fel băieţesc, fermecător, iar zâmbetul lui strălucitor era seducător.

De ce nu putea fi gras, urât şi chel? Atunci poate că l-ar fi putut dispreţui după cum merita.

– Arăţi minunat în dimineaţa asta, Camille, şopti punându-şi mâinile pe umerii ei şi trăgând-o spre el.

Ea nu vru să capituleze când el trasă cu buzele o cărare tandră de-a lungul tâmplei ei, în jos pe obraz, oprindu-se apoi pe buzele ei, revendicându-le cu un sărut pasional. Tot corpul ei deveni rigid în timp ce se lupta cu o dorinţă care îi zdruncina deja hotărârea.

Limba lui scrutătoare întâlni buzele ei închise, la care cu câteva ore înainte găsise acceptare înflăcărată şi dorinţă împărtăşită.

El nu-i îngădui să se împotrivească, mâinile lui deveniră mai insistente şi buzele mai convingătoare. Ea îşi deschise buzele în încercarea de a se opune ardorii lui, dar el profită de ocazie ca să găsească ceea ce căuta, şi atingerea limbii lui aprinse din nou focul pasiunii pe care ea se chinuia să-l stingă.

În ciuda furiei pe puterea pe care Zack o avea asupra ei și în ciuda mustrărilor pe care și le făcea pentru slăbiciunea de care dădea dovadă, ea gemu de plăcere când el își puse o mână pe talia ei și o trase mai aproape de trupul lui tare. Găsi deschizătura halatului ei și își strecură o mână înăuntru, pipăindu-i delicat sânul în timp ce buzele lui coborâră în jos pe gât până la curbura bombată a pieptului.

– Ești minunată, Camille. Delicată, frumoasă, feminină, șopti el lăsându-i sărutări ușoare pe pielea netedă. Trupul tău mă satisface pe deplin.

Doar asta era important pentru el! Era pur și simplu o atracție fizică. Da, trupurile lor recunoscuseră imediat acea chimie dintre ei, dar ar fi trebuit să fie ceva mai mult. Trebuia să fie mai mult! Ea îi iubea trupul, și era inutil să nege acest lucru, dar îl iubea pentru mult mai multe motive.

Faptul că nu o iubea o rănea, îi sfâșia sufletul. „El iubește pe altcineva, dar mă folosește pe mine ca să-l satisfac sexual. Nu. Nu!"

Lacrimile dureroase care amenințau încă de la ceremonia ciudată din ziua precedentă ieșiră în cele din urmă la suprafață, iar trupul lui Camille se zgudui cu un alt fel de tremur, la care Zack reacționă imediat. Își ridică repede capul și o cercetă cu privirea. Urmări duios cu degetele urmele lacrimilor ei înainte să le îndepărteze.

– Ce este, Camille?

Vocea lui era blândă, dar ea văzu mica pâlpâire de furie din ochii lui și un mușchi al maxilarului care zvâcni, o caracteristică pe care Camille ajunsese s-o interpreteze ca pe un semn de agitație extremă și nerăbdare.

Ea se bâlbâi și își coborî privirea ca să evite întâlnirea cu ochii lui pătrunzători.

– Eu... te rog să nu faci... dragoste... cu mine din nou. Nu pot. Îmi pare rău.

Şi aşa era. Mult mai rău decât ar fi putut el ghici vreodată. Chiar dacă ea îl minţise, tânjea să simtă din nou minunea de a sta în siguranţa braţelor sale.

El se îndepărtă, eliberând-o din strânsoare. Camille îşi acoperi repede sânii expuşi, un gest pe care el îl urmări cu ironie şi cu un dezgust evident.

– Modul în care fac eu dragoste este atât de îngrozitor, încât mireasa mea de mai puţin de douăzeci şi patru de ore se retrage şi plânge când o ating? întrebă el dispreţuitor, cu buzele schimonosite de un rânjet.

„Nu!" strigă ea în sinea ei. „Dacă ai şti cât de mult tânjesc după atingerea ta!" În schimb, spuse cu o voce răguşită:

– Nu, Zack, nu are nimic de-a face cu asta. Ar trebui să ştii până acum că eu răspund...

Se opri, fără să mai poată continua sub privirea aceea albastră.

– Atunci ce este, Camille? Ce este!?

Frustrarea lui era evidentă.

Ea îşi frământă mâinile şi îşi muşcă buza de sus ca să o împiedice să tremure. „Te iubesc. Te iubesc."

De ce nu putea să-i spună? Poate că atunci el o va lua în braţe şi îi va declara dragostea eternă. Ea nu putea, el nu putea. El iubise cândva. Îi spusese Dearly. Oricine ar fi fost femeia aceea îl rănise profund, şi el nu fusese pregătit să iubească din nou până când îi oferise Ericăi dragostea lui. Acum fusese silit să renunţe la asta.

Camille se afla într-o situaţie imposibilă. Cum îi putea explica suferinţa ei fără să-i dezvăluie dragostea pe care i-o purta? Ea nu putea permite ca el să-i cunoască adevăratele sentimente. Ar fi prea umilitor, iar el ar privi-o cu şi mult mai mult dispreţ ca înainte.

– Eu... noi... la Snow Bird...

– La naiba, femeie, nu ai de gând să mă ierți niciodată pentru asta? El își plesni palmele și ea tresări. Cât timp trebuie să fiu pedepsit ca să fie suficient? Acum suntem căsătoriți. Ce pot să fac mai mult ca să mă revanșez față de tine?

O pedeapsă! Acea căsătorie era o pedeapsă pentru el.

Undeva, într-un loc liniștit, ascuns din inima ei, se agățase de un fir de speranță că el poate nu simțea asta, dar cuvintele lui spulberară acea speranță. O durere intensă îi sfâșie pieptul și simți că se înroșește toată de rușine. Zack aruncă prosopul din jurul gâtului pe un scaun din apropiere și izbi cu un pumn în palma celeilalte mâini, după care își puse mâinile în șold și se uită urât la ea.

Atitudinea lui arogantă și expresia de indignare îndreptățită o făcură pe Camille să treacă de la rușine și umilință la furie. El dădea din nou vina pe ea! La fel ca întotdeauna, ea văzu că ochii lui reci o acuzau.

– Nu te enerva pe *mine*, domnule Prescott. Toată această situație obscenă este din cauza ta. Tu ai fost cel care mi-a luat virginitatea fără să se gândească prea mult...

– De unde naiba știi tu la ce m-am gândit? o întrerupse el. Habar nu ai la ce mă gândeam, nu-i așa? Tu ai fugit, mai ții minte? Nu am avut niciodată șansa să-ți spun ce gândeam.

– Atunci spune-mi acum. La ce te gândeai în noaptea aceea când ai adormit lângă mine atât de liniștit și de nevinovat? strigă ea.

Pe moment, el fu deconcertat de accesul ei de mânie, dar își reveni repede, punându-și iar masca aceea impenetrabilă.

De pe buze îi scăpă o expirație scurtă, și își trecu degetele încordate prin păr înainte să răspundă resemnat:

– Nu știu la ce mă gândeam, Camille. Își întinse brațele cu palmele în sus, ca un apel mut. Sunt un bărbat singur. Am întâlnit o femeie atrăgătoare – o fată. M-am bucurat de compania ei timp de câteva zile, apoi am împărtășit ceea ce am crezut că a fost o experiență fizică satisfăcătoare. Ridică din umeri aproape scuzându-se. Nu știu ce altceva vrei să spun.

„Vreau să-mi spui că te-ai îndrăgostit de mine", se întristă ea în tăcere. Înăbuși alt val de lacrimi și întrebă:

– Nu te-ai gândit la nimic altceva?

– Ba da! La naiba, da! M-am gândit că erai foarte inteligentă. M-am gândit că erai amuzantă, simpatică. Cu siguranță știi că m-am gândit – mă gândesc – că erai frumoasă și incredibil de sexy. Mi-a plăcut părul tău și luminile aurii din ochii tăi. Vocea lui deveni răgușită. Mi-a plăcut cum arăți și cum se simțeau sânii tăi și gustul gurii tale. El făcu un pas nesigur către ea, dar când ea se dădu înapoi, el continuă fără nici o inflexiune în voce: Dacă vrei să spun că în acele câteva ore am plănuit un viitor glorios pentru noi, îmi pare rău. Nu m-am gândit la numele primilor trei copii ai noștri. Mă condamni că mi-am urmat un instinct care este mai vechi decât timpul, Camille? Un bărbat și o femeie se întâlnesc și sunt atrași unul de celălalt și apoi fac sex. Se întâmplă tot timpul.

Ea lăsă capul în jos și mormăi:

– Nu, nu și mie.

El nu răspunse la asta. În cameră era liniște, cu excepția bușteniilor care ardeau în șemineu. În depărtare, Camille o auzi pe Dearly zdrăngănind oale în bucătărie și vocea joasă, modulată a lui Simon. Lacrimile

se rostogoleau incontrolabil pe obrajii ei. Nu exista nici un motiv pentru care să le ascundă.

În cele din urmă, Zack spuse încet:

– Știu că nu, Camille. Faptul că am fost primul... singurul... a fost o surpriză, crede-mă. Și asta te face specială. Dar tu blamezi restul populației? Te aștepți ca oamenii simpli să trăiască după standardele tale?

Nu exista nici cea mai mică urmă de umor în cuvintele lui, dar Camille îi întâlni privirea fără nici o ezitare.

– Nu, Zack, nu! suspină ea. Te rog să nu crezi că sunt o mironosiță evlavioasă. Dar trebuie să trăiesc după standardele mele. Știu ce e bine și ce e rău pentru mine. Și fără... Se opri înainte să rostească „iubire" și își coborî în grabă privirea de la acei ochi albaștri care deveniseră extrem de blânzi.

El se apropie numaidecât de ea. Vocea lui era o șoaptă răgușită când întrebă:

– De ce ai fugit de mine, Camille? Își puse degetul arătător sub bărbia ei și o ridică, astfel încât să fie obligată să se uite la el.

Oare cum ar reacționa dacă i-ar spune adevărul? Ce-ar face dacă i-ar spune: „Pentru că știam chiar de atunci că mă îndrăgosteam de tine. Mi-ai posedat inima și sufletul la fel de sigur cum mi-ai posedat trupul, și am realizat că nici un alt bărbat nu va mai face asta vreodată. M-a speriat gândul că m-ai putea respinge. Nu puteam suporta ideea că m-ai putea părăsi odată ce te găsisem, așa că m-am cruțat de asta părăsindu-te prima." Nu putea face o astfel de declarație. Trebuia să păstreze o fărâmă de mândrie. Îl va convinge că fusese vorba despre altceva și se va ascunde în spatele acelui lucru.

Își umezi buzele și spuse:

– Ți-am spus că a fost ceva greșit pentru mine. M-am simțit vinovată...

– Oh, la naiba, nu! blestemă el. Ne-am întors la „ruinată, neînsemnată și murdară"? Ei bine, cu siguranță nu doresc să fiu responsabil pentru o asemenea atitudine stupidă și autodistructivă, rânji el sarcastic. Poți fi sigură, doamnă Prescott, că soțul tău nu-ți va cere nimic din punct de vedere fizic. Nu te voi mai atinge de acum nici dacă ai fi ultima femeie din lume. Stai liniștită, dragă soție, că nu te voi mai supune poftelor mele sălbatice și josnice și nu te voi înjosi năvălind din nou peste trupul tău nevinovat.

Era uimită de vehemența lui. În timp ce rămase tăcută în mijlocul camerei, el se duse la dulap și își luă o pereche de blugi, apoi trecu la scrin și smuci unul dintre sertare. Blestemă când îl deschise complet, răsturnând pe jos o parte din lenjeria ei din dantelă. Găsi în cele din urmă sertarul cu lenjeria lui de corp, și, după ce scoase o pereche de chiloți, trânti sertarul la loc.

Înainte să iasă din cameră, se opri și spuse încet, cu un calm surprinzător care suna mai mortal decât dacă ar fi țipat:

– Îți poți muta lucrurile în celălalt dormitor. Aceasta este camera mea și, din moment ce nu o să împărțim patul, nu vreau să mă împiedic de tine.

Privind-o disprețuitor, el smulse prosopul din jurul taliei și aruncă bucata de material la picioarele ei. Rămase acolo în fața ei expunându-și cu nerușinare goliciunea înainte să iasă valvârtej cu hainele în brațe.

Camille se împletici până la pat și se prăbuși în el, plângând în hohote în perna care păstra parfumul lui Zack.

capitolul 11

La micul dejun din dimineaţa aceea se stabili un precedent pentru fiecare dimineaţă de atunci încolo. Camille şi Zack stăteau unul în faţa celuilalt la masă abia putând să-şi ascundă ostilitatea. Îşi vorbeau politicos despre subiecte neînsemnate. Camille ştia că Dearly şi Simon erau derutaţi de atitudinea ciudată a tinerilor însurăţei. Ea şi Zack nu-i puteau păcăli.

În perioada aceea a anului nu era prea mult de lucru la plantaţie, iar treburile de rutină puteau fi îndeplinite de către angajaţii lui Zack, dar el pleca dimineaţa devreme şi se întorcea seara târziu. Răspundea monosilabic la întrebările politicoase ale lui Camille, dar ea presupuse că el îşi dedica cea mai mare parte din timp cailor.

El nu ieşea niciodată seara, ci se retrăgea devreme în camera sa citind o carte sau se uita la televizor în locul care era numit acum „bârlogul lui Rayburn".

Camille nu pierduse timpul şi îşi mutase lucrurile în cealaltă cameră a apartamentului principal. Era o încăpere confortabilă, deşi nu la fel de mare ca dormitorul lui Zack. Nu exista nici un şemineu. Mobilierul era din lemn de trandafir şi avea o linie elegantă, destul de asemănător cu cel din „casa văduvei".

Mama ei o suna des. Odată o întrebase dacă să-i trimită la Natchez restul lucrurilor. Camille încerca mereu să pară veselă şi să dea impresia că ea şi Zack erau extrem de fericiţi, dar se eschivă şi îi spuse mamei să nu-i trimită nimic altceva.

Nu era doar o înțelegere temporară? Oare era pregătită să o accepte ca atare? Trebuia să o facă. În orice caz, îi spuse mamei sale că ea și Zack plănuiau să facă o călătorie la Atlanta cât de curând, și avea să decidă atunci ce să arunce, ce să dăruiască și ce să ia cu ea. Era o minciună credibilă, iar mama ei nu bănui adevăratul motiv pentru care nu dorea să-i fie trimise lucrurile la Bridal Wreath. Cu cât avea mai puține lucruri de luat când avea să plece pentru totdeauna, cu atât mai bine.

În timp ce Zack își petrecea zilele la plantație, ea continuă să lucreze cu un zel fantastic la restaurarea casei. Se relaxă puțin când fu terminat noul apartament al lui Rayburn. Restul casei era aproape gata, având nevoie doar de ultimele tușe artistice.

Mai erau câteva piese de mobilier care trebuiau retapițate, dar ea putea începe partea distractivă aranjând florile de mătase, atârnând portrete și alte tablouri și oglinzi, rearanjând mărunțișurile vechi sau alegând cu cea mai mare grijă obiecte decorative pentru fiecare cameră.

Zack nu mai făcu niciodată vreo referire la culoarea din sufragerie care îi displăcuse atât de mult. Camera arăta frumos, exact așa cum anticipase Camille că avea să fie. Contrastul dintre lumină și întuneric și culorile pastelate se combinau atât de bine, încât nu erau sesizabile. Nu se putea spune decât că era o încăpere superbă și senină. Dar dacă Zack remarcă rezultatele muncii ei asidue, nu făcu nici un comentariu.

Ea păstră cât de mult putu din tema sudistă, folosind flori de sânger din mătase într-un aranjament din salon și o vază de cristal plină cu flori de bumbac prinse încă pe tulpina lor uscată, așezată pe o masă din holul de la intrare.

În timp ce făcea ultimele retușuri, simțea nevoia să verse lacrimile adunate în spatele pleopelor. Ajunsese să iubească această casă. Avea să fie dureros să o părăsească după ce termina reamenajarea și Rayburn se întorcea acasă și era suficient de sănătos, încât să-i spună că ea și Zack se despărțeau.

Până atunci orice loc de muncă avusese fusese doar atât - un loc de muncă. Indiferent de cât de mulțumită fusese de rezultat, și chiar dacă clientul avea gusturi asemănătoare cu ale ei, ea fusese întotdeauna pregătită să părăsească proiectul la finalizarea lui și să accepte provocarea altuia. De ce era atât de atașată de Bridal Wreath? Oare pentru că era îndrăgostită de proprietar?

Privi afară prin ușa de la intrare la întinderea vastă a peluzei. Zack o surprinsese angajând grădinari care să se ocupe de toaletarea copacilor și arbuștilor, care fuseseră curățați și fertilizați. Straturile de flori fuseseră plivite și în ele se plantaseră bulbi noi. La primăvară, peluza din față avea să fie la fel de frumoasă ca grădina din spate. Dispăruse aerul de neglijență și degradare pe care îl degaja Bridal Wreath când sosise Camille cu câteva luni în urmă. Oftă. Oare nu aveau să se afle niciodată acolo copii fericiți și veseli care să se joace în grădinile acelea minunate?

Își dorea foarte mult ca lucrurile să fi stat altfel. Măcar dacă ea și Zack ar putea trăi fericiți în casa aceea superbă și să întemeieze o familie care să ducă tradițiile mai departe.

Dar nu era să fie.

Să trăiască alături de Zack Prescott zilele acelea era ca și cum ar fi locuit cu un străin. Când li se întâlneau ochii din întâmplare, ai lui erau reci, indiferenți, implacabili. Îl putea auzi închizând ușa ei de la baie de fiecare dată când intra acolo din dormitorul lui. Ea asculta apa

curgând și și-l imagina bărbierindu-se în fața chiuvetei, cu prosopul înfășurat în jurul coapselor. Dacă îl deranja sau dacă observa măcar fardurile ei, ondulatorul de păr sau orice alt obiect feminin în baia lui, nu pomenea nimic despre ele. Doar o singură dată, când ea era în cadă, îl auzise încercând ușa de la baie din dormitoul lui. Nu spusese nimic când văzuse că era încuiată. Îl auzise întorcându-se și nu mai încercase ușa din nou cât timp se aflase ea acolo.

Tensiunea din casă era aproape palpabilă, dar cele mai grele momente pe care trebuia să le îndure erau atunci când îl vizitau pe Rayburn la spital. Camille și Zack mergeau împreună, de obicei într-o liniște deplină. Când ajungeau la spital, afișau niște expresii fericite, exact ca actorii greci care își puneau măști. Își jucau rolurile, având un singur spectator, prezentându-se în fața lui cu imaginea unui cuplu căsătorit și fericit. Nu vorbiseră niciodată despre șarada lor, pur și simplu așa se întâmplase, fiindcă înțelegeau amândoi că era esențial pentru sănătatea lui Rayburn să nu fie tulburat de nimic în acel moment.

În cea de-a doua săptămână a lunii noiembrie, doctorul Daniels le spuse că pacientul putea fi externat înainte de weekend.

Planurile pentru întoarcerea lui Rayburn eclipsară orice altă activitate. Chiar și Zack încetă să mai meargă la plantație pentru a ajuta ca totul să fie gata la timp. El și Simon umplură cu atât de multe plante camera lui Rayburn, încât Zack spuse că dacă se va întâmpla vreodată ca ei să aibă nevoie de bani, își puteau deschide o pepinieră. Dearly planifică mesele ținând cont de regimul strict recomandat de doctorul Daniels pentru Rayburn și improviză modul în care putea transforma mâncarea fadă și fără gust în feluri mai apetisante, dar respectând

restricțiile impuse lui Rayburn. Camille era nerăbdătoare să afle dacă îi vor plăcea noile lui camere.

Verifică fiecare detaliu și mută de zeci de ori mobilierul până să se declare mulțumită.

Relația cu Zack se afla mereu în gândurile ei.

Dearly și Simon erau prea cumsecade ca să comenteze, deși ea știa că simțeau tensiunea dintre ei. Și, bineînțeles, știau că ea se mutase în celălalt dormitor și că ea și soțul ei nu dormeau împreună. Acum, că Rayburn urma să locuiască la parter și îi era interzis să urce scările, nu avea să afle despre asta. Cel puțin nu imediat. Dar oare putea continua acel joc de teatru chinuitor și acasă, așa cum făcea timp de o oră la spital? Când mergeau pe coridoarele spitalului, coapsele lor se atingeau. Când stăteau împreună pe marginea patului lui Rayburn, Zack își punea adesea brațul pe umerii ei sau o lua de talie, trăgând-o mai aproape. O ținea de mână și își trecea degetul mare peste încheietura ei. Îi săruta ușor degetele cu buze calde înainte să-i elibereze mâna. Odată, își plimbă degetele în sus și în jos pe brațul ei într-o dezmierdare distrată care îi făcu inima să tresalte. De câteva ori, se aplecase și o sărutase delicat pe frunte. Respirația lui făcuse să se miște părul de la tâmple.

Știa că gesturile acelea erau pentru binele socrului ei, dar ea răspundea exact la fel, și rămânea mereu cu un sentiment de silă față de sine în privința sensibilității propriului ei trup. Cum avea să reziste dacă el continua să facă și acasă gesturile acelea mici în timp ce se aflau în preajma lui Rayburn? Își dorea să cadă în brațele lui Zack și să-l roage să-i calmeze bătăile rapide ale inimii și să-i satisfacă dorința care o devora chiar dacă ea negase că exista.

*

George Daniels insistă să-l aducă el acasă pe Rayburn cu mașina, astfel încât familia să-l poată întâmpina în mod corespunzător pe proprietarul casei.

Zack și Camille stăteau pe noua verandă din fața casei, privind cum mașina elegantă străbătea aleea pe care o reparase Zack. Când începuse să se apropie, el își puse brațul posesiv în jurul taliei ei. Probabil că ea își imaginase că degetele lui atingeau cu îndemânare partea de jos a sânului ei. Dar atunci de ce i se oprise respirația și trupul lui Zack se încordase?

Dearly plânse abundent în batistă când Rayburn urcă scările și o îmbrățișă. El dădu mâna cu Simon și apoi îi îmbrățișă pe Camille și pe Zack.

– Bine ai venit acasă, tată. Ne bucurăm că te-ai întors.

Vocea lui Zack era ușor răgușită. Camille știa că se străduia să-și păstreze cumpătul. Își iubea foarte mult tatăl. Ea trebuia să știe mai bine ca oricine cât de mare era acea dragoste. Câți bărbați s-ar căsători cu o femeie pe care o detestă doar pentru a-și mulțumi un părinte?

Erau toți foarte nerăbdători când îl conduseră pe Rayburn în casă. El rămase în pragul ușii câteva clipe îndelungate și privi transformările care se petrecuseră sub îndrumarea lui Camille. Merse încet pe la ușa fiecărei camere care dădea în holul de la intrare și admiră cu uimire frumusețea restabilită a casei pe care o iubea atât de mult. Camille văzu lacrimi sclipindu-i în ochi când se întoarse spre ea și își întinse mâinile. Se îndreptă spre el fără să ezite și îi întoarse îmbrățișarea caldă. Peste umărul lui, îl surprinse pe Zack într-un moment de neatenție și îi întâlni privirea. Aceasta se îndulcise, liniile din jurul gurii sale nu mai erau severe și neschimbate așa cum erau din dimineața de după nunta lor.

Avea o expresie mai blândă. Când își dădu seama că ea se uita la el, clătină ușor din cap și spuse repede:

– Tată, Camille are o altă surpriză pentru tine.

Tot ce citise ea pe fața lui cu o clipă înainte dispăruse.

– Nu știu dacă mai pot suporta și alte surprize în această dimineață. Camille, este... Eu... Se poticni și apoi chicoti. Cred că încerc să spun că este mai bine decât mi-am imaginat vreodată că ar putea fi. Îți mulțumesc, fata mea.

Ea se îmbujoră când îi auzi laudele.

– Rayburn, amintește-ți că m-ai ajutat cu alegerile. El insistase încă de la nunta lor ca ea să-i spună pe nume. Hai să vezi ce am mai făcut.

Camille îl luă de braț și, urmați de ceilalți, îl conduse în partea din spate a casei, unde fusese înainte veranda acoperită. Când Rayburn văzu noul apartament cu jaluzelele ridicate, care dezvăluiau peisajul de toamnă târzie de afară, plantele tropicale scăldate de lumina pătrunzătoare a soarelui și noul mobilier combinat cu toate lucrurile lui preferate, fu cu adevărat surprins. Se plimbă prin noul său „bârlog", apoi intră în dormitor și în baia adiacentă. Toată lumea răsuflă ușurată când el spuse admirativ:

– Îmi place mult!

Restul dimineții îl petrecură încercând să-l facă pe Rayburn să se acomodeze cu noile sale camere. Spre consternarea lui Zack, fură aduse și mai multe plante și flori, cadourile primite în perioada petrecută în spital. Dearly și Simon erau întotdeauna la dispoziția lui Rayburn, deși, înainte să plece, doctorul Daniels îi sfătuise să nu-i răsfețe pacientul prea tare.

Lui Rayburn nu-i plăcea să nu-i aibă în preajma lui pe Zack și pe Camille. Părea dornic să-i vadă și să-i audă.

Ei își petrecură toată ziua pe lângă el, cu excepția momentelor în care Zack ceruse ca Rayburn să doarmă.

Mai târziu în seara aceea, când stăteau cu toții în jurul noului televizor, pregătiți să vizioneze un film destul de recent, Rayburn spuse din nou:

– Îmi plac mult noile mele camere. Dar nu mă poți păcăli, Zack. Mi-am dat seama că am fost mutat la parter ca să ai parte de mai multă intimitate cu Camille. Râse în hohote și era un lucru bun că era atât de absorbit de telecomanda televizorului, încât rată schimbul de priviri vinovate dintre Zack și soția lui și faptul că întoarseră repede capetele către Dearly și Simon.

Camille se înclină spre oglinda din baie și își aplică ultimele retușuri de rimel pe gene. Oglinda era încă puțin aburită de la dușul pe care tocmai îl făcuse, și, din moment ce era atât de mult abur în încăpere, purta doar o pereche de bikini.

În momentul în care își puse rimelul înapoi în sertarul cu farduri, ușa de la baie dinspre dormitorul lui Zack se deschise și el intră. Privirile li se blocară într-o uimire reciprocă peste spațiul de câțiva metri care-i despărțea.

Camille încremenise, înroșindu-se și tremurând de frig când îi văzu privirea fixată pe sânii ei înainte să coboare undeva în zona buricului. Ea își înfrână impulsul ridicol de a se acoperi.

La ce i-ar fi folosit? Răul se petrecuse deja și nu ar fi făcut decât să pară ridicolă.

– Bună dimineața, spuse el răgușit când ochii îi reveniră în cele din urmă la fața ei.

– Bună dimineața, răspunse ea, cu o voce nu foarte sigură.

Probabil că el tocmai se îmbrăcase cu blugii uzați, aproape albi de decolorați ce erau, pentru că se încheia încă la fermoar când deschisese ușa. Avea pieptul gol, așa cum îi erau și picioarele. Părul îi era încă ciufulit după somn. Nu arătase niciodată atât de atrăgător.

– Eu... ăă... ar fi trebuit să bat la ușă.

Camille se bucură că și lui îi era greu să se concentreze. Părea că-l părăsise aplombul lui obișnuit

– Credeam că am închis ușa ta. Scuze. Camille abia dacă-și putea auzi propriile cuvinte din cauza bătăilor inimii care îi răsunau în cap.

– Nu ai de ce să-ți ceri scuze.

O parte din nuanța batjocoritoare reveni în vocea lui Zack, și el zâmbi alene către ea, punând-o automat în gardă.

– Tocmai mă pregăteam să mă îmbrac, spuse ea defensiv. Ies într-un minut. Se întoarse cu spatele și începu să-și strângă hainele care erau atârnate într-un cuier. Cât ai clipi din ochi, el veni în spatele ei și îi luă hainele din mână.

– Ce faci? întrebă ea panicată și se întoarse să-l înfrunte.

Stăteau atât de aproape încât sânii ei atingeau părul lui de pe piept. Ea făcu în grabă un pas înapoi, dar nu suficient de repede să prevină o reacție fizică normală a sfârcurilor ei. Zack observă și zâmbi sarcastic.

– Ei bine, vorbi el tărăgănat, din moment ce nu am plăcerea de a-mi dezbrăca soția la fel ca majoritatea bărbaților, poate că aș putea-o *îmbrăca*.

– Zack, dă-mi hainele înapoi! Te rog.

Încercă să fie aspră, dar până și ei i se păru că sunase ridicol. Costumația ei nu era tocmai în măsură să provoace ascultare. El o ignoră și se sprijini pe masa de toaletă.

Înainte ca ea să poată reacționa, el o apucă de talie și o trase mai aproape, așezând-o între picioarele lui

lungi. Își frecă mâinile cu nerăbdare și spuse cu o voluptate enervantă:

– Acum, să vedem. Cred că acesta trebuie pus următorul. El ridică bucata de material transparent și dantelă care reprezenta sutienul ei.

– Zack, te rog.

– Da, îmi amintesc – o privi lasciv – mereu porți asta și pe viața mea dacă înțeleg de ce te deranjezi. Of, bine, ridică el din umeri.

Fața lui nu era mai departe de un centimetru de ea când se întinse în jurul ei și îi strecură brațele între bretelele care se fixau pe umeri. Ea se înecă în apele adânci ale ochilor lui albaștri înainte ca el să se îndrepte, să prindă laturile sutienului, și să le încheie sub sânii ei.

– Se potrivește perfect, murmură el.

Își trecu degetele peste sfârcurile care erau încă expuse de sutienul cu jumătate de cupă. Ea se cutremură când el își mișcă ușor mâinile peste movilițele moi de carne, în jos pe abdomenul ei plat, și se opri pe talie, lipind-o mai aproape de el. Își îngropă fața în decolteul adânc, lăsând săruturi moi cu buzele sale arzătoare.

– Miroși atât de bine, șopti el. Atât de bine.

Frecarea bărbiei lui nerase pe pielea ei netedă era o plăcere neașteptată. El prinse un sfârc între buze și, chiar dacă era acoperit de un văl transparent de material, gura îi provocă o dorință dulce, agonizantă, care îi cuprinse tot corpul.

Își puse mâinile pe umerii lui și se aplecă peste el. NU! Realiză la timp și se îndepărtă de lângă el.

– Nu, Zack, icni ea.

– Nu?

– Da, te rog să nu o faci.

Oare plângea chiar dacă ochii îi erau uscați?

– Bine, răspunse el vesel eliberând-o imediat.

Ea era șocată că o ascultase și, dacă ar fi recunoscut, puțin dezamăgită.

El nu se lăsa intimidat.

– Urmează blugii, nu-i așa?

Îi ridică expectativ pantalonii, iar ea nu avu de ales decât să se sprijine cu o mână de umărul lui când păși mai întâi pe un picior și apoi pe celălalt. Era extrem de conștientă de respirația lui caldă pe abdomenul ei când se aplecă să tragă blugii strânși în sus pe picioare și peste șolduri. Când se întinse să-i închidă, ea spuse repede:

– Am să-i închid eu, zise și ridică fermoarul în grabă, după care încheie nasturele.

El zâmbi de șiretenia ei și ridică din umeri.

– Bine. Atunci mă ocup eu de curea.

Brațele lui o cuprinseră din nou în timp ce trăgea cureaua prin găicile din spatele blugilor. Capul lui era presat de pieptul ei, și ea observă că îi lua mult prea mult timp pentru o sarcină atât de simplă.

– Zack, nu fi caraghios...

– Gata, este în regulă acum. Am avut o mică problemă cu una dintre găici. Își ridică privirea ca să-i întâlnească ochii.

Gura lui era curbată într-un rânjet răutăcios, iar ochii îi dansau cu o asemenea încântare drăcească, încât Camille fu tentată să râdă și să-l tachineze la rândul ei. Se abținu și se uită cu răceală la el. El nu se lăsă impresionat deloc de înfumurarea ei.

– Drăguță cămașă, comentă el în timp ce o îmbrăca. Îi încheie cu o grijă deosebită nasturii de la mânșete.

Camille se aștepta ca el să facă același lucru și cu nasturii din față, dar când se uită la el, observă că renunțase să o mai tachineze. Îi susținu privirea. Ea nu putea

scăpa din atracția hipnotică pe care o aveau ochii lui asupra simțurilor ei. Zack își strecură mâinile în cămașa descheiată și și le presă pe sânii ei. Corpul ei începu să răspundă. Ea se întinse, iar el o luă de ceafă și o trase spre el.

– Zack...

– Nu spune nu.

– Zack...

– Nu spune nu.

Și atunci ea nu mai reuși să spună nimic deoarece gura lui se contopea cu a ei. Într-o clipă, el se ridică de pe masa de toaletă și rămase în picioare lângă ea, trăgând-o spre el cu o sălbăticie care era pe cât de înspăimântătoare, pe atât de palpitantă. Limba lui îi devoră înfometată gura, ca și cum nu se putea sătura de ea. Trupurile lor se sudară împreună, și, chiar dacă blugii lor erau groși, Camille îi știa dorința și îi răspunse cu o presiune instinctivă a șoldurilor.

În cele din urmă, buzele lui se desprinseră de gura ei și trasară o cărare de foc în jos pe gâtul ei. Ea se încleștă de spatele lui gol și se minună de mușchii încordați de sub degetele ei. Părul de pe pieptul și burta lui o gâdilă când se lipi de el.

– Camille, te rog, gemu el. De ce refuzi ceea ce ne dorim amândoi atât de tare? *De ce?*

Cuvintele fură rostise aproape de urechea ei, și ea recunoscu suferința din ele. Și el suferea. Dar suferința lui era doar fizică, în timp ce a ei îi cuprinsese și sufletul. Doamne, îl dorea cu adevărat. Îl dorea cu o pasiune de care nu știuse niciodată că era capabilă. Ar fi atât de simplu să cedeze. Dorea să se elibereze de acel chin dureros. Dar știa că domolirea acestuia nu i-ar aduce decât mai multă durere în suflet, așa că nu o putea face.

Avu nevoie de fiecare dram de voință și de fiecare rămășiță de putere ca să se îndepărteze de el. Văzu uimirea, neînțelegerea absolută din ochii lui, și aproape că renunță la hotărârea ei. Dar atunci, ochii albaștri se umbrir cu o frustrare crescândă care se transformă chiar sub ochii ei într-o furie sălbatică.

– La naiba, Camille! Știu că mă vrei la fel de mult cum te vreau și eu.

Își înfipsese degetele în umerii ei și vorbise printre dinții încleștați.

– Zack, dă-mi drumul, țipă ea.

Era pe punctul să aibă o criză de isterie, urându-se pentru ceea ce trebuia să facă pentru binele amândurora.

El îi dădu drumul atât de brusc, încât ea se clătină în spate.

Camille își mai permise doar să arunce o privire trecătoare peste chipul lui aspru și înverșunat, înainte să dea buzna în dormitorul ei și să trântească ușa de legătură. Se sprijini de ea și alunecă în jos pe suprafața rece. Plângând incontrolabil, șopti: „Eu te doresc cu adevărat, Zack. Dacă măcar mi-ai fi spus că mă iubești".

În seara aceea, Zack ieși singur pentru prima dată de când se căsătoriseră. Camille nu se simți în stare să dea ochii cu el la micul dejun după tot ce se întâmplase în baie. Dearly îi aduse o tavă în cameră. După ce mâncă niște chifle și bău mai multe cești de cafea, își reveni întru câtva.

Tocmai se pregătea să iasă din cameră, când auzi telefonul sunând. Cum trecu pe lângă ușa dormitorului lui Zack, îl auzi ridicând receptorul, după care urmă o pauză și apoi spuse: „Bună, Erica". Vocea lui era deschisă și veselă, cu mult schimbată față de tonul aspru și înverșunat cu care îi vorbise ei cu o oră în urmă.

Nu voia să audă restul conversației, așa că se grăbi pe hol și coborî la parter ca să-l viziteze pe Rayburn.

Ziua părea să treacă greu. Ori de câte ori se afla în aceeași încăpere cu Zack, mânia și tensiunea dintre ei era aproape palpabilă, despărțindu-i ca o perdea impenetrabilă.

La cină, când el anunță că ieșea în oraș în seara aceea, inima îi stătu în loc. Chiar dacă el îi aruncă lui Rayburn o scuză neclară despre un joc de poker cu prietenii, ea știa că era mult mai probabil să se întâlnească cu Erica.

Era prima întâlnire de după scena petrecută la restaurant în ziua nunții lor sau era doar prima de care știa ea? Oare ar fi fost suspicioasă în privința ieșirii lui, dacă nu l-ar fi auzit vorbind la telefon cu Erica în dimineața aceea? Lui Camille i se păru ciudat că Erica riscase să-l sune pe Zack acasă, în loc să aștepte să o contacteze el. Oare femeia aceea nu avea nici o rușine? Se părea că era încrezătoare în dragostea lui Zack pentru ea.

Zack rămase în oraș până la primele ore ale dimineții. Camille nu reuși să doarmă liniștită până când nu-l auzi urcând scările și intrând în camera lui.

Casa căzu într-o nouă rutină. Zack era plecat în cea mai mare parte a zilei. Uneori, Camille reușea să-l vadă puțin dimineața înainte să plece. În alte zile nu-și vedea soțul decât la cină. Deși încercau să păstreze o fațadă fericită pentru Rayburn, se întreba dacă bătrânul se lăsase păcălit.

Pentru ea era o enigmă faptul că Zack inițiase gesturile romantice. Era evident că o ura. De ce se deranjase să o acosteze în baie? Ea nu trebuia decât să se uite la chipul plin de speranță al lui Rayburn ca să afle răspunsul. El își dorea un moștenitor pentru Bridal Wreath. Oare dorința lui Zack de a face dragoste

cu ea avea drept scop să-i ofere tatălui său nepotul mult dorit? Din păcate, se convinse că așa trebuia să fie.

Își petrecea majoritatea timpului cu Rayburn. Îngrijeau plantele, se preumblau încet pe la parterul casei în timp ce ea îi arăta stadiile finale ale redecorării, și chiar făceau plimbări scurte în jurul terasei din spatele casei când starea lui de sănătate și vremea le permiteau să o facă.

Vremea nu fusese favorabilă în multe dintre acele zile. Fusese o lună foarte umedă și mohorâtă. Ploua aproape în fiecare zi, și, atunci când nu ploua, norii atârnau grei și amenințători deasupra peisajului. Depresia lui Camille părea să se intensifice din cauza întunericului de afară și a ploii reci care cădea în șuvoaie. Oare nu exista nici un sfârșit pentru situația aceea nefericită?

Ca umilința ei să fie mai mare, Zack continuă să iasă în oraș aproape în fiecare seară. Pleca rareori imediat după cină, dar de obicei aștepta până când se retrăgea Rayburn în dormitorul său. În mintea lui Camille nu exista nici o îndoială unde îl conduceau incursiunile acelea nocturne. El mergea direct în brațele Ericăi Hazelett.

Degeaba încerca ea să-și ascundă lipsa de speranță și apatia, pentru că nu reușea. Oglinda îi spunea că era palidă și trasă la față. Ochii îi erau de multe ori umflați și roșii de plâns și lipsa de somn.

Era una dintre zilele acelea ploioase, reci, și sumbre în care ea și Rayburn stăteau în „bârlogul" lui uitându-se într-un album de fotografii pe care el îi ceruse să-l ajute să-l organizeze.

Se uită la fotografiile cu Zack de când era bebeluș, apoi când crescuse mai mare și apoi de când era student. Îi zâmbea din poze în care era îmbrăcat cu pantaloni scurți de baschet, pantaloni scurți de alergare,

echipament de baseball şi chiar din spatele unei căşti de fotbal. Oare exista ceva la care să nu fi excelat? Existau fotografii din seara balului cu o fată îmbrăcată în roz agăţată de braţul lui. Oare aceasta era fata pe care o iubise? Cea care îl rănise atât de profund? Cea pe care încerca să o uite la Snow Bird? Oare fuseseră împreună mulţi ani şi apoi, când deveniseră adulţi, ea se hotărâse să se mărite cu altcineva?

Mai exista o fotografie cu Zack stând serios, purtând robă şi tocă la absolvirea liceului, şi una zâmbind ca absolvent de facultate în care avea braţul strâns în jurul umerilor tatălui său. Inima lui Camille se umplu de mândrie şi durere. Aceasta era o parte din viaţa lui Zack pe care nu o împărtăşise niciodată cu el. Acum părea ca şi cum nu împărtăşise nimic din ea.

Înainte să le poată controla, lacrimile se revărsară pe obraji şi coborâră pe mâinile tremurânde care-i acopereau faţa.

– Hai, draga mea, te rog să nu te superi. Nu suport să te văd aşa.

Rayburn îi oferi o batistă imaculată pe care ea o folosi să oprească şuvoiul de lacrimi, deşi sursa lor refuza să le reţină pe deplin.

– Îmi... îmi pare rău, Rayburn, bolborosi ea. Nu vreau să te supăr. Îmi este foarte ruşine.

El o luă în braţe şi îi mângâie umerii.

– Nu a existat niciodată ceva pentru care să trebuiască să-ţi fie ruşine, Camille. Îi vorbea cu o îngrijorare părintească. Când te-am văzut prima dată în Atlanta, am avut o speranţă trecătoare în minte cum că tu şi Zack aţi putea fi atraşi unul de celălalt. Îmi aminteai de Alice a mea. Oh, nu din punct de vedere fizic. Dar străluceai într-un fel în care o făcea şi ea. Se întâmplă rar să vezi la o femeie o astfel de exuberanţă de a trăi. E ca şi cum femeile

au uitat să fie feminine, să se bucure de feminitatea lor. Carierele sunt bune. Nu sunt misogin. Dar încă îmi place să văd o femeie care se laudă doar cu acest lucru. O femeie. Sunt de modă veche, îmi dau seama. Căzu pe gânduri timp de o clipă, ca și cum ar fi încercat să-și recapete firul gândirii după abaterea sa de la subiect.

În acea primă după-amiază în care ai sosit aici, am detectat niște scântei între tine și Zachary. Desigur, atunci nu știam ce se întâmplase în Utah cu aproape doi ani în urmă. E interesant cum apar coincidențele, nu-i așa? Când m-am trezit în dimineața aceea la spital cu sunetul vocilor voastre încăierate peste patul acela pliant ridicol, am fost încântat. Te rog să nu te rușinezi, spuse el cu blândețe și se întinse să o bată ușor pe mână. Observase cât de tare roșise ea. Este perfect normal să vă bucurați de trupurile voastre. Eu și Alice... În fine, în orice caz, a trebuit să mă abțin să nu-mi strig bucuria că voi doi erați prinși într-o încleștare afectuoasă. Până în acel moment, și eu am ajuns să te iubesc, Camille. Nu aș fi putut alege mai bine o femeie pe care să o am ca fiică și soție pentru fiul meu. O privi adânc în ochii plini de lacrimi și o mângâie ușor pe obraz. Apoi imaginează-ți dezamăgirea pe care am avut-o când am auzit conversația care a urmat. Dacă nu aș fi fost bolnav și slăbit, probabil că fiul meu ar fi fost foarte aproape să primească o bătaie. Eram furios pe el pentru că te făcea să porți o asemenea vinovăție și mustrare de conștiință. Iar felul în care vorbea cu tine era scandalos. M-am bucurat că mama lui nu se afla acolo ca să-l audă. Atunci a fost momentul în care am conceput planul de a vă surprinde cu o nuntă.

Camille își coborî capul rușinată.

– Atunci ai făcut-o doar să compensezi comportamentul lui Zack din Utah?

– Nu, draga mea. Am făcut-o pentru că am crezut – și încă mai cred – că tu și Zack vă iubiți și pur și simplu nu recunoașteți. Dacă ai fi fost o obraznică sau o intrigantă, aș fi uitat incidentul atunci și acolo. Dacă nu aș fi crezut cu mare dragoste că din această alianță ar putea ieși copii frumoși și inteligenți, nu aș fi luat niciodată asemenea măsuri drastice ca să vă aduc împreună.

– Știu că motivele tale au fost curate, Rayburn. Camille nu-i putea întâlni privirea știutoare. Se uită în jos în poala ei, peste capul lui, prin cameră, încercând să scape de ochii aceia inteligenți și albaștri, acoperiți de sprâncene albe și stufoase care ar fi făcut o victimă din oricine ajungea să-i privească. Doar că... eu și Zack... Pur și simplu nu va funcționa. Mi-aș dori să se poată, pentru binele tău. Eu sincer vreau, dar...

Vocea i se stinse. „Dar fiul tău nu mă iubește", adăugă ea în sinea ei. „El iubește pe altcineva."

– M-a întristat să vă văd pe amândoi atât de nefericiți, Camille. Am sperat că dacă vă împingeam către căsătorie veți recunoaște dragostea pe care eu insist în continuare că o aveți unul pentru celălalt, dar sunt un om rezonabil și nu vă pot ține într-o uniune care vă face atât pe tine, cât și pe Zachary atât de teribil de nefericiți. Îmi va fi dor de tine, Camille, când vei pleca, pentru că știu că o vei face. Ești prea cinstită ca să continui să trăiești în minciună. Și te rog să ții minte că vei avea întotdeauna o casă aici, la Bridal Wreath.

– Îți mulțumesc, Rayburn, spuse ea cu un nod în gât. Apoi se aplecă și îl sărută pe frunte. Acum te poți odihni, și să nu-ți faci griji pentru nimic din toate astea. Nu aveai de unde să știi că eu și Zack aveam probleme care nu pot fi rezolvate.

Rayburn o opri înainte să iasă din cameră.

– Camille, poimâine este Ziua Recunoștinței. Ai vrea să rămâi până atunci? Fă-i pe plac bătrânului încă o dată. Vreau ca noi să fim o familie în acea zi.

– Bineînțeles că voi rămâne, promise ea. Apoi adăugă aproape ca o concluzie: Tu vei fi întotdeauna familia mea.

capitolul 12

La fel ca toate femeile din America, Dearly și Camille petrecură cea mai mare parte a zilei în bucătărie pregătind masa pentru Ziua Recunoștinței. Camille făcu treburile minore, cum ar fi tocarea fructelor și nucilor, spălarea legumelor și verdețurilor pentru salate și măsurarea ingredientelor, pe care Dearly le amesteca împreună cu o vioiciune uimitoare, producând cele mai apetisante și aromate feluri de mâncare pe care le anticipaseră vreodată papilele gustative ale lui Camille.

– Nu mă bag dacă nu vrei, dar chiar și mama mi-a spus că fac o plăcintă cu nuci pecan destul de bună, o tachină Camille pe bucătăreasă.

– Ești invitata mea, Camille. Și se întâmplă să știu că această plăcintă este preferata lui Zack.

Își dădu ochii negri peste cap și îi aruncă lui Camille o privire cu subînțeles.

– Păi, sper să placă tuturor, spuse Camille pe un ton politicos.

Mai târziu în acea după-amiază, ea urca obosită scările când vocea lui Zack o opri.

– Camille!

Se întoarse surprinsă spre el. Zack nu mai inițiase o conversație cu ea de săptămâna trecută și nu-și putea imagina ce voia acum. El urcă scările până o ajunse din urmă. Când își întinse mâna spre fața ei, Camille tresări și se dădu repede înapoi. Liniile din jurul gurii lui se încordară și își strânse maxilarul.

– Nu voiam decât să-ți șterg o urmă de făină de pe obraz, spuse el foarte încet. De fapt, arată destul de adorabil. Se uită la ea gânditor pentru câteva clipe înainte să continue: Știu că tu și Dearly ați muncit toată ziua în bucătărie, și ea este obosită. Tata a sugerat să ieșim în oraș să luăm cina și să-i dăm liber diseară. O să-i pregătesc lui tata ceva de mâncare înainte să plecăm. Este în regulă pentru tine? Nu am fost încă la Under-the-Hill, așa că mă gândeam să mergem acolo să mâncăm somn.

Pentru el nu conta că și ea era obosită. *El* nu voia să o scoată la cină. Rayburn îi propusese asta. Avu un moment trecător de indignare și se pregăti să-i spună „Nu, mulțumesc", dar arăta atât de frumos stând cu o treaptă mai jos decât ea, uitându-se în sus la ea cu acei ochi albaștri care reușeau întotdeauna să o tulbure. Urma să plece în curând, și acela putea fi unul dintre puținele momente în care ea și Zack aveau să fie singuri împreună. Luă o decizie.

– Da, sună bine, spuse ea cu calm, deși inima îi bătea cu putere.

Nu avea de gând să-l lase să vadă cum o afecta perspectiva de a fi singură cu el pentru o seară.

– Poți să te îmbraci lejer. Unde mergem noi, blugii sunt în regulă. În plus, vremea nu este potrivită ca să ne îmbrăcăm elegant.

Ea se uită peste umărul lui la ferestrele de lângă ușa principală și văzu că ploaia nu se potolise.

– Bine. La ce oră?

– Cât timp îți ia să-ți dai jos făina de pe față?

Era prea tulburată ca să răspundă imediat, și când el îi văzu confuzia, se întinse și o apucă de o mână. Atingerea degetelor lui îi arse pielea, făcând-o să simtă furnicături până în partea superioară a brațului.

– Hei, doar glumeam! Să zicem ora șapte. OK?

Fără îndoială că el avea o întâlnire târzie cu Erica.

– OK, răspunse ea abătută și, retrăgându-și cu părere de rău mâna din prinsoarea lui, se îndreptă către etaj.

Natchez-Under-The-Hill avea o istorie bogată. La un moment dat, așezarea de sub falezele cu vedere la fluviul Mississippi se mândrea cu cinci străzi. Fusese locul unde se aflau numeroase bordeluri, taverne, localuri cu jocuri de noroc și un număr neștiut de afaceri suspecte. Ca și cum ar fi aplicat o pedeapsă pentru toate faptele nelegiuite care se întâmplaseră în acea parte dezgustătoare a orașului, Dumnezeu folosise râul să erodeze încet pământul și să reducă Natchez-Under-The-Hill la o singură stradă și la o mână de clădiri. Majoritatea acelor structuri vechi fuseseră transformate în buticuri elegante, localuri și magazine de antichități. Zona era o atracție turistică importantă.

Zack îi explică toate astea în timp ce conducea Lincolnul pe Silver Street, acela fiind singurul drum care cobora panta abruptă către Under-the-Hill. Pe Camille o tulbura gândul că trebuiau să o ia pe același drum atunci când aveau să se întoarcă. Era deja extrem de alunecos din cauza precipitațiilor abundente și a noroiului care sărise de pe faleze.

– Under-the-Hill chiar a fost folosit într-un film despre Atlanta războiului civil. Au pus câteva stive de anvelope vechi în spatele unor clădiri goale și le-au dat foc ca să reprezinte incendierea orașului tău de generalul Sherman. Au acoperit pavajul cu noroi astfel încât să arate autentic și au adus aproximativ patruzeci de căruțe trase de cai. A fost un adevărat spectacol, și foarte eficient. Companiile de film folosesc frecvent casele

noastre vechi pentru decor, dar atunci a fost prima dată, din câte îmi amintesc, în care au folosit Under-the-Hill într-un film.

Îndreptă mașina către unul din puținele locuri de parcare alocate de-a lungul trotuarului. Acestea se întindeau de-a lungul clădirilor care dădeau către fluviu.

– Dacă n-ar fi plouat, am fi parcat în partea de sus a falezei și am fi venit pe jos. Situația parcărilor lasă mult de dorit aici, se plânse Zack înainte să coboare din mașină și să alerge la ușa ei, ținând o umbrelă deasupra capului.

Reușiră să se ferească de bălțoace și să-și croiască drum pe trotuarul denivelat până ajunseră la intrarea în local. Restaurantul Cock of the Walk se ridica la înălțimea reputației. Somnul prăjit delicios însoțit de o varietate de garnituri și de ambianța caldă și prietenoasă o ajutară pe Camille să se relaxeze și să se bucure de cina împreună cu Zack. Și el părea relaxat și dornic să vorbească, să povestească. Conversația lor se concentră în principal în jurul plantației și în special a cailor.

Zack era entuziasmat de perspectivele pe care le oferea afacerea cu ferma de cai, iar Camille reuși să uite pentru câteva minute că nu avea să mai fie acolo să vadă succesul pe care era sigură că urma să-l aibă.

Ochii i se umplură de lacrimi când se uită la soțul ei peste masa luminată de lumânări. Avea vocea sugrumată și își întoarse capul astfel încât el să nu vadă cât de puternice îi erau emoțiile când bâigui:

– Sunt sigură că vei avea mult succes cu afacerea, Zack.

– Succes? Vocea lui era joasă, dar aspră. Da. Cred că profitul financiar este o măsură a succesului, dar

în domeniile importante ale vieţii mele am eşuat lamentabil.

Camille îi aruncă o privire, dar el nu se uita la ea. Studia peretele din spatele ei. Cuvintele lui o răniră profund. Nu, el nu avea tot ce îşi dorea, nu-i aşa? El nu locuia cu femeia pe care o iubea cu adevărat. Era legat de o soţie pe care abia o tolera.

Cât de mult regreta Zack prezenţa ei în viaţa lui! Camille ar fi vrut să se întindă şi să apuce mâna aceea lungă şi puternică de pe masă, să o apese de obrazul ei şi să-l asigure că ea nu mai avea să fie un element nedorit în viaţa lui.

Va pleca a doua zi după Ziua Recunoştinţei. Îşi va ţine promisiunea faţă de Rayburn şi în acelaşi timp va grăbi separarea lor inevitabilă. Va dispărea discret din viaţa lui – la fel de discret cum dispăruse în urmă cu doi ani la Snow Bird. De data asta când îl va părăsi, el nu va simţi decât uşurare, nu şi amărăciunea de atunci. De data asta, vanitatea lui avea să rămână intactă, şi va avea braţele dornice ale Ericăi în care să găsească consolare.

– Ai terminat?

Întrebarea lui Zack îi întrerupse gândurile.

– Da, răspunse ea tremurând.

El veni la scaunul ei şi i-l trase. După ce plăti nota şi ajunseră la uşa principală, îi ţinu haina să se îmbrace. Camille îi simţi pentru o clipă mâinile puternice pe umeri, înainte să le retragă. Cât de mult tânjea să se sprijine de braţele lui! Dacă el ar fi ţinut-o în braţe încă o dată, i-ar fi oferit o amintire pe care să o poarte cu ea o viaţă întreagă de singurătate, şi poate că plecarea ei nu ar mai fi fost atât de dureroasă. Dar o astfel de îmbrăţişare nu i-ar îngreuna mai tare plecarea?

Încă ploua atunci când ieșiră din confortul restaurantului. Zack deschise umbrela și o ținu deasupra lor când începură să meargă înapoi către mașina parcată. Fluviul era aproape invizibil prin șuvoaiele de ploaie, chiar și de la distanța aceea mică. Ploaia întuneca aproape totul, făcând noaptea neagră, periculoasă.

Trecuseră pe lângă una dintre taverne și, după cum observă Camille prin ferestrele mari, transparente, era aproape pustie. Nu era mai mult de o duzină de oameni care căutau să se recreeze jucând jocuri electronice sau table și sorbind băuturi la masele mici luminate de lămpi delicate. Sunetele neclare ale muzicii de la un tonomat puteau fi auzite prin pereții din cărămidă veche, și Camille recunoscu o baladă celebră. Mai târziu, peste mulți ani, ori de câte ori avea să audă acel cântec urma să tremure amintindu-și de ce întâmplase câteva secunde mai târziu.

La început îi atrase atenția un zgomot ciudat. Era o combinație de sunete discordante, nearmonioase, înspăimântătoare. Ea și Zack se opriră pe trotuar în același timp, ascultând acel zgomot enigmatic, înfiorător.

Privind prin fereastra tavernei, ea rămase ca vrăjită uitându-se cum peretele din spate al clădirii păru să se miște în față mai mulți centimetri înainte să înceapă să se prăbușească.

Ceasul electronic cu o reclamă animată la o marcă de bere zbură de pe perete și se prăbuși pe podea. Posterele cu filme vechi agățate în rame decorative se clătinară în cârlige înainte să cadă la pământ și să fie acoperite de cărămizi și mortar.

Ce era asta? Ce se întâmpla? O tornadă? Nu, nu bătea deloc vântul. Cutremur? Nu, pământul nu vibra, deși Camille era sigură că sunetul înfricoșător și huruitul

pe care-l auzea era foarte asemănător cu zgomotele unui cutremur.

Puținii oameni din bar încetară pălăvrăgeala, jocurile, băutul, uitându-se la fel ca ea la peretele care se prăbușea. Spaima îi făcu să reacționeze. Alergară toți odată către ușă, cu groaza întipărită pe fețe, strigătele provenind chiar și de la cei mai musculoși dintre bărbați.

- Doamne! Este o alunecare de teren! îi strigă Zack în ureche și începu să o tragă de cot pentru a o scoate din stare de hipnoză.

Ea alergă împreună cu el doar câțiva pași înainte ca întreaga fațadă a clădirii să ajungă să se prăbușească pe trotuarul din fața lor. Cherestea, cărămizi și sticlă erau împinse laolaltă, fiind propulsate de noroiul care se prelingea și acapara totul. După ce o bucată din clădire căzu, o altă bucată începu să cedeze într-o reacție de domino sub greutatea noroiului care continua să alunece în jos de pe falezele de deasupra. Cei care fuseseră blocați în clădire își croiră drum prin ferestrele, ușile și pereții sparți, încercând să scape de noroiul care ar fi sufocat instantaneu o victimă, dacă aceasta nu era ucisă de resturile care cădeau. Fuseseră cuprinși de panica născută din instinctul de supraviețuire.

Camille văzu o ultimă grindă de susținere a clădirii prăbușindu-se sub greutatea incredibilă care crescuse constant.

Zack! era singurul ei gând. Cu puterea sporită de creșterea bruscă a adrenalinei, ea își trase cotul din prinsoarea lui și îl împinse departe de ea și de pe trotuar. Brânciul ei neașteptat și uimitor de puternic îl dezechilibră. Alunecă pe asfaltul crăpat și denivelat. Camille îl văzu căzând de pe trotuar și rostogolindu-se pe stradă

către o siguranță relativă, la câțiva metri distanță. Umbrela se rupse când căzu pe ea, rămânând abandonată pe strada plină cu noroi. Zack își ridică repede capul și își scutură picăturile de ploaie din ochi.

Cu o parte detașată a minții, Camille observă că părul lui i se lipise de cap din cauza ploii. Hainele îi erau acoperite cu noroi.

– Te iubesc! strigă ea peste amestecul de zgomote.

El făcu ochii mari încercând să înțeleagă, după care se albi de spaimă. Ea îl auzi strigându-i numele înainte să simtă o durere orbitoare în spatele capului. Se luptă cu întunericul care cobora peste conștiința ei, își simți genunchii îndoindu-se, și văzu trotuarul grăbindu-se să o întâlnească. „O să mor", se gândi ea liniștită. Ultimul ei gând conștient fu o rugăciune de mulțumire că Zack era în siguranță.

Putea auzi ploaia. Putea auzi voci înăbușite.

Mirosi o loțiune antiseptică înțepătoare. Își putea simți hainele umede și lipide pe ea.

Nu era moartă.

Încercă să-și deschidă ochii, dar raza de lumină pe care o întrevedea printre pleoape îi străpunse creierul ca un reflector și ea își strânse ochii împotrivindu-i-se.

Cineva îi ridica brațul și ea începu să reacționeze.

– Hei, nici măcar nu mai știi care sunt prietenii tăi. Îți iau doar tensiunea, Camille.

– Doctore... rosti ca un croncănit. Își drese vocea și încercă din nou. Doctore Daniels, tu ești?

– Nimeni altul. Care alt nenorocit idiot ar fi ieșit afară într-o noapte ca asta?

– Unde?... Zack?... Ce s-a întâmplat?

– Câte o întrebare pe rând, te rog.

Camille era recunoscătoare pentru mâinile lui liniștitoare aflate pe brațele ei. Vocea lui era la fel de fermă ca întotdeauna, dar blândă și familiară.

– Te afli într-o ambulanță. Îți amintești alunecarea de teren? La încuviințarea ei din cap, el continuă: Ei bine, te-ai ales cu o lovitură la cap de la o cărămidă care a căzut, dar te vei face bine. Nu ai o contuzie, ci doar o afurisită durere de cap.

Ea zâmbi în ciuda durerii și încercă încă o dată să-și deschidă ochii. De data asta fu mult mai atentă și avu mai mult succes. În vederea înceţoşată și dublă la început, îi apăru caricatura feței doctorului, dar aceasta se limpezi când clipi și își deschise ochii mai larg.

– Zack?

El o mângâie pe braț.

– Nu a murit nimeni. Au fost răniți câțiva oameni, dar toată lumea a avut norocul să scape cu viață. Este un dezastru al naibii acolo, dar pompierii lucrează la asta. Se pare că din cauza ploilor continue pe care le-am avut, falezele au ajuns la saturație și nu au mai putut să rețină apa. S-a desprins o bucată mare de pământ și a început o avalanșă de noroi.

Slavă Domnului că nu murise nimeni! Dar Zack...?

– Acum am să-ți fac o injecție și nu-ți vei aminti foarte multe după aceea. O să te zăpăcească. Iată că vine. Ea simți acul înțepându-i brațul. Nu cred că trebuie să mergi la spital, dar dacă mâine ai mai mult de o durere surdă de cap, sună-mă.

De ce nu voia să-i spună nimic despre Zack? Oare era rănit grav? Ea îl văzuse în siguranță pe stradă. Acum își amintea. Dar dacă el fusese rănit după ce se lovise ea? Sau ucis! Nu, doctorul Daniels spusese că nu murise

nimeni. Dar i-ar fi spus adevărul dacă era vorba de Zack? Oare murise? Nu putea să moară înainte ca ea să aibă șansa să-i spună că-l iubea! Zack!

Mintea ei începea să fie neclară și își simțea limba grea. Injecția doctorului începea deja să-și facă efectul. Ochii i se închideau involuntar și capul începuse să-i pulseze.

– Zack? Zack? Unde este Zack? Este mort, știu eu. Este mort? Vocea ei era stridentă în interiorul ambulanței.

– Mort! La dracu', nu, nu este mort. Este o adevărată pacoste! Se comportă aproape la fel de isteric și nebunește cum începi și tu să o faci. Doamne, îl compătimesc pe doctorul care o să vă aducă pruncii pe lume.

Se întoarse către paramedicul care îi administra oxigen unui bărbat de pe altă targă.

– Du-te, te rog, și adu-l pe soțul ei. E imposibil să nu-l vezi. Este cel cu ochii de maniac.

Zack îl împinse pe paramedic la o parte grăbindu-se să intre pe ușa ambulanței. Arăta ca un nebun. L-ai fi putut confunda cu un fugar de la spitalul de nebuni.

Îngenunche lângă targă și cercetă chipul lui Camille căutând semne de răni. Ea îi zâmbi șovăitor și dori să vorbească, dar limba nu prea putea să transmită mesajul creierului ei confuz. Dorea să întindă mâna și să-i îndepărteze buclele umede care-i stăteau ciufulite pe frunte și să netezească cutele de îngrijorare apărute acolo, dar brațele ei erau prea grele și nu le putea ridica.

Zack o sărută cu tandrețe pe frunte și apoi pe pleoapele ei închise.

– Ai spus că mă iubești. Te-am auzit, Camille. Mă iubești.

Surprinderea ei fu fără limite când el îşi îngropă faţa pe abdomenul ei şi o strânse aproape de el.

- Doamne, Camille, am crezut că te-am pierdut din nou.

Ce voia să spună? Când o mai pierduse înainte? Probabil că era deja inconştientă şi visa asta. Dar ea era sigură că îi putea simţi respiraţia neregulată şi o umezeală ciudată venind din ochii lui. El îşi mişca mâinile peste braţele ei, nu-i aşa? Nu-i contura el tandru cu degetele liniile feţei?

Cuvintele lui îi răsunau în creier. „Doamne, Camille, am crezut că te-am pierdut din nou. Doamne, Camille, am crezut că te-am pierdut... Doamne, Camille, am crezut că..."

Ea avea din nou acel vis minunat despre Snow Bird. Nu voia să se trezească şi să părăsească visul. Voia să rămână în el cu Zack. Nu voia să-l mai părăsească niciodată. „Te rog, Doamne, lasă ca visul să dureze de data asta. A fost atât de bine."

Ea se trezi, dar visul continuă. Vedea şemineul în partea cealaltă a camerei. Draperiile grele erau trase şi închise peste ferestrele largi făcând ca în încăpere să fie întuneric. Ea şi Zack stăteau dezbrăcaţi în patul imens, trupul ei fiind ghemuit lângă al lui. Un braţ posesiv stătea aruncat peste şoldul ei. Împărţeau aceeaşi pernă. Ea îi putea simţi respiraţia dulce suflându-i în ceafă.

Acela nu era un vis! Aceea nu era camera de la Snow Bird. Ci era camera lui Zack de la Bridal Wreath, şi ei locuiau acolo împreună ca soţ şi soţie. Oftatul ei mulţumit, recunoscător, trebuie să-l fi trezit, deoarece se agită în spatele ei.

Ea se întoarse ușor și se uită la el în timp ce el se aplecă peste ea și o studie îndeaproape căutând indicii ale durerii.

– Draga mea, șopti el, cum te simți? Buzele lui aproape că le atinse pe ale ei într-un sărut blând.

Oare îi spusese „draga mea"? Oare o sărutase cu tandrețe? Poate că acela era un vis. Dacă era așa, ea își dorea să dureze o veșnicie. Nu voia să se trezească. Cu teama că plăsmuirea avea să dispară, spuse încet:

– Mă simt minunat, Zack. Sunt aici cu tine, suntem amândoi în viață și mă simt minunat.

– Camille, rosti întretăiat. Te iubesc atât de mult. Își îngropă fața în scobitura gâtului ei și o acoperi cu săruturi pasionale. Dragostea mea, dragostea mea dulce...

Buzele lui îi găsiră buzele. Sărutul lui era tandru și transmitea un sentiment mult prea greu de descris în cuvinte. Gura ei răspunse deschizându-se ușor cu aceeași pasiune. Când ea se retrase în cele din urmă, el mângâie șuvițele ciufulite ale părului ei negru și răsuci o șuviță rebelă în jurul degetelor.

– Așa ar fi trebuit să fie a doua zi dimineață în Utah. Ar fi trebuit să-ți spun din acea noapte cât de mult te iubeam înainte să facem... Îmi era teamă că nu mă vei crede. O fată așa frumoasă ca tine trebuie să fi auzit orice replică inteligentă de agățat, îmi închipuiam eu. M-ai fi crezut dacă aș fi încercat să-mi exprim dragostea pentru tine?

Ea zâmbi și îi exploră încrezătoare pieptul cu vârful degetelor.

– Probabil că nu. Eu credeam că ești foarte sofisticat.

– Acesta este un mod elegant de a spune că te gândeai că eram bătrân? Trebuie să-ți fi părut antic! Așa este și acum?

Respirația lui era neregulată în timp ce ea continua să-l atingă în mod intim.

– Zack! Bineînțeles că nu! Vârsta ta mă intimida. Îmi era frică de tine. De aceea nu am putut să-ți spun că mă îndrăgosteam de tine. Îmi era teamă că vei râde de mine. Eram sigură că te-ai fi uitat la mine ca la o aventură de-o noapte. Nu am îndrăznit să risc batjocura ta, așa că am plecat.

– Vrei să spui că acesta este motivul pentru care ai fugit de mine? Oh, Camille, cât de prostuți și de mândri am fost. Am crezut că ți-am provocat repulsie în vreun fel. Cât de mult timp prețios am pierdut! O sărută din nou, dorind să se revanșeze pentru tot timpul irosit. Gura lui se duse către urechea ei și trasă linii delicate în timp ce șopti: Atunci mă iubești cu adevărat, Camille?

Mângâierile lui o gâdilau pe gât și abia putu să rostească răspunsul:

– Da, Zack, te iubesc. De când te-am văzut prima dată.

Degetele lui o mângâiau începând de la claviculă și până la buric. Îi distrăgea atenția, dar ea încercă să se concentreze asupra cuvintelor lui.

– Am fost ca un om posedat când m-am trezit în dimineața aceea și am văzut că nu erai acolo. Mândria m-a împiedicat să mă duc la prietenele tale și să le întreb cum pot lua legătura cu tine. Îmi spusesei și că ai fost la școală în Richmond, dar nu ai menționat niciodată că erai din Atlanta. Am sunat la fiecare familie Jameson din Richmond și nici una dintre ele nu avea o fată, o soră sau o verișoară cu numele de Camille. Eram tot timpul pe drumul greșit. Când am ajuns acasă, am devenit insuportabil. Nimeni nu îndrăznea

să mă supere de frica temperamentului meu. Stările mele de spirit erau schimbătoare...

– Adică eu eram aceea! exclamă ea. Eu eram femeia pe care nu o puteai uita? Când ea îi văzu nedumerirea de pe față, îi spuse ce îi povestise Dearly, că el trecuse printr-o „perioadă neagră" din pricina unei femei. Am crezut că ai plecat la Utah ca să-ți uiți iubirea frumoasă și pierdută și că m-ai folosit pe mine ca să-ți recapeți încrederea în sine.

– Tu ești singura femeie pe care am iubit-o vreodată, Camille. Și tu ești cu siguranță frumoasă.

Îi mușca ușor umerii în timp ce o mângâia pe șolduri și pe coapse.

– Erica...?

Trebuia să știe totul. Nu voia să mai existe nici un secret sau vreo persoană între ei.

El se opri și își ridică privirea. Își feri privirea preț de o clipă, după care se uită direct în ochii ei.

– M-am culcat cu ea, Camille, de disperare, dar nu am iubit-o niciodată.

– Dar după ce ne-am căsătorit, te-am auzit la restaurant spunându-i că mariajul nostru nu schimbă cu nimic sentimentele tale pentru ea.

El chicoti încet.

– I-am spus adevărul. Căsătoria mea cu tine nu schimba sentimentele mele pentru ea. Nu îmi place de ea și nu mi-a plăcut niciodată. Este cea mai egoistă, intrigantă și manipulatoare femeie din câte am cunoscut vreodată. De fiecare dată când eram cu ea, mă întorceam scârbit de mine. În loc să-mi treacă dorul pentru tine, îmi lipseau și mai tare dulceața și inocența ta.

– Și serile pe care le-ai petrecut în oraș...

El râse.

– Ai fost geloasă, nu-i aşa? O sărută pe nas. Ei bine, ar fi trebuit să fii. De fapt, mi-am petrecut cea mai mare parte din serile acelea lungi şi reci în grajdul de pe plantaţie. În câteva nopţi am fost la pescuit, şi mie *nu-mi place* să pescuiesc. În alte seri pur şi simplu am parcat maşina lângă fluviu şi am privit barjele trecând până se făcea destul de târziu să vin acasă. Făceam mult zgomot astfel încât să nu ai cum să nu remarci ora târzie.

– Nici măcar n-am observat că erai plecat, spuse ea reprimându-şi un căscat prefăcut.

– Pe naiba nu ai observat! mârâi el şi îi acoperi gura cu un sărut posesiv. Când rămaseră fără suflare, el se retrase să o privească cu adoraţie. Camille, te iubesc, dar trebuie să-ţi mărturisesc ceva. Ochii lui se aprinseră cu o sclipire răutăcioasă pe care ea ajunsese să o cunoască bine. Această mărturisire nu avea să fie una serioasă. Îmi place sufrageria.

Ea se prefăcu indignată, dar întinse mâinile să-i gâdile coastele.

– Vai, Zack! Eşti exasperant! Se uită la el, iubindu-l. Ai avut curajul să mă aduci în acest fel în patul tău, când nu eram în stare să mă apăr! Şi tocmai în dimineaţa de Ziua Recunoştinţei.

Zâmbetul lui era viclean.

– Ei bine, acest lucru îmi dă încă un motiv pentru care să fiu recunoscător.

– Zack, nu fi lipsit de respect.

– Pe lângă asta, continuă el ignorând-o, nu cred că te superi cu adevărat, nu-i aşa?

Îi mângâie alene sânii, privind fascinat cum sfârcurile ei se întăreau sub degetele lui.

În loc de un răspuns, ea îşi trecu degetele prin părul lui şi îi trase capul în jos spre ea.

– Fă dragoste cu mine, şopti ea.

– Ești sigură că nu te doare capul?

El era serios, dar râseră amândoi când își dădură seama de înțelesul dublu.

– Dacă mă doare, răspunse ea, o să iau o aspirină. Dar mai târziu... mult mai târziu.